

Sagrada Família, icona de la Bellesa

Benvingut a aquest temple desmesurat i únic, a aquesta vella nació d'Europa, inquieta, incòmoda, perplexa, a aquestes torres que ascendeixen al·lucinadament per poder dir des de ben enlaire i a tothom:

«Glòria a Déu a les altures.»

Aquest temple va néixer de la fúria: singularitat i desafiament, Naixement i Passió, tiges cap al cel i llamp a punt de caure, vertigen en estat pur, natura que s'alegra de saber-se creada.

Està bé que sigueu aquí, amb nosaltres, consagrant tant d'art, tanta fe, tanta voluntat, no un simple monument sinó un espai exasperadament vital, despert, obert: bosc, sostre, far, ventada de debat i turbulència de l'ànima que cerca.

El nostre arquitecte va saber convertir en bellesa una trencadissa d'objectes humils i fràgils; i és això el que demanem avui, entre tantes altres coses, en la nostra i la vostra pregària: que la trencadissa del món tingui un sentit,

que la nostra petitesa sàpiga acollir la glòria immensa de l'Amor, que la fragilitat de la vida culmini en una Vida perdurable.

Editorial

Fruits de la visita papal

La recent visita del Sant Pare a Barcelona ha estat veritablement històrica. Els fruits que donarà no es poden comptabilitzar encara: s'aniran veient a mesura que passa el temps. Però ara ja podem dir que davant dels ulls del món hem presentat l'interior acabat del magnífic temple de la Sagrada Família. Molts van ser testimonis de com el Papa es va commoure en creuar el llindar de la porta de la Glòria i trobar-se amb l'esplendidesa d'un esvelt columnes arborescents, plena de gom a gom de fidels que l'aclamaven. Ja des de l'entrada, tal com Gaudí va preveure, es descobreix la mesa de l'altar, centre de la celebració, i la cúpula amb el mosaic auri que representa la divinitat. Per a la immensa majoria es tractava de la primera vegada que podien gaudir de l'interior del temple ja lliure de bastides amb l'altar i l'ambó acabats i amb el baldaquí amb l'original Crist a la Creu que l'arquitecte hi va preveure. La singular bellesa de la Sagrada Família va quedar, a més, enaltida per una impecable retransmissió de TV3 que va portar a milions de llars de tot el món unes imatges inesborrables. De ben segur que a partir d'ara augmentaran encara més les visites al temple ja conegut arreu del món. Serà bo per a tots llegir i aprofundir en les paraules que el Sant Pare ens ha adreçat, especialment la seva catequesi sobre la Bellesa, sobre la família, sobre el respecte a la vida, sobre la valoració de cada persona, sobre l'acció social de l'Església. La visita ha donat a conèixer encara més la figura d'Antoni Gaudí, l'«arquitecte de Déu» que, en paraules de Benet XVI, va saber unir la inspiració dels tres grans llibres dels quals s'alimentava «com a home, com a creient, com a arquitecte: el llibre de la naturalesa, el llibre de la Sagrada Escriptura i el llibre de la litúrgia». Cal confiar que, després d'aquesta visita apostòlica, la causa de beatificació de l'arquitecte avanci encara més. La Sagrada Família és també un *atri dels*

gentils, és a dir, un lloc de diàleg de la fe i la cultura, de la creença i la increença segons Mons. Gianfranco Ravasi, president del Pontifici Consell per a la Cultura ara preconitzat cardenal.

Davant de la societat civil i mundial el fet que un Sant Pare emprés amb normalitat el català, tant durant la celebració com en la trobada amb els infants de l'Obra Benèfica Social Nen Déu, és també un signe i de la inculturació de l'Església a la nostra terra. I així ho ha valorat el govern i bona part de la societat civil. A més, moltes persones allunyades, arran de la visita, s'han interessat per la fe catòlica. Molts s'han enriquit aprenent termes específics de la celebració de la fe, l'art, la litúrgia i la vida eclesial.

Des de *Catalunya Cristiana* i Ràdio Estel volem felicitar el cardenal Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Barcelona, promotor i amfitrió d'aquesta visita apostòlica, per una iniciativa de tanta transcendència i amb ell al P. Enric Puig, *s.i.*, responsable de l'organització, al seu equip i als centenars de voluntaris que l'han fet possible. Així com també a tots els professionals de la comunicació que han permès fer arribar al gran públic, des de la nostra terra, la veu d'aquest Pastor de l'Església universal i la seva figura venerable.

Catalunya Cristiana se suma a la invitació de l'editorial RBA a la presentació del llibre *Ara mateix. Vint-i-cinc anys a Catalunya Cristiana (1983-2008)*, un recull de Joan E. Jarque i Jutglar dels articles publicats al nostre setmanari pel recordat bisbe Joan Carrera. L'acte tindrà lloc a les 19.30 h a la sala Petit Palau del Palau de la Música (carrer del Palau de la Música, 4-6, de Barcelona) i comptarà amb la presència del cardenal Lluís Martínez Sistach

Director: Mn. Jaume Aymar i Ragolta

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Mónica García, *BARCELONA*; Guillem Farré, *CASTELLÓ*; Víctor Gay, *GIRONA*; Jordi Curcó, *LLEIDA*; Cristina Sánchez, *MALLORCA*; Marta Nin, *ROMA*; Júlia Ayala, *SOLSONA*; Joan Boronat, *TARRAGONA*; Víctor M. Cardona, *TORTOSA*; Patricia Navas, *URGELL*; Xavier Bisbal i Jordi Castellet, *VIC*

Col·laboradors d'aquesta setmana: Stefano Abbate, Pilarín Bayés, Cinto Busquets, Núria Calduch, Lucía Caram, Agustí Codinach, Antoni Coll, Miriam Díez, Joan Guiteras, Andreu Ibarz, Dani Majà, Joan A. Mateo, Victòria Molins, Glòria Monés, Armand Puig, Josep Rius-Camps, Ramon Ripoll, Lluís Serra, Carles Soler, Sebastià Taltavull, Pere Tena, P-J Ynaraja.

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

a/e: redaccio@catalunyacristiana.cat (Redacció)

a/e: administracio@catalunyacristiana.cat (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catalunyacristiana.cat (Publicitat)

Pàgina web: www.catalunyacristiana.cat

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Administració: Isabel Giralt (comptabilitat), Janet Duatis (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: *Impressions Intercomarcals*, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP

International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC

Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 117 €

Gibraltar i Portugal: 117 €

Resta d'Europa: 192 €

Amèrica i Àfrica: 230 €

Àsia i Oceania: 308 €

El setmanari rep l'ajut del Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació de la Generalitat de Catalunya

LA TIRA DEL PRIMER PLA

Per Pilarín

L'obra dels catalans per al món

Benet XVI presideix la dedicació de la Sagrada Família i recorda la necessitat de protegir i ajudar la família

Carme Munté

Barcelona

Fotos: Jesús Diges / EFE

La Sagrada Família, l'obra més emblemàtica d'Antoni Gaudí construïda a cavall de tres segles gràcies a la ferma voluntat de tot el poble català, ja és universal. El papa Benet XVI, el «dolç Crist a la terra», com deia santa Caterina de Sena, ha volgut que la Sagrada Família ocupi un lloc de primer ordre en l'Església universal i en el món, i que Antoni Gaudí esdevingui referent d'una de les tasques més importants per als homes i les dones d'avui: «Superar l'escissió entre consciència humana i consciència cristiana, entre existència en aquest món temporal i obertura a una vida eterna, entre bellesa de les coses i Déu com a Bellesa.»

La presència del Sant Pare a Barcelona els dies 6 i 7 de novembre ha donat un sentit especial de catolicitat a la dedicació a Déu de la Sagrada Família i amb les seves paraules ha vingut a confirmar la fe dels catalans i a revitalitzar la identitat cristiana de tot un poble. Amb el gest d'obrir la gran portalada de la façana de la Glòria i d'entrar en procés al temple de la Sagrada Família, el Papa semblava trucar al cor de tots els catalans per deixar-los un missatge de fe i d'esperança, perquè «només Déu pot respondre a l'anhel de plenitud de l'home».

El papa Benet XVI, gran amant de les arts, va quedar impressionat per la bellesa de la Sagrada Família, pel bosc espiritual d'aquest edifici únic al món que s'enlaira majestuós cap a Déu, per la seva catequesi feta de pedra, pels seus retaules oberts a la ciutat i que expliquen amb imatges la vida de Jesús, per aquest temple cridat a ser el cel a la terra, «la nova Jerusalem que baixa i es posa a habitar enmig de la humanitat, simbolitzada per Barcelona, la gran metròpoli», tal com va dir el cardenal Lluís Martínez Sistach en les paraules de salutació al Sant Pare.

Perquè, va dir el Sant Pare en l'homília, «la dedicació d'aquest temple de la Sagrada Família, en una època en què l'home pretén edificar la seva vida d'esquenes a Déu, com si ja no tingués res a dir-li, resulta un fet de gran significat. Gaudí, amb la seva obra, ens mostra que Déu és la veritable mesura de l'home. Que el secret de l'autèntica originalitat rau, com deia ell, a tornar a l'origen que és Déu».

Que en aquest segle XXI, marcat per la indiferència religiosa, l'edifici més emblemàtic de la ciutat de Barcelona sigui una església és sens dubte un fet providencial. Un cop dedicat a Déu, es pot dir que és un lloc sant on poder experimentar més que mai la calidesa i l'escalf de l'amor de Déu, un espai de bellesa, de fe i d'esperança que porta l'home a l'encontre amb el qui és la Veritat i la Bellesa.

Per això s'habilitarà un espai darrere l'altar major com a lloc de culte, de retir, de pregària i de silenci, aixoplugat del brogit de les anades i vingudes

dels turistes i dels visitants que, amb la seva entrada, val la pena recordar-ho, ajuden a continuar la construcció. La Sagrada Família encara és un temple en construcció i les obres, segons l'arquitecte en cap Jordi Bonet, és possible que acabin coincidint amb el centenari de la mort d'Antoni Gaudí, l'any 2026. Serà aleshores quan definitivament es modificarà l'*sky line* de Barcelona, on sobresortirà el cimbori de Jesucrist a 170 metres d'altura.

Podria ser molt bé que aquesta data coincidís també amb la beatificació del genial arquitecte, sobretot si tenim en compte que, tal com reconeixia Joan Rigol al final de la celebració, amb la visita de Benet XVI, i sobretot amb les seves constants referències a Gaudí, la beatificació ja és una mica més a prop. Tots els fidels presents a la Sagrada Família el diumenge 7 de novembre, tant a l'interior com a l'exterior del temple, eren conscients d'estar vivint un esdeveniment històric. Durant tota la celebració, que es va allargar prop de tres hores, i al compàs de la litúrgia de dedicació i de tota la seva simbologia, els fidels van sentir ben vives les arrels cristianes de la Catalunya mil·lenària, com van posar de manifest el cardenal Lluís Martínez Sistach i l'arquitecte Jordi Bonet tan bon punt va començar la celebració. «Aquesta obra meravellosa que s'ha anat construint des de l'any

Una basílica que batega

Eduard Brufau / Barcelona

Les banderes, sobretot les vaticanes i les senyeres, que penjaven de feia dies dels balcons i finestres de Barcelona, eren la mostra més cridanera de l'efemèride única que la ciutat estava a punt d'acollir: la visita del papa Benet XVI per dedicar la Sagrada Família i declarar-la basílica. El mateix dia de la gran cerimònia, just a trenc d'alba, els que ens dirigíem cap a l'anomenada catedral d'Europa podíem palpar l'ambient expectant i joïós que es respirava al llarg del recorregut papal. Els fidels vinguts de tot Catalunya, de l'Estat espanyol i també d'altres països anaven arribant amb la il·lusió de participar en la gran festa irreplicable d'aquest inoblidable 7 de novembre del 2010.

Només qui ha estat dins de la gran església projectada per Antoni Gaudí es pot fer càrrec de l'excel·lència d'aquesta construcció religiosa. Tan bon punt hi entren és inevitable que ens envaeixi una sensació de ser una criatura minúscula enmig d'aquella enormitat descomunal. Les dimensions de la Sagrada Família ressituen els homes a la seva justa mesura i els despullen de les seves ridícules ànsies de grandesa. Al mateix temps la basílica gaudiniana és una exaltació perfecta de la creació de Déu: les columnes, gegantines i ramificades, són veritables arbres, les copes dels quals s'ajunten per formar les voltes i, com en els boscos de debò, deixen passar la llum a través de branques i fulles; els cors, les balconades i les tribunes estan fetes a manera de grans balmes, penya-segats i sortints de roca. Però per als que diumenge passat érem a la Sagrada Família, tota aquesta construcció va prendre el seu sentit més transcendent així que el Papa va entrar al temple i va començar la cerimònia. En la seva homília

Benet XVI es referia explícitament a la bellesa material, artística, aquella que és captada pels sentits —i sota la qual estàvem tots congregats— i que alhora és una imatge evocadora de la bellesa invisible: la bellesa de Déu. Durant tota la cerimònia la bellesa divina se'ns manifestava a través de la pedra, dels vitralls de colors, dels cànctics tan ben interpretats, de l'agradable perfum de l'encens, del crisma amb què el Sant Pare va ungir l'altar... La basílica de la Sagrada Família es va convertir, així, en un lloc privilegiat per elevar el nostre esperit i atansar-nos a l'Altíssim.

Al llarg de les tres hores de cerimònia de dedicació, la litúrgia va transcórrer a un ritme regular i precís, com si es tractés del batec intern de la gran basílica, que impulsat des del presbiteri s'estenia per parets i columnes fins als racons més allunyats. En aquesta harmonia absoluta, perfecta, l'ànima de cadascun dels fidels congregats participava de tots i cadascun dels moments, i es podia sentir gairebé com una realitat orgànica que tots els fidels formàvem no pas una massa informe, sinó una veritable comunitat unida per llaços invisibles però increïblement forts. Dins d'aquest ritme litúrgic alguns moments viscuts amb una intensitat i comunió especials van ser el parlament de l'arquitecte Jordi Bonet al Papa, la lluminació de l'església, l'ostensió que Mons. Martínez Sistach va fer de la butlla per la qual el Pontífex declarava basílica el temple de Gaudí o el *Vírolai* entonat per tota l'assemblea.

Benet XVI ha deixat a tots els catalans l'agradable impressió que ens ha visitat un pare amabilíssim, que s'ha mostrat amatent envers aquest poble fidel. Al mateix temps la basílica de la Sagrada Família s'ha mostrat esplendorosa, victoriosa podríem dir, al món sencer. Davant d'aquesta bellesa esplèndida ningú, tingui les creences que tingui, no pot quedar indiferent.

«El cardenal Lluís Martínez Sistach va mostrar molt emocionat el títol pel qual la Sagrada Família esdevé la novena basílica de la ciutat de Barcelona»

1882 amb l'aportació del poble català», va dir el cardenal Lluís Martínez Sistach, «és una expressió de la seva ànima religiosa i de les seves arrels cristianes des de fa més de mil anys».

Després de la salutació de l'arquebisbe de Barcelona, va ser l'arquitecte Jordi Bonet qui es va acostar al Sant Pare per oferir-li una explicació de la construcció de l'església de la Sagrada Família i per lliurar-li la clau del temple: l'obra de l'home oferta per a glòria de Déu. Va ser emocionant escoltar com Jordi Bonet es referia a les diverses generacions d'arquitectes i escultors que han deixat la seva empremta al temple i veure com ell testimoniava amb la seva persona tota una vida dedicada a la Sagrada Família i a la proclamació de l'Evangeli a través de l'art.

Bonet parlava i va ser un moment especialment bonic perquè va ser aleshores quan el sol va sortir i amb els seus raigs entrant pels vitralls de Joan Vila-Grau el temple va adquirir una atmosfera especial, el toc lluminós que Antoni Gaudí havia volgut imprimir a l'obra de la seva vida. Les previsions meteorològiques no eren gaire optimistes, semblava que el sol no acabaria fent acte de presència al llarg de la jornada, però al final no va ser així, perquè també en el moment de la lletania dels sants el sol entrava pels finestrals i amorosia tot el conjunt.

El Sant Pare va lliurar la clau del temple a Mn. Sergi Gordo, secretari general i canceller de l'arquebisbat de Barcelona, perquè serà el Consell Episcopal l'encarregat de custodiar i de tenir cura del culte de la Sagrada Família. A partir d'aquell moment la celebració va prosseguir amb la benedicció de l'aigua i aspersió, i amb la litúrgia de la paraula, amb les dues lectures proclamades en català i l'Evangeli en castellà.

De fet, català, castellà i llatí es van anar combinant en tot moment al llarg de la celebració tot plasmant d'aquesta manera la projecció local i universal alhora del temple de Gaudí, que des del portal major dona la benvinguda al visitant amb el Parenostre esculpit en 50 llengües diferents però amb el català ben destacat per damunt de totes elles.

Un dels moments més rellevants

Agustí Codinach

El Papa valora molt positivament el suplement de «Catalunya Cristiana»

Amb motiu de la visita de Benet XVI a Barcelona *Catalunya Cristiana* va publicar en el número 1.624 un suplement especial de 20 pàgines dedicat exclusivament a aquesta efemèride crucial per als fidels catalans. Però segurament el més significatiu de tot és que el nostre suplement va arribar fins i tot a mans del mateix papa Benet XVI, tal com va explicar el cardenal Lluís Martínez Sistach en declaracions a Ràdio Estel: «Vaig deixar al seu despatx aquest número extraordinari de *Catalunya Cristiana*, en vam parlar i el va valorar molt positivament. El Sant Pare ja coneixia el setmanari, però és interessant que ara l'hagi tingut a les mans, i que n'hagi quedat molt content. S'ha difós moltíssim i estic agraït a *La Vanguardia* perquè hagi acceptat encartar-lo.»

Els lectors hi van poder trobar un contingut format principalment per articles d'opinió de personalitats destacades de l'Església, la societat, la cultura i la política del nostre país. Un dels aspectes més notoris d'aquest suplement extraordinari va ser el tiratge, que va arribar als 157.000 exemplars, gràcies al fet que va aparèixer encartat amb el diari *La Vanguardia* el dia 6 de novembre. En concret el suplement de *Catalunya Cristiana* sobre la visita del Sant Pare va arribar a tots els subscriptors d'aquest rotatiu generalista i a tots els quioscos de Barcelona i l'àrea metropolitana.

de la celebració va ser l'homilia del Sant Pare. Feia dies que es parlava de quines serien les paraules que Benet XVI adreçaria als fidels en la dedicació del temple de la Sagrada Família i la veritat és que les previsions es van complir, perquè el Papa va parlar de la Bellesa materialitzada en el temple de la Sagrada Família i d'Antoni Gaudí, arquitecte genial i cristià conseqüent. I va defensar el valor de la família a imatge i semblança de la família de Jesús de Natzaret així com de la necessitat de defensar la vida des de la concepció i fins al moment de la mort. La salutació inicial i el comiat final foren en català i la resta de l'homilia en castellà. El Papa va citar en diverses ocasions Antoni Gaudí.

«L'alegria que sento de poder presidir aquesta cerimònia s'ha vist incrementada quan he sabut que aquest temple, des dels seus orígens, ha estat molt vinculat a la figura de sant Josep. M'ha commogut especialment la seguretat amb què Gaudí, davant de les innombrables dificultats que va haver d'afrontar, exclamava ple de confiança

en la divina Providència: "Sant Josep acabarà el temple." Per això ara, no deixa de ser significatiu que sigui dedicat per un Papa el nom de pila del qual és Josep.»

Benet XVI va dir que juntament amb els progressos tècnics, socials i culturals, cal posar èmfasi en els progressos morals, «com l'atenció, protecció i ajuda a la família, ja que l'amor generós i indissoluble d'un home i una dona és el marc eficaç i el fonament de la vida humana en la seva gestació, en el seu infantament, en el seu creixement i en el seu terme natural».

El Papa va afegir que l'Església advoça per mesures econòmiques i socials adients perquè la doni trobi a casa i a la feina la seva plena realització; perquè l'home i la dona en casar-se i formar una família siguin decididament recolzats per l'Estat; perquè es defensi la vida dels fills com a sagrada i inviolable des del moment de la concepció; perquè la natalitat sigui dignificada, valorada i recolzada des del punt de vista jurídic, social i legislatiu. «Per això», va dir, «l'Església s'oposa a totes les formes de negació de la vida humana i dona suport a totes les iniciatives que promoguin l'ordre natural en l'àmbit de la institució familiar».

La tercera part de la celebració va consistir pròpiament en la pregària de dedicació del temple i en les uncions de l'altar i de les parets de l'església, en l'encensament i en la il·luminació. Després va arribar el moment de preparar immediatament l'altar per celebrar-hi ja l'Eucaristia. Al llarg de tota la celebració els aplaudiments dels fidels van ser constants però potser un dels moments més destacats va ser quan el cardenal Lluís Martínez Sistach va mostrar la butlla per la qual el Papa concedia el títol de basílica menor a la Sagrada Família. L'arquebisbe Lluís Martínez Sistach, que ha estat el gran artífex de la visita històrica de Benet XVI, va mostrar molt emocionat el títol pel qual la

Sagrada Família esdevé la novena basílica de la ciutat de Barcelona. Amb una hora de retard sobre l'horari establert, el Sant Pare es va dirigir a la façana del Naixement per al rès de l'Àngelus amb el cant del *Virelai* com a teló de fons. Benet XVI va recuperar de nou els continguts de l'homilia davant les persones que l'esperaven expectants a l'exterior del temple i va recordar de nou que el valor del matrimoni i la família és l'esperança de la humanitat. Mentre el Sant Pare es retirava, passant novament per l'interior de la basílica de la Sagrada Família, l'Escolania de Montserrat va cantar el motet *Nigra sum*, de Pau Casals, i els 800 cantaires van entonar pletòrics l'*Al·leluia* del *Messies* de G. F. Haendel.

L'*Al·leluia* va ser el colofó d'un esdeveniment històric que ha estat possible gràcies a la suma dels esforços de moltes persones que han treballat en l'organització. Tots tenen el convenciment que els fruits d'aquesta visita seran molts i que fins i tot es poden evidenciar en noves vocacions al sacerdoci. Veure els seminaristes participar activament en la litúrgia de dedicació de la Sagrada Família pot desvetllar la inquietud d'altres joves que també es plantegen donar un sentit més profund a la seva vida en el ministeri ordenat.

Antoni Gaudí va profetitzar que gent d'arreu del món vindria a veure la Sagrada Família i ho va dir en un temps, començament del segle XX, en què l'entorn desolat del temple no feia gaire optimistes aquestes previsions. El 7 de novembre de l'any 2010, 6.500 persones van assistir a la cerimònia de dedicació de la Sagrada Família des de l'interior del temple; 51.000 persones més la van seguir des de l'exterior i 150 milions de persones d'arreu del món va ser l'audiència televisiva estimada. El 7 de novembre de l'any 2010 es va escriure un capítol molt significatiu de la nostra història com a Església, com a ciutat i com a país.

Més de 650 diocesans de Tortosa van a veure el Papa

Víctor-Manuel Cardona / Tortosa

Amb la il·lusió que naix de la fe i de saber que es viurà un esdeveniment important, la visita del successor de Pere i la dedicació de la Sagrada Família de Barcelona, més de 650 fidels de la diòcesi de Tortosa, acompanyats per 30 sacerdots, distribuïts en 13 autocars, cotxes i furgonetes, van participar el 7 de novembre en una jornada històrica i esplèndida que restarà gravada en les seves memòries i sobretot en els seus cors.

Eren les 4.30 h de la matinada quan els fidels de Gandesa i de Benicarló començaven a pujar als autocars que els portarien fins a Barcelona passant per diferents poblacions de la diòcesi per recollir la resta de participants al magne esdeveniment.

La son no va poder fer perdre la històrica jornada a cap dels inscrits: adults, gent gran, joves i nens! Famílies senceres, joves amb el seu grup, catequistes, membres dels consells parroquials, fidels de cada dia i de diumenge... en definitiva, tota la societat eclesial, en totes les diferents edats, hi estava molt ben representada.

Mn. Josep-Lluís Arín, vicari general, havia portat el pes de l'organització: entrades, passis, reserves, autocars, distribucions. Una feina poc agraïda i en ocasions complicada però que al final va obtenir un bon resultat: la participació massiva de tortosins i l'alegria de poder viure la fe amb multitud de persones que van acollir i escoltar les paraules dolces i valentes del papa Benet XVI.

Visitant uns malalts, dies abans, a l'Hospital Verge de la Cinta de Tortosa, em va saludar una senyora allí ingressada. No la coneixia. Em va sobtar la seva il·lusió frustrada i la seva fe generosa i plena d'amor: «Mossèn, estava apuntada per anar a Barcelona a rebre el Papa i participar de la benedicció de la Sagrada Família, però el diumenge, en sortir de missa, vaig caure i em vaig trencar la cama. No hi podré anar. Em feia moltíssima il·lusió, però des d'aquest hospital ofereixo els meus sofriments i la meua pregària per la visita del Papa i per tots els diocesans que hi participaran.» La vaig agafar de la mà, la vaig acariciar i, emocionat, li vaig dir: «Moltes gràcies. Ha de saber que vostè participà també d'aquest esdeveniment que ha de renovar la nostra fe i la de tots els nostres cristians.» Poc pensa aquesta senyora que aquell dia, allí concelebrant, vaig pregar per ella i per tanta gent d'arreu que no hi van poder assistir físicament però que van seguir-ho tot per la televisió i sobretot ho van acompanyar amb la seva pregària i el seu amor.

A la tornada, només se sentien paraules d'elogi i d'agraïment. D'il·lusió i d'esperança. I també de renovació: com viurem d'ara endavant tot el missatge que ens ha deixat el Papa?

LLAR D'ANCIANS PRUDENCI MIRALLES
per a grans persones grans

Places disponibles i preu assequible

NIF: G-08862781 - Els donatius desgraven un 20% del total de l'IRPF (Llei 30/94)
www.residenciapmiralles.org e-mail: residenciapmiralles@telefonica.net
Trafalgar, 39, 5è - 08010 Barcelona Tel. 932 681 867 - Fax 932 684 356

«Ha estat una visita històrica que té un abans i un després»

El cardenal Lluís Martínez Sistach es mostra molt satisfet per la visita del papa Benet XVI a Barcelona

Carme Munté

La diada del 7 de novembre va tenir molts protagonistes, però sens dubte que un dels principals va ser el cardenal Lluís Martínez Sistach, l'artífex d'aquesta visita històrica i amfitrió de Benet XVI a Barcelona. Va ser emocionant la imatge del cardenal mostrant la butlla per la qual es concedia el títol de basílica a la Sagrada Família, com també ho va ser copsar les mostres públiques d'afecte que li va oferir el Sant Pare en diverses ocasions. Culminaven així tots els esforços de preparació del viatge però també es veia recompensada la voluntat d'haver aconseguit un canvi significatiu de sensibilitat al Vaticà respecte de la cultura, la societat i l'Església catalana.

Quina valoració global fa de la visita del Sant Pare a Barcelona?

Estic molt content i molt satisfet per la realització joiosa, participada i festiva de la visita del Sant Pare Benet XVI a Barcelona. Ha estat una visita històrica que té un abans i un després. Volem ser-ne ben conscients. Per això vull reiterar el meu agraïment al Papa perquè ens hagi visitat i s'hagi apropiat tant a tots nosaltres trencant en moltes ocasions el protocol. Agraïxo el seu missatge, el seu afecte i la seva presència comunicativa. Dono les gràcies a tots els que han treballat en la preparació i realització d'aquesta visita, en tots els camps i especialitats. Vull fer menció especial del coordinador, el P. Enric Puig, i els seus col·laboradors, que han treballat moltíssim. Agraïxo la col·laboració de les parròquies i institucions d'Església, de les autoritats, serveis d'ordre, voluntaris i l'esplèndid servei tècnic dels mitjans de comunicació, especialment de TV3 donant les imatges de la visita. El meu agraïment es dirigeix també als estimats veïns de la Sagrada Família per haver acceptat les molèsties que comporta l'organització d'una celebració amb tants milers de persones que hi han participat de tot Catalunya i de la resta d'Espanya. I agraïxo l'esplèndid acolliment que els ciutadans i els fidels han ofert al Sant Pare Benet XVI.

La celebració de la dedicació de la basílica de la Sagrada Família ha posat en relleu tota la riquesa litúrgica i eclesial del ritu i s'ha realitzat presidida pel Sant Pare amb molta participació i unció espiritual pels qui estaven dintre i fora de l'església. L'acte de la tarda a l'Obra del Nen Déu ha estat entranyable per l'apropament del Sant Pare a les famílies amb fills amb discapacitats. Veia en els ulls dels seus pares un expressiu i afectiu agraïment pel gest del Papa envers els seus fills. Una vegada més s'ha fet palesa la tendresa del papa Benet XVI.

Quins fruits espera d'aquesta visita per a l'Església de Barcelona i per a l'Església de Catalunya?

N'espero molts fruits espirituals i

Jesús Diges / EFE

«El meu agraïment es dirigeix també als estimats veïns de la Sagrada Família per haver acceptat les molèsties que comporta l'organització d'una celebració amb tants milers de persones que hi han participat»

«Fruit de la visita poden augmentar les vocacions sacerdotals i a la vida consagrada i hem de reflexionar sobre el contingut del seu missatge per portar-lo a la pràctica en la nostra pastoral diocesana»

pastorals. Veient la participació càlida i afectuosa de la munió de persones que van acollir el Sant Pare i la majestuositat i bellesa de la basílica, penso que s'ha pres major consciència de la missió importantíssima que té el Bisbe de Roma i Successor de Pere al servei de totes les Esglésies diocesanes i, per tant, també per a la de Barcelona i les altres que pelegrinen a Catalunya. El Papa ens ha confirmat en la fe i ens ha enriquit la dimensió de catolicitat. Penso que poden augmentar les vocacions sacerdotals i a la vida consagrada al servei de l'Església i de la societat i hem de reflexionar sobre el contingut del seu missatge per portar-lo a la pràctica en la nostra pastoral diocesana.

La comunió amb Roma afavorirà una comunió diocesana més gran? Ajudarà a fer callar les veus més crítiques?

Gràcies a Déu hi ha comunió en la nostra Església diocesana, però la visita del Sant Pare l'ha enriquit. El Papa ha vingut a la nostra arxidiòcesi perquè l'estima i la valora. La seva presència entre nosaltres posa en relleu la comunió que tenim amb el Successor de Pere. Això ens ha de fer estimar i servir encara més la nostra Església diocesana en la qual és present i hi actua tota l'Església de Jesucrist, una, santa, catòlica, apostòlica i romana. En la dedicació de la basílica cantàrem el *Crec en un Déu* i el Sant Pare va captar i agrair que cantéssim, com cantem sempre, que creiem en l'Església catòlica, apostòlica i «romana». Li hem d'agrair molt al Papa que hagi estat entre nosaltres, ell que és el principi i fonament visible de la unitat en l'Església de Jesucrist.

Hi ha moltes persones que han lamentat que el trajecte amb papamòbil hagi estat massa ràpid. L'únic motiu ha estat la manca de temps?

El recorregut de l'arquebisbat a la Sagrada Família i el de la tornada fou un riu de persones que saludaven i aclamaven el Sant Pare. Dominaven les persones joves i les famílies amb nens petits. El Sant Pare quedà molt content d'aquest acolliment càlid i afectuós. Ho veia en els seus ulls i m'ho comentava en el papamòbil. El mateix va succeir el vespre del dissabte a la plaça de la Catedral, on moltíssims joves van esperar amb la pregària l'arribada del Sant Pare i el van acollir amb constants aclamacions quan va sortir al balcó de l'arquebisbat. Aquest acolliment es va donar a la Sagrada Família, a l'Obra del Nen Déu i al comiat a l'aeroport. Els joves cerquen sentit a la vida, cerquen un missatge autèntic i troben en el Papa un referent en el qual descobreixen continguts que els omplen i que els porten cap a Jesucrist. També és veritat que totes aquestes persones que han acollit el Papa no s'improvisen. Són el fruit d'un treball pastoral continuat en les parròquies, comunitats, famílies, escoles, moviments i associacions. És veritat que el papamòbil anava força ràpid, a causa de la llargària del recorregut i de les exigències de l'horari, ja que la missa de la dedicació havia d'acabar cap a les dotze del migdia per la pregària de l'Àngelus. Tot i així va acabar cap dos quarts d'una. No hi havia cap altre motiu.

Després de la dedicació de la Sagrada Família i de l'homília, en

Agustí Codinach

què el papa Benet XVI ha fet moltes referències a Gaudí, creu que està més a prop la beatificació del genial arquitecte? Li sembla agosarat fixar la data del centenari de la seva mort?

Considero que la visita del Sant Pare per a la dedicació de l'església que va començar i projectar el servent de Déu Antoni Gaudí contribuirà que tots prenguem major consciència que a més d'un arquitecte genial era també un cristià exemplar i sant. Ara cal intensificar la nostra pregària demanant la intercessió de Gaudí perquè Déu faci un miracle i així es pugui declarar beat. Serà el primer arquitecte beat. No podem concretar cap data. No podem posar terme a Déu. Gaudí deia sempre que «el meu Amo no té pressa» quan li demanaven quan s'acabaria l'obra. Serà extraordinari celebrar la seva beatificació a la basílica de la Sagrada Família.

La visita de Benet XVI, i les que prèviament van fer Angelo Amato, Gianfranco Ravasi i Tarcisio Bertone, estableix un precedent en la imatge que de Catalunya i de la seva Església tenen al Vaticà? Alguna cosa està canviant?

El papa Benet XVI estima la nostra Església de Barcelona com ho posa en relleu que hagi acceptat la meua invitació per visitar-nos i en diverses ocasions m'ho ha manifestat. La visita, les celebracions i els actes han estat una manifestació de la valoració que el Papa fa de la nostra història i de la nostra cultura. Això és molt positiu i n'estic molt content.

Quina impressió s'ha endut el Papa i el seguici papal de la seva estada entre nosaltres i del temple de la Sagrada Família?

Una meravellosa impressió. El Sant Pare em va dir tot dinant que la celebració de la dedicació de la basílica de la Sagrada Família li havia deixat

un record inoblidable. Durant tota la visita, estant jo al seu costat, vaig veure la seva constant satisfacció i el seu apropament a les persones. Va quedar molt impressionat del massiu i entusiasta acolliment durant tot l'itinerari i en els diversos actes. L'endemà de la visita, el dilluns al matí, em va telefonar el cardenal vicari de Roma, el meu bon amic Agostino Vallini, que és el seu col·laborador més proper en el govern pastoral de la diòcesi de Roma, i que acomiada i acull el Sant Pare en tots els viatges que fa, i em va dir que el Papa li havia dit que estava molt feliç per la visita que acabava de realitzar. Vaig rebre felicitacions del seguici papal, dels cardenals i bisbes que van participar a la Sagrada Família i de moltíssima gent. Van trobar que la visita estava molt ben organitzada.

Les paraules del Papa que han desvetllat més polèmica han estat les pronunciades a l'avió, en què s'ha referit a l'anticlericalisme que vivim actualment i que ens recorda al dels anys trenta. Com valora les paraules de Benet XVI?

Avui, hi ha en països de l'occident europeu i també en el nostre uns corrents culturals, socials i polítics que configuren un laïcisme que vol fer fora de la convivència social el fet religiós. No es tracta de la laïcitat pròpia de l'Estat, sinó del laïcisme que empo-

«El Sant Pare em va dir tot dinant que la celebració de la dedicació de la basílica de la Sagrada Família li havia deixat un record inoblidable»

«El Papa, amb el seu desig de col·laborar i ajudar, alerta de les tendències laïcistes i anticlericals»

«Va fer impacte l'entrada al gran menjador de la mona de xocolata reproduint la façana del naixement de la Sagrada Família»

breix la societat perquè dificulta o priva que les Esglésies i confessions religioses puguin proposar públicament les seves concepcions sobre aspectes cabdals de la persona i de la societat. El ple respecte al dret fonamental de la llibertat religiosa de les persones i de les institucions demana que les seves actuacions puguin realitzar-se no només en privat sinó també en públic. El Papa amb el seu desig de col·laborar i ajudar alerta de les tendències laïcistes i anticlericals.

La part més privada de la visita ha estat el dinar a l'arquebisbat. Quines anècdotes ens en pot desvetllar? Quin és el plat que més li ha agradat?

El Sant Pare va presidir el dinar del diumenge dia 7 de novembre participat pels cardenals, arquebisbes, bisbes i membres del seguici papal. Al Papa li va agradar el menú que tenia una configuració catalana. Va fer impacte l'entrada al gran menjador de la mona de xocolata reproduint la façana del naixement de la Sagrada Família i que els pastissers artistes van aconseguir convertir en una bona obra escultòrica.

Com ha viscut vostè personalment el fet d'haver tingut com a hoste el papa Benet XVI? Què li ha regalat?

Amb molta emoció, satisfacció i devoció per tenir a casa el Successor de l'Apòstol Pere. Li vaig dir al Sant Pare, quan el dissabte al vespre va entrar a l'arquebisbat, que era a casa seva, que desitjava que s'hi trobés molt bé i que estava a la seva disposició. La visita ha estat un autèntic do de Déu per a tota l'arxidiòcesi, per a Catalunya, per a totes les diòcesis i també per a mi. Per a mi és un esdeveniment inoblidable i li vaig agrair al Sant Pare tot el bé espiritual i pastoral que ens ha fet amb la seva presència i el seu magisteri. Vaig tenir molts motius per agrair-li les seves manifestacions de benvolença i delicadesa. Li regalarem un esmalt del dibuix fet per Gaudí l'any 1902 que representa el temple acabat de la Sagrada Família tal com el projectà l'arquitecte. El Sant Pare va regalar-nos un calze molt bonic, que és per a nosaltres un tresor, i la casulla que va portar durant la celebració.

Quines han estat les darreres paraules que el Papa li ha adreçat abans de marxar cap a Roma?

El Sant Pare em va agrair l'acolliment afectuós i càlid que li vam oferir en tots els actes i em va manifestar que estava molt satisfet de la visita. Ja al peu de l'avió li vaig reiterar el nostre agraïment pel bé espiritual i pastoral que ens ha fet amb la seva visita i que estarà molt present en el nostre cor i en la nostra pregària i li vaig demanar que ens tingui a prop del seu cor i de la seva pregària.

ALBA Residència d'Àvies

Torre de 24 places només per a dones.

Estades curtes i llargues. Centre de dia també els festius.

Tel.: 932 039 740 · www.albaresidencia.es · info@albaresidencia.es

Barcelona (Sarrià - Sant Gervasi)

Càlida benvinguda a Benet XVI

Barcelona acull el Papa amb grans mostres d'afecte i entusiasme

Miquel Àngel Codina

Barcelona

Fotos: Vicente Serrano

Qui ha dit que Benet XVI no tenia carisma? Quan va ser escollit Papa el 19 d'abril del 2005, algunes veus van gosar assenyalar que el seu pontificat podria estar marcat per la manca de proximitat amb el poble. Les comparacions amb Joan Pau II no es van fer esperar. El seu antecessor s'havia caracteritzat per posseir una personalitat irresistible i un lideratge sociopolític indiscutible al món. Va ser el Pontífex més mediàtic de la història. A Benet XVI el titllaven de fred i distant en les seves aparicions públiques.

Han transcorregut cinc anys i mig i aquests auguris malintencionats no s'han acomplert. Benet XVI ha mostrat al llarg del camí una personalitat extraordinària tant humana com espiritual i un lliurament apassionat a l'anunci de l'Evangeli. Aquesta aparent «gelor» inicial s'ha anat fonent progressivament per donar pas a una subtil calidesa, emmarcada en una gestualitat suau i serena, que ha convençut i captivat la majoria de catòlics. El seu prestigi internacional no ha fet més que créixer des de llavors.

Vint-i-vuit anys després de la visita

apostòlica de Joan Pau II, un Sant Pare ha tornat a trepitjar Barcelona. L'objectiu fonamental: la dedicació del temple de la Sagrada Família. Va ser el 7 de novembre passat quan la Ciutat Comtal es va abocar al carrer per rebre'l. Al llarg de la comitiva papal, els milers de persones congregades des de primera hora del matí no van deixar d'aplaudir i victorejar Benet XVI. La magnitud de l'esdeveniment es reflectia en els rostres somrients i plens d'emoció que abarrotaven la via pública. Era la resposta natural i espontània d'uns ciutadans que volien saludar el Papa i transmetre-li el seu afecte i respecte.

Fervor popular

Ja feia dies que es palpava en l'ambient aquest fervor popular que va assolir el màxim apogeu durant tot l'itinerari que va recórrer el Pontífex. La meteorologia també va contribuir decisivament a la festa. Tot i que

Barcelona es va despertar grisa a trenc d'alba, amb el cel ennuvolat, a poca poc es van anar obrint clarianes. I de sobte van aparèixer uns raigs de sol tímids que van esclatar en un dia d'ambient gairebé primaveral, que va fer que més d'un es tragués la roba d'abric.

Eren les nou del matí tocadetes quan el Sant Pare sortia de l'arquebisbat de Barcelona a bord del papamòbil. Anava acompanyat pel cardenal Lluís Martínez Sistach i per Mons. Georg Gaenswein, secretari personal del Papa. A Benet XVI se'l veia feliç i satisfet —i també emocionat— per les massives mostres d'estimació que rebia per part dels ciutadans. Grans i petits feien onejar banderes vaticanes com a signe de comunió amb el Bisbe de Roma, mentre diferents joves li dedicaven càntics religiosos. Alguns grups antisistema contraris a la visita papal no van aconseguir deslluir aquesta jornada històrica.

La multitud l'aclamava sense parar. «Benet, Benet!», «Visca el Papa!», «Se nota, se siente, el Papa está presente!», «Sí, sí, sí, el Papa ja és aquí!», «Benedicto, cómo mola, se merece una ola!», «Aquesta és la joventut del Papa!» i «Sí, sí, sí, ens veiem a Madrid!» van ser algunes de les consignes que exclamava la gent al llarg del recorregut del Pontífex pels carrers de Barcelona. Pels balcons es podien divisar múltiples banderes vaticanes i senyeres. També globus blancs i grocs van envair durant uns instants el cel de la Ciutat Comtal.

Ciutat blindada

El seguici papal va recórrer l'avinguda de la Catedral, es va enfilear per Via Laietana, després va passar pels carrers Pau Claris, Diputació i Marina fins a arribar al temple de la Sagrada Família, cap a dos quarts de deu, i el va envoltar abans d'entrar a l'interior. S'prenien les fortes mesures de seguretat, helicòpters inclosos. Durant unes hores, Barcelona va ser una ciutat blindada. El cordó policial era impressionant. Cada tres metres aproximadament hi havia un mosso d'esquadra vigilant perquè no es produís cap incident. El que va decebre els ciutadans és que el papa-

«A Benet XVI se'l veia feliç i satisfet —i també emocionat— per les mostres d'afecte que rebia per part dels ciutadans»

mòbil va passar, tant a l'anada com a la tornada, a un ritme tan accelerat que va arribar a assolir, segons fonts de la Guàrdia Urbana, els 40 km/h.

Sens dubte, Barcelona es va convertir el 7 de novembre a la capital del món. Persones dels cinc continents i de diferents credos religiosos van poder descobrir a través dels mitjans de comunicació —es calcula que uns 150 milions de persones van seguir per televisió l'acte— que Antoni Gaudí no només és un arquitecte excepcional, sinó també un cristià exemplar que va viure la fe amb gran ascetisme. El temple de la Sagrada Família és la seva obra mestra, concebuda com un majestuós catecisme en pedra. Pantalles gegants es van instal·lar en diferents punts de la ciutat perquè el públic pogués seguir en directe la cerimònia de dedicació presidida pel Papa. D'aquesta manera, es feien petites les distàncies.

Un altre dels moments en els quals va esclatar l'eufòria dels fidels va tenir lloc quan el Pontífex va resar l'Àngelus des del pòrtic de la façana del Naixement del temple de la Sagrada Família. Les paraules del Papa van provocar novament crits de joia.

Missatge d'amor i pau

La sintonia que es va establir entre Benet XVI amb els fidels va ser evident. «Jo prego pel Papa. Sempre el tinc present en les meves pregàries. Estic molt contenta d'aquesta visita. El missatge del Sant Pare és el mateix que el de Jesucrist: un missatge d'amor, de

CALENDARI GUIA PASTORAL DE L'ANY LITÚRGIC 2011

preparat per PERE FARNÉS SCHERER, *pvr.*

El clàssic *Calendari - guia pastoral de l'Any Litúrgic* de mossèn Pere Farnés, que enguany arriba a la seva 37a edició, s'ha convertit en un instrument indispensable per aprofundir espiritualment i pastoralment l'Any Litúrgic. D'una manera pràctica i intel·ligent presenta la normativa litúrgica per a cada dia de l'any i, alhora, amb uns acurats suggeriments i recomanacions permet descobrir i aprofundir en alguns dels elements de la Litúrgia («paraules i gestos», en l'edició d'enguany) que sovint passen desapercebuts.

D'aquesta manera esdevé una eina imprescindible per viure més intensament el significat i contingut contemplatiu i teològic de les celebracions presidides sempre pel nostre únic sacerdot, Crist el Senyor, i participades per la seva Esposa, l'Església.

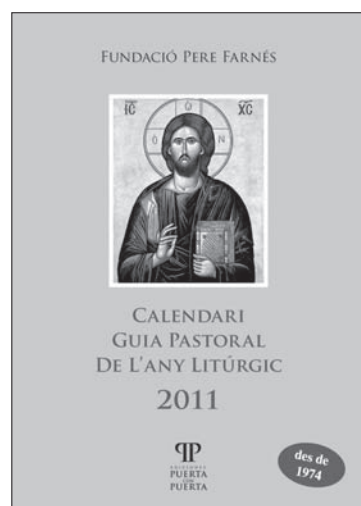
«El teu Calendari és un veritable tresor de formació litúrgica: farà molt de bé, sobretot als sacerdots, però també als laics» (cardenal Jorge Arturo Medina, prefecte emèrit de la Congregació per al Culte Diví)

«El teu Calendari, també aquí a Roma, em continuarà sent de molta utilitat, sobretot per les notes litúrgiques, que sempre llegeixo amb gran profit, i les valoro com un ric subsidi per a la meua meditació personal i com una contribució a l'estudi de la Litúrgia» (monsenyor Manuel Monteiro de Castro, secretari de la Congregació dels Bisbes i anterior nunci apostòlic a Espanya)

FUNDACIÓ PERE FARNÉS
Telèfon: 933 340 248

Distribueix: FI-REX 21. Tel. 936 354 120
Preu de venda al públic: 17,50 €
ISBN: 978-84-614-2810-6 (català)
ISBN: 978-84-614-2811-3 (castellà)

De venda a les llibreries

pau i de fraternitat», comentava Anna Maria Querol, una simpàtica anciana que afirmava amb orgull que, als seus 82 anys, «he pogut conèixer set Papes: Pius XI, Pius XII, Joan XXIII, Pau VI, Joan Pau I, Joan Pau II i Benet XVI».

«L'Església m'ha donat vida!», exclamava amb rotunditat Joaquim Elías, que s'havia desplaçat des de Sabadell a Barcelona amb la seva família. I afegia: «A través de l'Església he pogut conèixer Jesús. Els catòlics estem amb el Sant Pare i li donem suport incondicionalment. Ell porta la saviesa i l'anunci de l'Evangeli de Jesús al cor. Aquesta visita aporta molta alegria i és un signe manifest que l'Església és viva.»

L'essència de l'Església

Entre les nombroses persones que acollien amb calidesa Benet XVI es hi havia Ildefonso Casáis, la seva dona i els seus tres fills, provinents també de la cocapital de la comarca del Vallès Occidental i pertanyents a una comunitat neocatecumenal. «El Papa —assegurava— representa l'essència de l'Església. La dedicació del temple de la Sagrada Família és un esdeveniment únic i importantíssim, perquè, a més de ser un atractiu turístic de primer ordre, a partir d'ara esdevindrà basílica per al culte catòlic.» Així mateix, Ildefonso assenyalava que «a casa també vivim i celebrem intensament la nostra fe».

De la seva banda, Isabel Estalella, de Barcelona, opinava que «el viatge del Papa, que és el nostre guia i pastor,

ha significat per a tots els creients una oportunitat impressionant i irreplicable de reafirmar-nos en la fe i de demostrar-li al món sencer que l'Església és viva, que és jove i que té molt a dir». La mateixa opinió la compartia el seminarista d'origen vietnamita Francisco Javier Phuc, del Seminari Redemptoris Mater de Castelló, que va destacar del

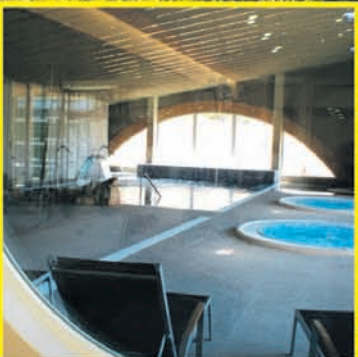
Pontífex «el savi llegat doctrinal dels seus escrits». Va qualificar la visita «com un valuós signe per unir-nos amb el Papa».

Per a Francesc Tort, de Lleida, «en aquesta època de pèrdua de valors, el testimoni de fe del Sant Pare implica una injecció d'espiritualitat i moral a la nostra societat» i va definir l'estada

de Benet XVI a Barcelona com «una autèntica explosió d'adrenalina per als catòlics». També va voler donar el seu parer la Marta, de Viladecans. Segons ella, «el Sant Pare ens transmet un missatge de pau amb la finalitat de poder contribuir a millorar el món. Cal compartir la nostra fe amb els altres».

BALNEARI DE ROCALLAURA

www.ibersol.es www.balnearioderocallaura.es Tel. 973 330 632

La visita més entranyable de Benet XVI

El Papa ofereix el seu costat més tendre a l'Obra Benèfic Social Nen Déu

Rosa Maria Jané Chueca
Barcelona

Faltava una hora perquè Benet XVI fes la seva aparició, però al passeig Maragall de Barcelona, davant de l'edifici de l'Obra Benèfic Social Nen Déu, ja hi havia gent concentrada cridant consignes a favor del Papa. I si a l'exterior l'expectació era enorme, dins del Nen Déu no era pas menys.

El pati i la capella del centre estaven gairebé plenes, amb les cadires ocupades pels alumnes, pares, professors, metges, membres del patronat i religioses de les Germanes Franciscanes dels Sagrats Cors: la família al complet de l'Obra Benèfic Social Nen Déu. Sens dubte es tractava d'un moment històric en la trajectòria d'aquesta institució de l'arquebisbat de Barcelona dedicada especialment a persones amb discapacitats, creada l'any 1982.

A l'ambient es respirava: el Papa és a punt d'arribar! Després de setmanes de feina tot estava a punt; el centre perfectament engalanat per a l'ocasió, amb murals fets pels mateixos alumnes i que mostraven imatges de Barcelona: la Sagrada Família, la torre Agbar...; globus blancs i grocs, els colors de l'Estat vaticà... guarnició senzilla i desbordant d'estimació.

Els minuts anaven passant, a tothom li semblava que massa lentament, i les cares reflectien un mateix sentiment: alegria, entusiasme, emoció... i de tant en tant, una mirada al cel: «Que no plogui!», i perquè no passés s'invocava la fundadora de les Franciscanes dels Sagrats Cors, la beata Mare Carme del Nen Jesús, demanant-li que la pluja respectés la visita del Papa. I així seria.

Finalment arribava el gran dia! El Papa era a punt d'arribar! Abans de començar l'acte, la superiora del centre, la mare Rosario Hidalgo, recordava quatre famílies que no estaven presents aquest dia de festa perquè «un dels seus membres ja és amb Jesús». Un fort aplaudiment recordava emocionat els companys desapareguts.

«Vine a la festa»

La tarda prometia ser una gran festa, i així es vivia en els moments previs a l'arribada del Pontífex. Una cançó que assajaven una vegada i una altra, recollia perfectament el que s'estava vivint al Nen Déu: «Vine a la festa, és el moment de pregar i de cantar.» I evidentment, no podien faltar les banderetes per rebre el Papa. Cadascun dels presents n'agafava una i la brandava frenèticament fins al punt

El Papa va saludar personalment els nens i noies del Nen Déu.

Pregària davant del Santíssim.

de formar una catifa blanca i groga en moviment i que pretenia mostrar al Papa com se l'estimen.

Un quart d'hora més i Benet XVI trauria el cap per la porta del centre. Encara quedava temps per assajar: cants, moviments de banderes, «Visca el Papa!», aplaudiments... Mn. Josep Anton Arenas, president executiu del patronat de l'Obra Benèfic Social Nen Déu recordava que «avui és un dia molt important. És un dia de gran alegria perquè la presència del Sant Pare confirma que anem per bon camí i ens anima a fer les coses ben fetes».

L'helicòpter de la policia sobrevolant el centre i la cridòria del carrer feien aixecar com una molla els nens i nenes de la cadira: «El Papa ha arribat!» No s'ho podien creure. «El Papa de Roma que surt per la televisió és a casa nostra!» Els mòbils preparats per captar el moment. «Ja el veig! És allà! Es nota, se sent, el Papa està present!»

«Estimats nens i joves, m'acomio de vosaltres assegurant-vos que ocupeu un lloc molt important al cor del Papa»

Un Pontífex somrient s'atansava on hi havia els nens i els acarona un per un, els donava la mà, els beneïa... increïble! Molts pares i mares ploraven en ser testimonis d'aquest emocionant moment entre Benet XVI i els seus fills. Moments memorables que no oblidarien mai de la vida.

Benvingut, Benet XVI! Després de l'eufòria inicial, venien uns minuts de pregària en silenci davant del Santíssim. Tota la família del Nen Déu s'unia al Papa en la pregària.

Es veia que el Papa estava especialment feliç de ser-hi, amb els nens i noies del

Nen Déu. Un somriure li il·luminava el rostre, els ulls li brillaven veient aquell auditori i es notava que s'hi trobava molt a gust. Tendresa, emoció... són molts els adjectius que es podrien fer servir per qualificar la presència del Bisbe de Roma en aquella casa, però potser la paraula més adequada per descriure el que es vivia al Nen Déu és aquesta: entranyable. Per primera vegada, els nens i nenes podien tocar, veure i abraçar aquell «amic de Jesús que surt per la tele». És real, de carn i ossos, i «ens ve a visitar!».

Les primeres paraules de l'acte corrien a càrrec de l'arquebisbe de Barcelona, el cardenal Lluís Martínez Sistach: «La vostra presència a Barcelona per dedicar el temple, avui basílica, de la Sagrada Família, quedarà unida al record de la vostra visita a aquesta obra per estimar, confortar i beneir aquestes famílies que s'esforcen a imitar les virtuts de la santa família de Natzeret, que són esglésies domèstiques i que tenen cura amb amor dels fills amb síndrome de Down o altres discapacitats. (...) La vostra presència vol ser un reconeixement a totes les institucions que fan un servei semblant a les famílies, a la vida, als malalts, als pobres i marginats.»

Després del discurs del cardenal, la benvinguda de la mare superiora, Rosario Hidalgo. «El Senyor ha estat gran amb nosaltres i estem alegres», no parava de repetir la religiosa. «Els nens són el nostre tresor més gran, gràcies a les seves famílies que han dit "sí" a la vida. (...) Gràcies, Sant Pare, per venir a casa nostra i per fer-nos sentir que la nostra feina de cada dia val la pena.»

I finalment, els nens i nenes del Nen Déu prenen la paraula per donar la benvinguda al Papa. Dos d'ells, en representació de tots els seus companys i una mica nerviosos, pronunciaven els parlaments. En primer lloc, la Maria del Mar deia a Benet XVI que «encara que som diferents, el nostre cor estima

com tots els cors i volem ser estimats. Gràcies als nostres pares pel do de la vida i pels que ens cuiden cada dia». El Pontífex, molt atent a les seves paraules, oferia una mirada plena de tendresa. Realment, semblava sentir-se com un pare o una mare embadalit amb el seu fill. Després de la Maria del Mar prenia el relleu l'Antonio, que demanava al Papa que «pregui per nosaltres, perquè sapiguem ser amics de Jesús», i que «sempre ens porti en el seu cor de pare». I afegia fent l'ullet: «A veure si li agrada la cançó que li hem preparat!»

Amb totes les seves forces els nens cantaven les cançons que havien assajat durant hores. L'emoció no només reflectia a la cara del Pontífex, també a la de tots els presents... a més d'un se li escapaven les llàgrimes i se li posava la pell de gallina davant del tendre moment del qual eren testimonis al Nen Déu.

«Tot home, santuari de Déu»

El Papa, en el seu missatge a la família del Nen Déu, assenyalava que «vull destacar com, amb l'esforç d'aquesta i altres institucions eclesials anàlogues, es posa de manifest que, per al cristià, tot home és un veritable santuari de Déu, que ha de ser tractat amb respecte i amor màxims, sobretot quan es troba en necessitat». L'Obra Benèfic Social Nen Déu disposa de consultoris mèdics, un institut ortopedagògic, el centre de dia Sant Francesc d'Assís, el taller ocupacional Mare de Déu de l'Alegria i la llar residència Mare Carme. Tot això Benet XVI ho sabia perfectament, i per això els animava a «continuar socorrent els més petits i necessitats, donant-los el millor de vosaltres mateixos». El Bisbe de Roma també aprofitava l'ocasió per recordar que «és imprescindible que

Ramon Ripoll

els nous desenvolupaments tecnològics en el camp mèdic no vagin mai en detriment del respecte a la vida i dignitat humana, de manera que els qui pateixen malalties o minusvalideses psíquiques o físiques puguin rebre sempre aquell amor i atencions que els facin sentir-se valorats com a persones en les seves necessitats concretes».

En diverses ocasions, els aplaudiments interrompien el Papa, però hi va haver un moment en què semblava que el centre s'esfondrava amb la cridòria que es va organitzar quan Benet XVI pronunciava aquestes paraules: «Estimats nens i joves, m'acomio de vosaltres donant gràcies a Déu per les vostres vides, tan precioses als seus ulls, i assegurant-vos que ocupeu un lloc molt important al cor del Papa.» Quines paraules! I el Pontífex no s'aturava aquí, encara n'hi havia més. El Papa demanava una cosa a tots els

presentes: «Prego per vosaltres cada dia i us demano que m'ajudeu amb la vostra pregària a complir amb fidelitat la missió que Crist m'ha encomanat. No m'oblido tampoc de pregar pels que estan al servei dels que pateixen, treballant incansablement perquè les persones amb discapacitats puguin ocupar el seu lloc just en la societat i no siguin marginades a causa de les seves limitacions. En aquest sentit, voldria reconèixer, de manera especial, el testimoni fidel dels sacerdots i visitadors de malalts a casa seva, als hospitals o a altres institucions especialitzades. Ells encarnen aquest ministeri important de consol davant de les fragilitats de la nostra condició, que l'Església cerca desenvolupar amb els mateixos sentiments del bon samarità.»

Després del missatge del Papa, continuava la pregària dels fidels, en què una representació del Nen Déu

presentava les seves peticions a Déu: un pare, una educadora, una alumna, un membre del patronat, la directora del taller ocupacional de Tiana, la directora del dispensari mèdic i la mare general de les Germanes Franciscanes dels Sagrats Cors. Tot seguit, la pregària del Parenostre en català. Un dels moments més esperats de la jornada arribava amb la benedicció de la primera pedra de la nova residència a Tiana per atendre les nombroses peticions que reben de pares amb fills discapacitats i que volen deixar resolta la situació dels seus fills quan aquests queden orfes

i sense familiars. Aquesta residència portarà, precisament, el nom de Benet XVI.

La part final de l'acte consistia en un intercanvi de regals. Els nens van donar al Papa un seguit de presents elaborats per ells mateixos, de manera molt senzilla i amb tot l'afecte del món, com ara unes manualitats o un quadre pintat de la Sagrada Família. Per la seva part, Benet XVI els obsequiava amb un mosaic de la família de Natzaret: Jesús, Maria i Josep, una reproducció d'una pintura de Francesco Mancini que es conserva al monestir cistercenc de la Santa Creu de Jerusalem a Roma.

Coronava una tarda meravellosa la signatura al llibre d'honor del centre i la benedicció de la placa commemorativa com a testimonis d'una visita històrica i alhora entranyable. Segur que aquella nit a més d'un li va costar agafar el son amb tantes emocions viscudes...

«La visita del Papa ens ha tocat el cor»

Assumpta Ferrer Guilamany col·labora habitualment amb l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes. Ella ha estat una dels 1.800 voluntaris vestits de blau que s'han abocat amb la visita del Papa. Al matí, als voltants de la Sagrada Família, i a la tarda, a l'Obra Benèfic social Nen Déu. L'Assumpta afirma rotunda que «la visita del Papa ens ha tocat el cor». Per a aquesta jove voluntària, la presència de Benet XVI al Nen Déu li ha fet canviar la imatge que tenia del Pontífex: «He descobert un Papa molt humà, molt tendre... ho he vist en la manera com s'adreçava als nois i noies, els seus gestos, la senzillesa, com se saltava el protocol... no me l'imaginava tan proper.»

Assumpta se sent una privilegiada per haver pogut viure aquesta tarda de festa al Nen Déu: «Era com si el temps s'hagués aturat. Crec que tots hem sortit tocats d'aquesta trobada. El Papa s'ha emocionat amb aquesta visita i crec que és una llàstima que als mitjans de comunicació no hagi tingut prou ressò.» Aquesta voluntària reconeix que va acabar la jornada totalment esgotada, però per res

«He descobert un Papa molt humà, molt tendre... ho he vist en la manera com s'adreçava als nois i noies»

del món renuncia a l'experiència viscuda. Per això afirma que no té preu «veure la cara dels nens que irradiaven alegria, il·lusió, satisfacció... s'havien posat els millors vestits perquè per a ells era un dia de festa. Les persones amb discapacitats no són diferents de nosaltres, perquè, en certa manera, tots tenim alguna discapacitat. Per als pares ha estat una experiència inoblidable».

Sens dubte alguna cosa que resulta difícil d'expressar amb paraules es va viure al Nen Déu, encara que els que van participar a la trobada d'una manera o altra ho manifestaven: «Recordo que

l'endemà, a la feina se'm notava que havia gaudit molt i que m'hi havia sentit molt bé... i tothom em preguntava. Quan vaig sortir del Nen Déu, de camí cap a casa, vaig passar per una església oberta i vaig sentir la necessitat d'entrar-hi a donar gràcies perquè tot havia anat tan bé...» Ja ha passat una setmana des de la visita de Benet XVI, però l'Assumpta encara reviu les emocions d'aquell dia que, de ben segur, li quedaran gravades al cor per sempre.

Fervor juvenil per acompanyar el Papa

Milers de joves embelleixen amb els seus cants i alegria la visita de Benet XVI a Barcelona

Mónica García
Barcelona

En tornar d'acomiar el Sant Pare a l'aeroport de Barcelona, la Clara s'adona que en 48 hores no ha pensat ni en la feina ni en cap altra cosa que no fos la visita del Papa... Se'n meravella i ho comenta amb la seva amiga. «I... demà és dilluns!», diuen entre rialles i gairebé sense creure's que han de tornar a treballar. A l'hangar on han esgotat les forces i s'han trencat la veu, es veuen cares de cansament: el cap de setmana ha estat llarg, intens, emocionant... Totes dues són veteranes en el seguiment dels papes: Loreto 95, París 97, Roma 2000, Madrid 2003, Colònia 2005, València 2006... Però aquest cop ha estat completament diferent: Benet XVI, el successor de Pere, ha vingut a Barcelona, la seva ciutat! Sempre és emocionant i reconfortant seguir el Papa a qualsevol lloc del món, però que vingui a «casa», provoca veritables calfreds.

A casa vol dir, per als barcelonins, a la plaça Catalunya, el centre neuràlgic de la ciutat. En aquest punt emblemàtic de la Ciutat Comtal és on dissabte 6 de novembre centenars de joves, majoritàriament escolars i universitaris, van escenificar una *flash mob*: un ball massiu i organitzat en un espai públic. La cançó d'Aretha Franklin *Think* amb la famosa tornada «*freedom, freedom, freedom*» i la coreografia que centenars de joves havien après a través d'un vídeo penjat a la xarxa va sorprendre els ciutadans i el públic que es va concentrar a la plaça. Les samarretes blanques i grogues van crear un mosaic vaticà en moviment... «Ens movem pel Papa!» diuen des de l'organització. «Se'ns va acudir un dia fent un cafè en un bar i vam posar fil a l'agulla», explica l'Elena Busquets visiblement emocionada, «i ha sigut genial!». El públic demana que es repeteixi. En aquesta segona representació s'hi uneix encara més gent... «Només volem fer veure a la ciutat que hi ha gent que fa coses pel Papa, que estem amb ell», continua l'Elena.

Tot i que no ho vulguem, pensem en el famós «*se nota, se siente, el Papa está [gairebé] presente*». Encara és aviat i fins a l'arribada del Papa al bisbat falten quatre o cinc hores. Una marea blanca i groga es distribueix pels cèntrics carrers de Barcelona, a la plaça de la catedral comencen a aplegar-se uns quants grups —sobretot els vinguts de lluny— i a l'església de Montalegre o a la capella de la Fundació Balmesiana ja no hi cap ni una agulla: també cal preparar-se interiorment per a la visita del Papa ara que la seva presència és imminent i pregar pels fruits d'aquesta visita apostòlica. Els fidels barcelonins tenen posades moltes esperances en la visita del Sant Pare... «Cerquem per a nosaltres i per a tothom la conversió del cor», assenyalen el Paco i la Maria, «i el Papa, que és savi, senzill i humil ve a confirmar-nos en uns valors que avui tenim pel terra... És l'esperança de Catalunya!».

Agustí Codinach

Vicente Serrano

Varietat de carismes, un sol cor

A mesura que es fa de nit, la plaça de la Catedral s'omple. Joves, molts joves, i també gent gran que no vol deixar passar aquesta oportunitat. S'uneixen tres generacions per aclamar el Papa en un únic sentiment. Mentre la Blanca veu els seus néts córrer amb els seus amics entre l'enrenou reflexiona sobre la necessitat urgent de la visita del Papa. Per a ella és motiu de joia indescriptible que sigui a Barcelona i mirant al futur afirma que «això fa que els joves enfoquin les seves vides». Com que ja és hora de sopar, algunes famílies amb nens petits improvisen i van a buscar quatre o cinc pizzes d'un local proper. Per als més petits és un festival! «No sabia ben bé què seria, ni pensava que hi hagués nens i joves», explica Chantal, una nena de 10 anys que reconeix que, al principi, no estava gaire animada, «però hi ha molta gent i molta alegria, és com una festa d'on no en vols marxar».

Algunes religioses arriben amb les seves alumnes. Els qui han viatjat des de fora de Catalunya apareixen amb sacs i màrfegues per passar la nit a par-ròquies. Per als pares i mestres és, sens dubte, un esforç portar la família i els nens, però saben —també ells ho van

**«No es pot
contenir l'emoció!
S'agiten les
banderes i
banderoles! Més
altes les pancartes!
Aquesta és la
joventut del Papa!»**

experimentar en la seva adolescència i joventut— que aquestes hores per veure el Papa són la catequesi més bona per comprendre la figura del Vicari de Crist i la seva tasca al capdavant de l'Església. De sobte un gran enrenou... «Ja ha arribat al Prat!» Són les 21.06. Es dispara la rumorologia, comencen els nervis, es canta més fort, s'intenta buscar un lloc millor. Cadascun dels grups congregats ho viu a fons, cada u amb el seu estil, el seu carisma... ningú no s'interfereix, tothom es fon en un únic esperit: un mateix amor al Papa, un mateix amor a l'Església. S'adhereixen al pensament i sentiment de Benet XVI i allà on sigui el Papa, també hi ha els seus cors. Arriben els cotxes oficials

que precedeixen el papamòbil...! No es pot contenir l'emoció! S'agiten les banderes i banderoles! Més amunt les pancartes! «Aquesta és la joventut del Papa!» El Sant Pare passa com una exhalació... És aquí, ha arribat, i li hem expressat la nostra estimació i suport! Ja ha entrat al bisbat però ningú no es mou del seu lloc, tothom espera i ningú no calla. «*Este Papa como mola, se merece una ola!*» Més enllà del que digui el protocol, es dona per descomptat que el Papa «ha de sortir al balcó». Els fidels l'aclamen i el reclamen, no es cansen, són «addictes al papa Benet». A contracorrent l'abarrota plaça albira figures que es mouen al palau episcopal. Totes les mirades estan fixes en el balcó on esperen que aparegui el Sant Pare.

Sortida al balcó

Amb els ànims encara exaltats pel pas del papamòbil, una senyora afirma que l'esdeveniment desquadra tothom, creients i no creients. Amb la perspectiva d'haver viscut diferents papes, assenyalava que «aquests dos darrers han mogut les consciències molt més que els anteriors, ens han tocat molt, ens supera, és superb... una passada!» Carmen, Teresa, Marta i Mavi han arribat des de Múrcia amb la Universitat Catòlica San Antonio i per molt que hagin estat en múltiples trobades amb el Papa des de Roma 2000, tornen a emocionar-se. N'hi ha que no entenen que facin un llarg viatge per veure el Papa, però elles afirmen que és impagable el que s'enduen al cor i que la seva intenció és donar suport al Vicari de Crist a la terra, tant si l'arriben a veure com si no. «Ser al costat de l'Església, com els dos milions de persones a Roma, és increïble, no es pot explicar, només l'Esperit Sant ho pot fer», observa una d'elles, i al·ludeix al sentit sobrenatural de les trobades entorn del Papa. I s'obren les portes... apareix la figura blanca del Pontífex acompanyada pel cardenal Lluís Martínez Sistach.

La plaça de la Catedral s'alça en un clam de milers de veus en un sol cor per emparar Benet XVI. Durant els minuts que el Papa roman al balcó els fidels criden amb tota la força perquè del que sobreix del cor, en parla la boca. Són cinc minuts llargs en els quals queden condensats la total adhesió al Bisbe de Roma. Es tanca el finestral i el Papa es retira: demà serà un dia esgotador per a l'ancià Pontífex, com avui ho ha estat a Santiago de Compostel·la. Entre els fidels n'hi ha que se'n van a casa perquè demà han de matinar per assistir a la celebració de la dedicació de la Sagrada Família. Altres opten per passar la nit en pregària, o continuar a la plaça de la Catedral celebrant la presència del Papa. Una plaça de la catedral que a partir d'ara, i per sempre, quedarà gravada en la memòria dels catòlics de Barcelona per l'estimació que van donar al Papa i el gest de l'ancià Pontífex que es va saltar el protocol per estar amb «la seva joventut».

L'abraçada del Papa

Benet XVI s'acomiada de Barcelona amb la mirada posada en la Jornada Mundial de la Joventut del 2011

Samuel Gutiérrez

Barcelona

Amb el rostre cansat, però serè, després de dos dies intensos de «peregrinació» per Santiago de Compostel·la i Barcelona, Benet XVI arribava diumenge, pocs minuts després de dos quarts de set de la tarda, a l'aeroport del Prat per protagonitzar el darrer acte oficial de la seva emotiva visita apostòlica a l'Estat espanyol. Allà l'esperaven novament els Reis, Joan Carles i Sofia, que ja havien assistit hores abans a la dedicació de la basílica de la Sagrada Família, així com el president del Govern, José Luis Rodríguez Zapatero, amb el qual va poder intercanviar finalment unes paraules més o menys protocol·làries abans de partir cap a Roma. L'esperaven també un bon nombre d'autoritats eclesiàstiques i civils, de tots els colors i sensibilitats, tot i que units aquest cop per la satisfacció i l'agraïment unànime al Summe Pontífex per la seva visita. Tampoc no van faltar les aclamacions de les prop de 2.000 persones, la majoria joves, que, infatigables, s'havien aplegat a l'hangar d'Iberia per agrair i acomiadar el Papa amb tots els honors.

«Santedat, li donem les gràcies de tot cor per la seva segona visita pastoral a l'Estat espanyol.» Així va iniciar el Rei el seu discurs de comiat, que malgrat la brevetat, va destacar per repetir fins a sis ocasions el sentiment d'agraïment de la casa reial i de tot el país per aquesta «memorable» estada en terres espanyoles: «En aquests dos dies ens heu tornat a expressar la vostra amistat, proximitat i afecte. No sabeu com us ho agraim!» I afegia Sa Majestat Joan Carles I: «Santiago de Compostel·la i Barcelona no oblidaran mai la vostra visita.» El Rei va agrair també el missatge profund que tant a Galícia com a Catalunya havia ofert el Sant Pare. «Ens heu omplert —va afirmar amb veu solemne Joan Carles I— amb paraules de pau i solidaritat, de fraternitat i espiritualitat, plenes d'una esperança en la qual és possible un món millor.» Després de desitjar a Benet XVI un feliç retorn a Roma, el Rei es va acomiadar del Papa recordant la seva propera visita a l'Estat espanyol, el proper estiu, amb motiu de la JMJ 2011 de Madrid: «Fins aviat, Santedat!»

Les paraules sinceres de la Casa Reial van ser rebudes pel Papa amb un profund somriure, més pronunciat de l'habitual, que posava eloqüentment en relleu els sentiments del seu cor en aquesta visita llampec a l'Estat espa-

nyol, carregada tota ella d'intensitat i simbolisme. Pels gestos de complicitat amb Ses Majestats, que ja van ser els seus amfitrions a la Trobada Mundial de les Famílies de València 2006, sembla que entre ells hi ha una bona sintonia. El Sant Pare se sent ben acollit, gairebé com a casa, tal com va expressar en el seu breu discurs de comiat: «Agraeixo moltíssim a tothom les atencions contínues i delicades que heu tingut en aquests dies amb el Papa, i que posen en relleu el caràcter hospitalari i acollidor de la gent d'aquestes terres, tan properes al meu cor.»

Com acostuma a fer normalment, Benet XVI va aprofitar les darreres paraules a Barcelona per repassar

llocs de la geografia espanyola, el Papa també va voler deixar molt clar que «amb la pregària i el pensament he desitjat abraçar tots els espanyols, sense cap excepció, i a tants d'altres que viuen entre vosaltres sense haver nascut aquí». L'abraçada final de Benet XVI, feta amb la força que té en ell la paraula, va ser rubricada amb la invitació, especialment llançada als joves, a trobar-se novament aquest mateix estiu a Madrid. «Amb l'ajuda del Senyor, ens veurem a Madrid, el proper any, per celebrar la Jornada Mundial de la Joventut.» Els crits dels joves no es van fer esperar i, amb veu forta malgrat el cansament, van clamar als quatre vents: «Sí, sí, sí, ens veurem a Madrid!» El Papa

Agustí Codinach

succintament els moments culminants d'un viatge no previst inicialment en la seva agenda apostòlica, però que finalment es va dur a terme per un interès personal del Pontífex. Amb l'admiració que li va provocar l'entrada a la Sagrada Família encara al rostre, el Papa va insistir un cop més a recalcar «la lloança en pedra a Déu» que és aquest gran llibre obert de la fe. També es va referir a l'Obra Benèfica Social Nen Déu, que juntament amb la Sagrada Família, «són com dos símbols a la Barcelona d'avui de la fecunditat d'aquesta mateixa fe, que va marcar també les entranyes d'aquest poble i que, a través de la caritat i de la bellesa del misteri de Déu, contribueix a crear una societat més digna de l'home». «En efecte —va continuar dient el Sant Pare— la bellesa, la santedat i l'amor de Déu porten l'home a viure en el món amb esperança.»

Tot i que només havia visitat dos

va tornar a somriure, però ja no eren hores per saltar el protocol. Es va acomiadar de les autoritats civils, militars i eclesiàstiques i va emprendre, amb pas lleuger, el camí cap a l'avió. «Fins aviat!», va insinuar des de l'escaleta, va aixecar els braços i va entrar a l'avió. Missió complerta. Un nou pont traçat, tot i que molts ho neguin, entre fe i cultura, entre l'Església i el món, entre el cristianisme i la modernitat. Tant a Santiago com a Barcelona, a través d'unes pedres que recorren vint segles de cristianisme, el missatge llançat pel Papa s'ha centrat en la renovació urgent d'Europa que passa per tornar-li la primàcia a Déu. «Cal que Déu torni a ressonar joiosament sota el cel d'Europa —va afirmar durant el seu viatge— (...) Europa ha d'obrir-se a Déu i sortir al seu encontre sense por, treballar amb la seva gràcia per aquella dignitat de l'home que havien descobert les millors tradicions.»

Paraules per a la polèmica

«A l'Estat espanyol va néixer una laïcitat, un anticlericalisme, un secularisme fort i agressiu, com vam poder veure precisament als anys trenta. Aquesta disputa, més encara, aquest enfrontament entre fe i modernitat, totes dues molt vives, ha tornat a produir-se novament a l'Espanya actual.» Aquestes paraules de Benet XVI, pronunciades serenament a l'inici del seu viatge a l'avió que el traslladava de Roma a Santiago, van servir per sembrar la polèmica i ocupar els titulars dels nombrosos mitjans de comunicació que cobrien amb expectació aquesta visita històrica. «Per això —va afegir el Papa—, el futur de la fe i de la trobada —no de l'enfrontament, sinó de la trobada— entre fe i laïcitat, tenen un focus central també en la cultura espanyola.»

Davant del desconcert que en alguns cercles es va produir per aquestes declaracions, el portaveu vaticà Federico Lombardi es va veure obligat diumenge 7 de novembre a convocar una roda de premsa a Barcelona per recalcar que el Sant Pare no pretenia provocar «una confrontació». La seva intervenció a l'avió papal no és el resultat d'«un estudi ni d'una anàlisi històrica», va explicar Lombardi, sinó que simplement posa en relleu que «avui dia hi ha tensió entre la dimensió cristiana i el laïcisme, i no volem oposició, sinó trobada». Més enllà de la polèmica, el portaveu vaticà va valorar molt positivament la visita apostòlica a Santiago i a Barcelona, i es va referir a la dedicació de la Sagrada Família parlant de «moment únic» i «extraordinari» en el pontificat de Benet XVI. En una línia semblant s'ha expressat també Giovanni M. Vian, director de *L'Osservatore Romano*, que en declaracions a l'agència Zenit ha destacat la profunditat del missatge papal. «El Successor de Pere —ha dit— ha mostrat més clarament el sentit del seu camí i el de l'Església: presentar el món a Déu, que és amic dels homes, i els ha convidat a casa seva.» «Una casa la bellesa de la qual —ha expressat també Vian— únicament es pot intuir en el Pòrtic de la Glòria, que acull els pelegrins que arriben a Compostel·la, i a Barcelona, en aquest vaixell de Déu que Gaudí, artista visionari i autèntic cristià, va voler que s'elevés al centre de la ciutat dels homes.»

«Fills estimats, que aquest temps sigui per a vosaltres temps de pregària. La meua invitació vol ser per a vosaltres, fills, una invitació perquè us decidiu a seguir el camí de la conversa, per això pregueu i demaneu la intercessió de tots els sants. Que ells siguin per a vosaltres exemple, estímul i alegria cap a la vida eterna. Gràcies per haver respost a la meua crida!»

Missatge de la Reina de la Pau, 25 d'octubre del 2010

Subscripció bimestral gratuïta *Eco Mª Reina de la Pau*: «Amics de Medjugorje»

C/ Sant Ignasi, 26 -1r - 08700 IGUALADA; Edició en castellà: C/ Mare de Déu dels Àngels, 32 - 08221 Terrassa (Barcelona)

Pelegrinatges Medjugorje: Sandra Barisic Tel. i Fax 936 650 653

Comandes llibres: hijosdemedjugorjeespana@gmail.com - Tel. 629 792 849 / 676 059 594

www.mensajerosdelareinadelapaz.org

www.virgendemedjugorje.org

Anàlisi

Gràcies, Sant Pare!

La visita del Sant Pare Benet XVI a Barcelona ha quedat gravada en lletres d'or en la història d'aquest país. El dia 7 de novembre del 2010, diumenge, ha estat un dia excepcional per a l'Església de Déu que pelegrina a Catalunya. El successor de Pere ha enfortit els seus germans en la fe i en l'amor, els ha anunciat la Paraula, els ha assenyalat camins de futur i els ha donat raons per a l'esperança. La Sagrada Família ha tocat el cor del Papa, i el Papa ha tocat el cor dels milers de persones que l'han rebut amb gran simpatia: Catalunya s'ha posat al costat del Papa. En efecte, el poble català, acompanyat de persones pertanyents a altres pobles d'Espanya, ha escoltat el Sant Pare, autèntic «pare», que ha parlat el llenguatge de la fe i de la bellesa, de la litúrgia i de la pregària, de l'afecte pels pobres i de la preocupació pels dolors del món: «Déu és la veritable mesura de l'home.»

La visita del papa Benet, propiciada per l'actuació totalment reeixida del nostre cardenal, ha estat plena de gestos significatius i de missatges profunds que ens ajudaran a créixer en la saba i la força d'un Evangeli convertit en espai i en llum d'una de les esglésies més extraordinàries del món. La Sagrada Família és tota ella notícia joiosa, carregada d'auguris de concòrdia i de pau, i per això, en paraules del papa Benet, ha de ser «llavor de fraternitat, que, sembrada en tots els cors, encoratgi l'esperança».

Agustí Codinach

Aquestes paraules ressonaven en l'Àngelus posterior a la missa, un mes després que la ciutat de Barcelona fos assaonada per la rosada d'un vigorós diàleg entre les religions del món, teixit des de l'amistat i la confiança. La Pregària per la Pau, com la dedicació de la Sagrada Família, s'han fet en nom d'un somni, que és també el somni de Gaudí: ser família dels pobles, per tal d'esdevenir família de Déu.

La presència del Papa ha segellat la

vocació i el compromís d'una basílica que uneix Orient i Occident, i esdevé, per tant, signe de reconciliació dels cors i dels pobles d'Europa: un signe plantat al bell mig de la plana de Barcelona, tocant al mar-bressol del cristianisme. Europa té necessitat de la Sagrada Família, i el poble català, que n'és el constructor, ha passat a ser-ne també el guardià, i alhora el primer gran beneficiat de l'obra projectada i començada per Antoni Gaudí. L'ar-

quitecte fill del camp de Tarragona ha deixat al poble de Catalunya —el poble català que ell tant estimava— una icona que el defineix i el cohesiona. En nom de la bellesa i al servei de la litúrgia cristiana, ha nascut la gran basílica urbana d'Europa. I aquesta basílica és una de les aportacions senyeres de la cultura catalana al món. Ara, cal que assumim aquesta responsabilitat i ens en fem dignes.

La radiant eucaristia de dedicació, hereva del Congrés Litúrgic de Montserrat de 1915 i del Concili Vaticà II, va ser seguida per milions de persones gràcies al treball impecable de Televisió de Catalunya, convertida en «ull» i «mirada» de tots ells. La bellesa de l'arquitectura es fonia amb la bellesa del ritual litúrgic, les polifonies exultants vingudes de les cantories i l'orgue poderós s'agermanaven amb l'uníson del *Crec en un Déu* i del *Virolai*, l'homilia del Sant Pare recordava que la Sagrada Família és «signe visible del Déu invisible». Emergia novament, davant el món, el poble català fill de l'Església, unit de cor amb la seu de Roma, que era present allí, en la persona del papa Benet. La litúrgia, el punt màxim d'expressió del misteri cristià, mostrava la nova basílica al món sencer. I mostrava la fe de les pedres vives que formen la nova Jerusalem, la ciutat abillada com una núvia que s'engalana per al seu espòs.

Gràcies, senyor Cardenal!
Gràcies, Sant Pare!

Distensió papal

Veni, vidi, vici. El Papa ha vingut a Barcelona, ha admirat la Sagrada Família i ha conreat el que en llenguatge vaticà podríem anomenar un «èxit» pastoral. Un Papa distès —dins de la seva natural contenció—, somrient, sorprèn per la bellesa d'una catedral europea en construcció en una terra secularitzada però marcada per solcs catòlics i genials, com l'alè de Gaudí.

Els mitjans internacionals han collit la seva defensa sagrada de la vida i del matrimoni entre un home i una dona, i han donat rellevància també a les veus —més fortes que en altres indrets— en contra de la visita. Els comentaris sobre l'anticlericalisme aferrissat no han estat presents en terra catalana com sí que ho van ser a l'avió de vinguda.

Pocs s'han aturat en el cor del seu missatge català, prenyat d'espiritualitat, una visió tant estètica com ètica: l'art acosta a Déu, i Déu no oblida els pobres. Gaudí amb la seva Bíblia de pedra va aconseguir que quedés clar que

els pobres sempre han de trobar acollida al temple, que és la caritat cristiana, tal com va dir el Papa a l'Àngelus.

Però no només la bellesa i la veritat van fer-se presents en els discursos i paraules papals, sinó també la caritat: «Voldria manifestar la meua reconeixença a les autoritats, invitant-les a maldar perquè els serveis socials arribin sempre als més desvalguts», va dir en referència a la conveniència que la caritat no sigui només una parcel·la en què els cristians s'apliquen, sinó un servei social cobert també per l'Administració.

Els periodistes vaticanistes que han seguit la visita només han lamentat no haver pogut veure res de Barcelona, a causa d'un ritme massa ajustat que no concedia la possibilitat de res: alguns d'ells no han pogut ni gaudir de la Sagrada Família en directe, i han informat de l'esdeveniment des de la Sala de Premsa al Museu Marítim. Aquests enviats especials han destacat tots que

«Pocs s'han aturat en el cor del seu missatge català, prenyat d'espiritualitat, una visió tant estètica com ètica: l'art acosta a Déu, i Déu no oblida els pobres»

el Papa «mima» Espanya d'una manera insòlita.

Barcelona s'ha abocat en la visita trencant una dinàmica eclesial que semblava difícil, i és que l'Església catalana respongués més enllà de capelles i grups que no es comuniquen habitualment entre uns i altres. El fet de veure units moviments, associacions diocesanes, parroquians de colors i sensibilitats allunyades donant la benvinguda al Papa és sorprenent, i positiu. Ha calgut que vingués el Papa per unir diferències.

A més, els debats mediàtics s'han intensificat i han donat peu a molts creients a poder expressar la seva posició davant de la vinguda del Papa, així com als grups contraris, no que el Papa vingués sinó a rebre'l («Jo no t'espero» era la consigna, diferent d'una «No vinguis», que no s'ha donat). Aquesta resposta a l'uníson, malgrat tonalitats disperses, és també part del petit «miracle Gaudí».

Miriam Díez Bosch
Cap de redacció d'H2onews

Anàlisi

La font continua viva

Stefano Abbate

Analista en política internacional

Durant l'homilia de la missa del diumenge va afirmar el Papa que Gaudí ha aconseguit mostrar a través de la seva arquitectura i del seu geni el rostre de Déu invisible. Es pot dir que la visita del Sant Pare ha desvetllat igualment aquell misteri insondable que és l'Església catòlica a través de la seva mateixa presència i de la seva paraula. Explica l'Evangeli de Lluc de quina manera Simó Pere va tornar a llançar les xarxes al mar després d'haver passat la nit sense pescar confiant només en la paraula de Jesús. Com no veure avui novament el successor de Pere, pastor de tota l'Església que torna amb les seves xarxes al mar, tot recordant amb amor el seu ramat; que aquesta és terra de grans homes al servei de l'Església i que som fills d'una «història de santedat, de creació artística i poètica nascudes de la fe»? Tot Espanya i tot Europa necessiten reconèixer-se i emmellarar-se en el Papa pelegrí de Santiago de Compostel·la que crida tot Occident a no renegar d'ell mateix i a acostar-se amb una existència apartada del Déu de la vida.

Un il·lustre bisbe català, Torras i Bages, va afirmar que «Catalunya serà cristiana o no serà». No és una elecció o un simple tret cultural entre

tants altres. És un destí providencial que s'acompleix cada dia, més enllà de la creixent secularització i de l'anticatolicisme que es respira. El Papa va venir a recordar-nos-ho, des dels dos mil·lennis de l'Església, des de la promesa eterna de Jesús a Pere («Tu ets Pere...»), des de la història de tants sants i homes pietosos els peus dels quals han trepitjat aquesta terra des de «l'albada del cristianisme».

Com a vertader Pere ha ensenyat i assenyalat el camí de fe per a Espanya i Catalunya, camí per «confirmar» tots

els fidels, unir-ne les diferències sota el guiatge del successor de Pere.

Haver-lo vist recórrer els carrers on tots els dies transiten les persones que viuen o treballen a Barcelona ha estat una emoció única per a qui no es resigna a una societat descristianitzada, on allò religiós és un fet privat o oblidat. Si considerem les paraules que va pronunciar sobre Europa i Espanya; les dues ferides pel nihilisme i el laïcisme; aferrades a ideologies inhumanes i perverses, no podem no estar-hi d'acord. Causalment va dir el

Papa que pensava expressament en Espanya quan va instituir el dicasteri per a la Nova Evangelització. No hi ha res més enutjós i fals que la pretensió moderna de desarrelar Europa del seu profund origen cristià, de voler fer-la aparèixer com una creació neutral, generada potser per algun Congrés de ministres o simplement filla de la postmodernitat que és igual a dir que no té cap origen. Com si el cristianisme hagués estat un fet entre molts, i que tota la font de dons espirituals i culturals d'Europa fos fruit de la

casualitat o d'algun atzar desconegut. Antoni Gaudí amb la seva increïble creació demostra que la deu a partir de la qual s'ha nodrit la seva ànima és capaç de «fer parlar les pedres» i convertir-les en lloança a Déu. És una cosa que neix i s'arrela en el més pregon de l'ésser humà i d'un poble, és un riu d'aigua viva que s'alimenta sempre de la mateixa font, ens meravella i canvia el cor dels humils.

Enmig del poble exultant que va assistir devotament a les celebracions, tant a Galícia com a Catalunya, aquesta font continua viva, i corre l'aigua. És encara temps de salvació. Ens ho ha recordat el Papa que es diu Josep, com l'espòs de Maria que acabarà un dia la Sagrada Família.

Eulàlia Grande.

La gent senzilla entén millor el Papa

Els mitjans de comunicació tracten dues vegades els esdeveniments previsibles: una quan tindran lloc i l'altra quan passen realment.

És el que s'ha produït també amb motiu de la visita de Benet XVI a Santiago i Barcelona. Primer hi ha l'avantmatx de la premsa, i crec que aquest va ser força negatiu perquè la informació, per exemple de TV3, es va centrar en qüestions certament marginals: primera, el cost del viatge; segona, els carrers que es tallarien al trànsit, i tercera, els grups que deien «Jo no t'espero».

Una altra cosa ha passat quan el Papa ha trepitjat terra de Catalunya, i encara abans. Continuant amb TV3, mitjà de referència per la seva difusió i perquè emetia el senyal que va permetre una audiència potencial de 150 milions de persones, l'emissora pública de la Generalitat va embarcar Josep Cuní a l'avió amb els 61 periodistes del seguici papal. Va ser allà on el Papa va deixar anar una bomba, en cridar l'atenció sobre l'anticlericalisme i el radicalisme laicista

«Va arribar el missatge de les seves paraules i, sobretot, dels seus gestos»

que s'obria pas a Espanya fent referència als anys trenta. Per poca història que un sabés, ja n'hi havia prou. Un cop va arribar, Benet XVI va llançar uns altres missatges: l'home no ha de veure Déu com un adversari, el matrimoni és la unió d'un home i una dona, i la vida dels fills ha de ser respectada des de la seva concepció.

Aquests missatges han arribat a l'audiència. De vegades en clau polèmica: «El Papa condemna els casaments d'homosexuals.» No va ser així. El Papa no va llançar condemnes, es va limitar a dir què era el matrimoni. *El País* va titular ximplement: «El Papa arremet contra l'avortament», quan ni tan sols el va esmentar. El que va fer és esmentar que la vida s'ha de defensar. A part va informar que als carrers hi havia menys públic de l'esperat. Això ja és opinable, depèn de les il·lusions prèvies que algú pugui haver-se fet.

La *Vanguardia*, principal diari de Catalunya, va oferir una informació magnífica sobre la visita, amb editorials molt favorables i articles interessants, a part

d'un bon suplement. En els mitjans, en general, hi va haver el debat que hi ha a la societat, tot i que en menor grau, sobre aquests temes religiosos.

El vaticanista italià Sandro Magister ja havia advertit que aquest Papa «és molt més ben entès pel públic senzill», mentre que «l'opinió que domina els mitjans acostuma a sotmetre'l a fortes crítiques». Sí que s'ha notat que, discrepàncies a part, se li té un respecte a la seva alçada intel·lectual. Un catedràtic alemany, amb unes 200 publicacions, no mereix altra cosa!

Com va seguir la gent el viatge? A part dels qui van ser en els llocs previstos, la majoria ho va fer per TVE, que va fer una cobertura magnífica per TV1 i TV2, per TV3 i el 3/24, per Intereconomia i per la Cuatro i CNN Plus en directe, en aquest cas particularment amenitzat per opinions contràries a la visita. En conjunt, va arribar el missatge de les seves paraules, i sobretot dels seus gestos, a l'espera de la seva presència novament l'any vinent a la Jornada Mundial de la Joventut, de Madrid.

Antoni Coll Gilabert

Periodista

Quins fruits creu que tindrà la visita de Benet XVI per a l'Església catalana?

JAUME PUJOL

Arquebisbe de Tarragona i president de la Conferència Episcopal Tarraconense

Només Déu sap quins seran els fruits d'aquesta històrica visita apostòlica del sant pare Benet XVI a Barcelona, a Catalunya, però estic segur que en donarà molts. Podem dir que ja els ha donat. El primer ha estat la consagració del temple de la Sagrada Família i el fet que des d'ara ja sigui la basílica de la Sagrada Família. Les seves paraules tant en l'homília de la celebració eucarística com en el moment de l'Àngelus davant d'aquella multitud, amb els joves al davant, la visita a l'Obra Nen Déu, així com les paraules de comiat a l'aeroport del Prat són per meditar-les i treure'n les conclusions personals i pastorals oportunes. L'afecte i la proximitat que ens ha demostrat, parlant en la nostra llengua, amb una pronúncia tan encertada, ens ha d'esperonar també a ser fidels al Senyor, a estimar l'Església i a treballar per edificar el regne de Déu en aquesta terra. Aquest desig i aquesta il·lusió per escampar la bona nova de Jesús al nostre poble de Catalunya i d'arreu del món penso que ha de ser el fruit més preuat d'aquesta visita del papa Benet XVI a les nostres terres.

JOAN ENRIC VIVES

Arquebisbe d'Urgell

La visita del Sant Pare a Barcelona ens deixa un pòsit de joia cristiana. Benet XVI valora que el seu ministeri «cooperi a la joia dels creients» —com deia sant Pau—, i crec que s'ha acomplert així entre nosaltres. Es veïen en tots els rostres i es palpava en els cors dels qui vam poder estar a la Sagrada Família dins i fora, o l'acompanyaren en el trajecte, i els joves que li van donar una benvinguda cordialíssima a la nit i a l'Àngelus, i als qui l'aclamaren al seu pas durant el trajecte. I els qui des de les televisions i les ràdios com han testimoniats molts, el van seguir atentament. Una alegria que necessitàvem, que ens conforta en la fe que vivim i que testimoniem.

La visita farà que en molts cors es remoguin les brases de la fe, bé sigui per testimoniar-la amb un ardor nou i viure-la més a fons, bé sigui perquè alguns l'havien oblidada o postergada... i se'ls ha revifat. És un crit perquè els qui havien rebut la fe «tornin a casa». La Sagrada Família ens fa visible que tenim una llar on el Pare Déu ens espera i que tots formem una família, l'Església, on hi ha lloc per a tots. Podem retornar i sumar aportacions. La visita del Vicari de Crist és una respectuosa invitació perquè els qui no acaben de trobar sentit a la seva vida o senten l'enyorança de la bondat i la bellesa, vinguin a buscar-les a la comunitat cristiana i a la santa llar de Natzaret, sempre acollidora dels treballadors, de les mares, dels infants i joves, dels avis... de tothom.

S'ha fet visible en una catedral dels pobres bellíssima i en una Obra com la del Nen Déu, solidària amb els més febles i les seves famílies, l'estil cristià de viure i el més meravellós del catolicisme. I la fe és una vida feta d'espiritualitat i compromís de servei, d'amor a Déu i amor al pròxim. L'Església és visible en el cor de la ciutat atordida pels sorolls i la feina; arrelada a la cultura catalana —com no podia ser altrament— i alhora catòlica (universal i romana), com sempre és a tot arreu l'Església del Crist. Estem molt contents de constatar que

el Papa estima el que és nostre i s'ho ha fet seu. I a través d'Ell ens sentim confirmats en la fe i el camí que anem realitzant. I ens ha estimulat a aportar els nostres valors i el geni propi que han configurat les nostres arrels cristianes.

Jo espero que ens ajudarà, als catòlics, a ser més valents en el testimoni públic de la nostra fe. Ens farà reaccionar. Sense tanta por ni covardia, amb un catolicisme més propositiu dels nostres valors i autèntic, perquè això és el que revela la manera de ser de Benet XVI: claredat en la fe, valentia, rebuig clar del pecat i del que va contra l'amor de Déu i la vida, però alhora sempre dolcesa, respecte i amor a la família i a tots. Només així serem testimonis creïbles i esperançats de Jesucrist, i en el futur continuarem fent obres «belles» i «caritatives» com en el passat i el present.

JOSEP MARIA SOLER

Abat de Montserrat

Crec que ens estimularà a viure amb més coratge la nostra fe cristiana i a testimoniar-la. I això vol dir viure més fonamentats en Jesucrist. Però la força per tot això ens ha de venir de la Paraula de Déu i de la participació en la vida litúrgica, que transformen la persona del creient i basteixen la comunió eclesial. Hem de potenciar l'experiència renovadora de la pregària com a font de compromís. Això ens ajudarà a treballar per la justícia i la dignitat de cada persona humana. En aquest sentit, la visita del Sant Pare a Barcelona, que va de la Sagrada Família al Centre Nen Déu, és emblemàtica perquè mostra la unió inseparable entre la litúrgia i el servei a les persones, particularment les més necessitades. I ens mostra, també, que hem d'estimular el diàleg entre la fe i la cultura, i que la bellesa de la natura i la de la creació artística és camí cap a la Bellesa divina. M'he adonat que un bon nombre de joves ha captat aquests missatges i això és un signe esperançador.

JOSEP ALEGRE

Abat de Poblet

Dubtosos, vaig pensar llegint la motivació del Papa per venir a Catalunya: «Hi vaig com a testimoni del Ressuscitat, amb el desig de portar a tothom la seva Paraula, en la qual puguin trobar llum, per viure amb dignitat i esperança...»

Aquestes paraules, i les pronunciades a la Sagrada Família, requereixen un silenci profund d'acollida. El ritme de la vida no ajuda a la recepció d'una paraula de saviesa. I quan no hi ha escolta el que passa és que se'ns endureix el cor. Però el diumenge vaig sentir paraules lluminoses parlant de Déu i de l'home: «La bellesa és la gran necessitat de l'home d'avui, és l'arrel de la qual brolla la nostra pau i els fruits de la nostra esperança. La bellesa és reveladora de Déu.»

Això fa néixer l'esperança que la Sagrada Família sigui un punt de referència concret en «un servei al medi ambient (naturalista), al llibre de l'Esclat Sagrada, i a la litúrgia. I aquí tenim un missatge molt important per a un treball seriós de servei a la família». Això ho va destacar el Papa connectant amb el pensament de Gaudí.

Crec que els fruits poden venir plantejant una pastoral en sintonia amb aquestes paraules molt concretes de Benet XVI, i en continuïtat amb el pensament de Gaudí. És l'esperança, i el desig d'aquest abat, com a oració permanent davant el Senyor.

M. CRISTINA MARTÍNEZ

Presidenta de la Unió de Religiosos de Catalunya

La visita del Papa Benet XVI és sens dubte un esdeveniment important per a l'Església de Catalunya. La seva presència a la nostra terra, una terra que es vol significar per l'acollida a la diversitat, pel respecte i pel desig de mirar i caminar cap endavant, és una crida a la comunió, a la universalitat. És també una crida al compromís amb la vida, que hem de construir amb Déu, fonamentada en la veritat, i el bé, una vida que arrelada a la realitat s'aixeca cap al cel, lloant el qui ha estat el seu Creador.

El temple de la Sagrada Família, amb la seva bellesa i simbologia, és això: un cant de lloança al Senyor. L'edifici vol ser paraula de Déu per al nostre món. Tant de bo la visita de Benet XVI, un home de fe profunda, ens esperoni en la nostra vida a donar també aquest testimoni, refermant la nostra fe, obrint les portes de la nostra vida i de la nostra església a tots, especialment als que són els més desfavorits de la nostra societat. En aquest sentit m'ha semblat un testimoni especialment significatiu la visita del Papa a l'Obra Social Nen Déu. El Papa, acostant-se als nens i joves amb disminucions i a les seves famílies, ens recorda qui són els preferits de Déu i la gran importància i dignitat de tota vida humana.

ANNA MARIA CAMPRUBÍ

Abadessa de Vallbona de les Monges

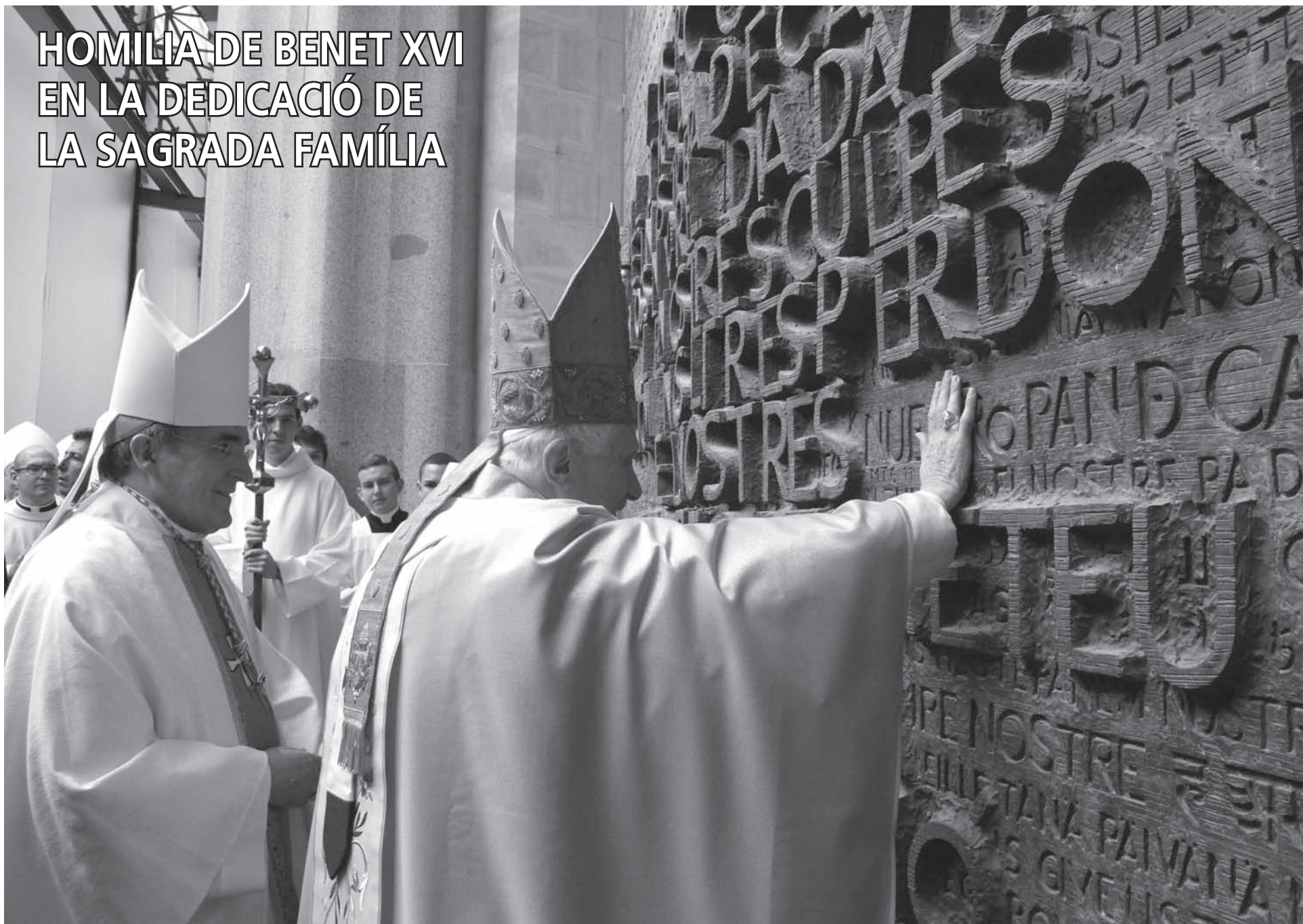
Qui ha conduït aquesta visita apostòlica és l'Esperit Sant. En la mesura en què ens ho creguem, en copsarem realment els fruits que segur que seran més dels que nosaltres podem preveure. L'Església de Crist que pelegrina

a Catalunya ha rebut «el Servent dels servents del Senyor», «Pere que ve a confortar i encoratjar els seus germans en el seguiment fidel del Crist». Penso, jo com a monja, que els fruits que es puguin derivar d'aquesta visita apostòlica per a nosaltres no poden ser altres que els que sant Pau enumera a la carta als cristians de Galàcia: caritat, joia, pau, paciència, benignitat, bondat, fidelitat, dolcesa, templança.

Si l'Església catalana, que som tots, després d'aquesta visita apostòlica de Benet XVI, realment es deixa despulgar per l'Esperit Sant, aquests fruits seran encarnats en els fets de cada dia, no com a realitats absolutes, perquè sempre avancem entre llums i ombres, gràcia i pecat, en el ja però encara no. Obrim-nos al *kairós* que és la visita apostòlica a la nostra terra que tant estimem i que volem que tots aquests valors tant humans com espirituals fructifiquin el cent per u. Sobretot no oblidem que qui porta l'Església és l'Esperit Sant. «El qui té orelles, que escolti què diu l'Esperit a l'Església que hi ha a Catalunya.» «Beneït el qui ve en nom del Senyor.» Amén. Al·leluia.

«La bellesa és la gran necessitat de l'home»

HOMILIA DE BENET XVI
EN LA DEDICACIÓ DE
LA SAGRADA FAMÍLIA

Agustí Codinach

Estimats germans i germanes en el Senyor,

«La diada d'avui és santa, dedicada a Déu, nostre Senyor, no us entristiu ni ploreu... El goig del Senyor serà la vostra força» (Ne 8,9-11). Amb aquestes paraules de la primera lectura que hem proclamat vull saludar-vos a tots els qui us trobeu aquí presents participant en aquesta celebració. Adreço una salutació afectuosa a Ses Majestats els Reis d'Espanya, que han volgut acompanyar-nos cordialment. La meva salutació agraïda al senyor cardenal Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Barcelona, per les seves paraules de benvinguda i la seva invitació a dedicar aquesta església de la Sagrada Família, suma admirable de tècnica, d'art i de fe. Saludo també al cardenal Ricard Maria Carles Gordó, arquebisbe emèrit de Barcelona, als altres senyors cardenals i germans en l'episcopat, especialment, al bisbe auxiliar d'aquesta Església particular, com també als nombrosos sacerdots, diaques, seminaristes, religiosos i fidels que participen en aquesta solemne cerimònia. També adreço la meva salutació deferent a totes les autoritats nacionals, autonòmiques i locals, com

també als membres d'altres comunitats cristianes, que s'han unit al nostre goig i a la nostra lloança agraïda a Déu.

Aquest dia és un punt significatiu en una llarga història d'il·lusió, de treball i de generositat, que dura més d'un segle. En aquests moments, voldria recordar tots i cadascun dels que han fet possible el goig que a tots ens omple el cor avui, des dels promotors fins als executors de l'obra; des dels arquitectes i paletes fins a tots aquells que han ofert, d'una forma o altra, la seva inestimable aportació per fer possible la progressió d'aquest edifici. I recordem, sobretot, el qui va ser ànima i artífex d'aquest projecte: Antoni Gaudí, arquitecte genial i cristià conseqüent, amb la torxa de la seva fe cremant fins al terme de la seva vida, viscuda amb dignitat i austeritat absoluta. Aquest acte és també, d'alguna manera, el cim i la desembocadura d'una història d'aquesta terra catalana que, sobretot des del final del segle XIX, va donar una plèiade de sants i de fundadors, de màrtirs i de poetes cristians. Història de santedat, de creació artística i poètica, nascudes de la fe, que avui recollim i presentem com a ofrena a Déu en aquesta Eucaristia.

L'alegria que sento de poder presidir aquesta cerimònia s'ha vist incrementada quan he sabut que aquest temple, des de l'origen, ha estat molt vinculat a la figura de sant Josep. M'ha commogut especialment la seguretat amb què Gaudí, davant les innombrables dificultats que va haver d'afrontar, exclamava ple de confiança en la divina Providència: «Sant Josep acabarà el temple.» Per això, ara, no deixa de ser significatiu que sigui dedicat per un Papa el nom de pila del qual és Josep.

Què fem en dedicar aquest temple? Al cor del món, davant la mirada de Déu i dels homes, en un humil i joïós acte de fe, aixequem una immensa mola de matèria, fruit de la natura i d'un incommensurable esforç de la intel·ligència humana, constructora d'aquesta obra d'art. Ella és un signe visible del Déu invisible, a glòria del qual s'alcen aquestes torres, sagetes que apunten a l'absolut de la Llum i d'Aquell que és la Llum, l'Altura i la Bellesa mateixa.

En aquest recinte, Gaudí va voler unir la inspiració que li arribava dels tres grans llibres en els quals s'alimentava com a home, com a creient i com a arquitecte: el llibre de la natura, el

llibre de la Sagrada Escripura i el llibre de la Litúrgia. Així va unir la realitat del món i la història de la salvació, tal com ens és narrada a la Bíblia i actualitzada en la Litúrgia. Va introduir pedres, arbres i vida humana dins del temple, perquè tota la creació convergís en la lloança divina, però a la vegada va treure els retaules fora, per posar davant els homes el misteri de Déu revelat en el naixement, passió, mort i resurrecció de Jesucrist. D'aquesta manera, va col·laborar genialment a l'edificació de la consciència humana ancorada en el món, oberta a Déu, il·luminada i santificada per Crist. I va fer una cosa que és una de les tasques més importants avui: superar l'escissió entre consciència humana i consciència cristiana, entre existència en aquest món temporal i obertura a la vida eterna, entre bellesa de les coses i Déu com a Bellesa.

Això ho va realitzar Antoni Gaudí no amb paraules sinó amb pedres, traços, plans i cims. Perquè la bellesa és la gran necessitat de l'home; és l'arrel de la qual brolla el tronc de la nostra pau i els fruits de la nostra esperança. La bellesa és també reveladora de Déu

[Paraules i imatges]

perquè, com Ell, l'obra bella és pura gra-
tuitat, convida a la llibertat i arrenca
de l'egoisme.

Hem dedicat aquest espai sagrat a
Déu, que se'ns ha revelat i lliurat en
Crist per ser definitivament Déu amb
els homes. La Paraula revelada, la hu-
manitat de Crist i la seva Església són
les tres expressions màximes de la seva
manifestació i lliurament als homes.
«Que cadascú miri bé com construeix.
De fonament, ningú no en pot posar
cap altre fora del que està posat, que
és Jesucrist» (1Co 3,10-11), diu Sant Pau
a la segona lectura. El Senyor Jesús és la
pedra que suporta el pes del món, que
manté la cohesió de l'Església i que re-
cull en unitat final totes les conquestes
de la humanitat. En Ell tenim la Paraula
i la presència de Déu, i d'ell rep l'Es-
glésia la seva vida, la seva doctrina i la
seva missió. L'Església no té consistència
per si mateixa, està cridada a ser signe
i instrument de Crist, en pura docilitat
a la seva autoritat i en total servei al
seu mandat. L'únic Crist funda l'única
Església, Ell és la roca sobre la qual es
fonamenta la nostra fe. Recolzats en
aquesta fe, busquem junts mostrar al
món el rostre de Déu, que és amor i
l'únic que pot respondre a l'anhel de
plenitud de l'home. Aquesta és la gran
tasca, mostrar a tots que Déu és Déu
de pau i no de violència, de llibertat
i no de coacció, de concòrdia i no de
discòrdia. En aquest sentit, penso que la
dedicació d'aquest temple de la Sagra-
da Família, en una època en què l'home

pretén edificar la seva vida d'esquena
a Déu, com si ja no tingués res a dir-li,
resulta un fet de gran significat. Gaudí,
amb la seva obra, ens mostra que Déu
és la veritable mesura de l'home. Que
el secret de l'autèntica originalitat rau,
com deia ell, a tornar a l'origen que és
Déu. Ell mateix, obrint així el seu es-
perit a Déu ha estat capaç de crear en
aquesta ciutat un espai de bellesa, de
fe i d'esperança, que porta l'home a la
trobadra amb qui és la Veritat i la Bellesa
mateixa. Així expressava l'arquitecte els
seus sentiments: «Un temple [és] l'única
cosa digna de representar el sentiment
d'un poble, ja que la religió és la cosa
més elevada en l'home.»

Aquesta afirmació de Déu comporta
la suprema afirmació i tutela de la dig-
nitat de cada home i de tots els homes:
«¿No sabeu que sou temple de Déu?... El
temple de Déu és sagrat, i aquest tem-
ple sou vosaltres» (1 Co 3,16-17). Vet
aquí unides la veritat i dignitat de Déu
amb la veritat i la dignitat de l'home.
En consagrar l'altar d'aquest temple,
considerant Crist com el seu fonament,
estem presentant davant del món Déu
que és amic dels homes i convidant els
homes a ser amics de Déu. Com ensenya
el cas de Zaqueu, del qual es parla en
l'Evangeli d'avui (cf. Lc 19,1-10), si l'ho-
me deixa entrar Déu en la seva vida i
en el seu món, si deixa que Crist visqui
en el seu cor, no es penedirà, sinó que
experimentarà l'alegria de compartir la
seva mateixa vida sent objecte del seu
amor infinit.

La iniciativa d'aquest temple es deu
a l'Associació d'Amics de Sant Josep,
que van voler dedicar-lo a la Sagrada
Família de Natzaret. Des de sempre, la
llar formada per Jesús, Maria i Josep ha
estat considerada com a escola d'amor,
pregària i treball. Els patrocinadors
d'aquest temple volien mostrar al món
l'amor, el treball i el servei viscuts da-
vant Déu, tal com els va viure la Sagrada
Família de Natzaret. Les condicions de
la vida han canviat molt i amb elles s'ha
avançat enormement en àmbits tècnics,
socials i culturals. No podem aconten-
tar-nos amb aquests progressos. Al cos-
tat d'aquests hi ha d'haver sempre els
progressos morals, com l'atenció, pro-
tecció i ajuda a la família, ja que l'amor
generós i indissoluble d'un home i una
dona és el marc eficaç i el fonament
de la vida humana en la seva gestació,
en el seu infantament, en el seu creixe-
ment i en el seu terme natural. Només
on hi ha amor i fidelitat neix i perdura
la veritable llibertat. Per això, l'Església
advoca per mesures econòmiques i soci-
als adequades perquè la dona trobi a la
llar i a la feina la seva plena realització,
perquè l'home i la dona que contrauen
matrimoni i formen una família siguin
decididament recolzats per l'Estat; per-
què es defensi la vida dels fills com a
sagrada i inviolable des del moment de
la concepció, perquè la natalitat sigui
dignificada, valorada i recolzada jurí-
dicament, social i legislativa. Per això,
l'Església s'oposa a totes les formes de
negació de la vida humana i dona su-

port a tot el que promogui l'ordre natu-
ral en l'àmbit de la institució familiar. En
contemplar admirat aquest recinte sant
de bellesa sorprenent, amb tanta història
de fe, demano a Déu que en aquesta ter-
ra catalana es multipliquin i consolidin
nous testimonis de santedat, que prestin
al món el gran servei que l'Església pot
fer i ha de fer a la humanitat: ser icona de
la bellesa divina, crida ardent de caritat,
via perquè el món cregui en Aquell que
Déu ha enviat (cf. Jn 6,29).

Estimats germans, en dedicar aquest
esplèndid temple, suplico igualment al
Senyor de les nostres vides que d'aquest
altar, que ara serà ungit amb oli sant i
sobre el qual es consumarà el sacrifici
d'amor de Crist, brolli un riu constant
de gràcia i caritat sobre aquesta ciutat
de Barcelona i la seva gent, i sobre el
món sencer. Que aquestes aigües fecun-
des omplin de fe i vitalitat apostòlica
aquesta Església arxidiocesana, els seus
pastors i fidels.

Desitjo, finalment, confiar a l'amorosa
protecció de la Mare de Déu, Maria San-
tíssima, Rosa d'abril, Mare de la Mercè,
tots els aquí presents, i tots aquells que
amb paraules i obres, silenci o pregària,
han fet possible aquest miracle arquitec-
tònic. Que Ella presenti al Seu diví Fill les
joies i les penes de tots els qui vinguin
a aquest lloc sagrat en el futur, perquè,
com prega l'Església en la dedicació dels
temples, els pobres trobin misericòrdia,
els oprimits assoleixin la llibertat verita-
ble i tots els homes es revesteixin de la
dignitat dels fills de Déu. Amén.

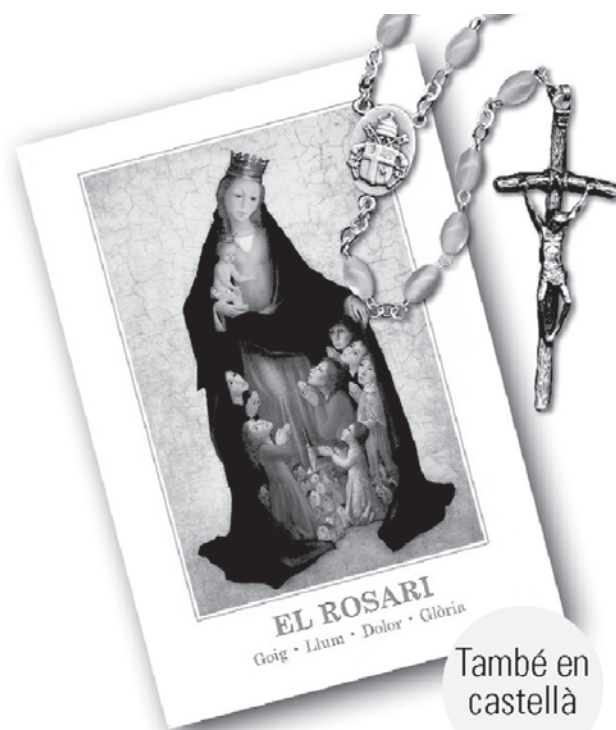
CAMPANYA DEL ROSARI

Més de 300 milions de cristians pateixen per la seva fe, molts
pateixen violència i fins i tot assassinat.

AEN treballa incansablement per ajudar milions de cristians arreu
del món que són perseguits per la seva fe.

Quina millor manera d'ajudar-los que resant el Rosari.

Per cada donatiu de **8€** que ens envieu, rebreu un rosari beneït pel
Sant Pare Benet XVI amb el seu llibre de meditacions i AEN enviarà
en nom vostre material religiós a algun dels països on ajudem.

Informació i donatius: **93 237 37 63**

La Caixa 2100 1344 63 0200111817

Ayuda a la Iglesia Necesitada

¡Tú eres su esperanza!

☐ Desitjo unir-me a la campanya amb Rosaris ☐ Hi col.laboro amb €.

Per: ☐ Gir ☐ Transferència ☐ Xec

Nom i Cognoms Telèfon

Carrer C.P. Població

Província E-mail

Ajuda a l'Església Necesitada

C. Lluís Antúnez 24, 2º2ª – 08006 Barcelona. Tel: 93 237 37 63. www.ain-es.org

Viatja amb vaixell a Itàlia amb Grimaldi Lines i descobreix tota l'espiritualitat de Roma

LÍNIA DIÀRIA DE BARCELONA A ROMA
ANADA I TORNADA AMB EL CONFORT
D'UN CREUER I A PREUS MOLT ASSEQUIBLES

Des de 85 euros
per persona*

BARCELONA — FLORENCIA (LIVORNO)
ROMA (CIVITAVECCHIA)
CERDEÑA (PORTO TORRES)

La companyia naviliera italiana **Grimaldi Lines** us ofereix viatges a la Ciutat Eterna en família o amb grups d'amics per visitar els llocs sagrats del bressol del catolicisme. Embarcant en els moderns *ferries* Cruise Barcelona i Cruise Roma, Grimaldi Lines us permet **convertir la travessia en una experiència de descans i de relax** gràcies als diferents serveis que ofereixen aquests vaixells: restaurant, bar, piscina, *spa*, gimnàs, sala de jocs per a infants, etcètera. Tot això us permet relaxar-vos a l'espera de visitar els Museus Vaticans, la catedral de Sant Pere i la resta de llocs simbòlics del món cristià. A més, durant el viatge, Grimaldi Lines posa a disposició dels passatgers la **sala de reunions** amb capacitat per a 300 persones per a trobades i celebracions religioses.

Segons Lorenzo Bandini, director de Passatge de Grimaldi Lines a Espanya, «aquests viatges fomenten abans que res la convivència. Durant la travessia, en els diferents espais comuns dels nostres vaixells és possible trobar el temps tant per a la diversió, com per a la conversa i la reflexió. Per això, ja hem acompanyat a Roma grups de fidels en ocasió de canonitzacions i beatificacions.

Grimaldi Lines us proposa diferents fórmules de viatges a mida. Entre elles, el **Cap de Setmana a Bord** (3 nits a bord de dissabte a dimarts) amb un dia sencer per visitar Roma a preus imbatibles (des de 98 euros). Com a alternativa, us ofereix la possibilitat de **crear-vos les pròpies vacances italianes**, ja que la companyia cobreix també quatre vegades per setmana la ruta entre Barcelona i Livorno (Toscana) i d'aquesta manera us permet triar el port italià on arribar o des d'on tornar. Gràcies a això, tindreu a l'abast dues de les ciutats més belles del món, Roma i Florència. Si decidiu **anar-hi amb el vostre cotxe**, podreu recórrer els paisatges de la Itàlia més bonica i menys coneguda.

Grimaldi Lines ofereix a més les seves promocions per a famílies com la **Super Family & Friends** (viatgen quatre persones al preu de dues). La companyia naviliera italiana ofereix a més la promoció **Super Bonus**, que permet embarcar de franc el cotxe, i **descomptes especials per a grups**, entre ells el transport gratuït de l'autocar (anada i tornada). Aquestes últimes dues ofertes estan subjectes a disponibilitat.

MÉS INFORMACIÓ:
902 531 333

www.grimaldi-lines.com
i en agència de viatges

Programes de viatges religiosos a mida de Grimaldi Lines

A més de viatjar cada dia a la Ciutat Eterna, la companyia naviliera italiana ofereix combinacions especials per a grups amb motiu d'esdeveniments i celebracions religioses, com l'audiència papal. Un dels seus programes de viatge preveu una sortida el dissabte a les 22.15 h (arribada el diumenge a les 18.15 h) amb estada fins al dimecres, dia en què els fidels podran assistir a l'audiència papal. El mateix dia a les 22.15 h està previst l'embarcament cap a Barcelona, amb arribada el dijous a les 18.15 h. Aquesta fórmula preveu el viatge d'anada i tornada, una nit en el vaixell ancorat al port de Civitavecchia i pensió completa a bord. Gràcies a la col·laboració de les agències de viatges podreu afegir serveis com el trasllat des de Civitavecchia, visites guiades i l'allotjament en hotel durant les dues nits d'estada a la Ciutat Eterna.

* En camarot quàdruple interior

IV-V

14 novembre 2010

*CatalunyaCristiana

[Imat

Agustí Codinach

Ramon Ripoll

Fotos: EFE

Agustí Codinach

[Paraules i imatges]

«Aquest temple és una lloança a Déu feta en pedra»

DISCURS PREVI AL RÉS DE L'ÀNGELUS

Germans i germanes en Nostre Senyor Jesucrist, Ahir, a Porto Alegre, al Brasil, va tenir lloc la cerimònia de beatificació de la serventa de Déu Maria Bàrbara de la Santíssima Trinitat, fundadora de la Congregació de les Germanes de l'Immaculat Cor de Maria. Que la fe profunda i la caritat ardent amb què ella va seguir Crist susciten en molts el desig de lliurar per complet la seva vida a la major glòria de Déu i al servei generós dels germans, especialment dels més pobres i necessitats.

Avui, he tingut el goig enorme de dedicar aquest temple a qui sent Fill de l'Altíssim s'anorrea fent-se home i, a l'empara de Josep i Maria, en el silenci de la llar de Natzaret, ens ha ensenyat sense paraules la dignitat i el valor primordial del matrimoni i la família, esperança de la humanitat, en la qual la vida troba acollida, des de la seva concepció fins al seu declivi natural. Ens ha ensenyat també que tota l'Església, escoltant i complint la seva Paraula, es converteix en la seva Família. I, més encara, ens ha encomanat ser llavor de fraternitat que, sembrada en tots els cors, encoratgi l'esperança.

Imbuït de la devoció a la Sagrada Família de Natzaret, que va difondre entre el poble català sant Josep Manyanet, el geni d'Antoni Gaudí, inspirat per l'ardor de la seva fe cristiana, va aconseguir convertir aquest temple en una lloança a Déu feta en pedra. Una lloança a Déu que, com en el naixement de Crist, tingués com a protagonistes les persones més humils i senzilles.

En efecte, Gaudí, amb la seva obra, pretenia portar l'Evangeli a tot el poble. Per això, va concebre els tres pòrtics de l'exterior del temple com una catequesi sobre Jesucrist, com un gran rosari, que és la pregària dels senzills, en el qual es poden contemplar els misteris de goig, de dolor i de glòria de Nostre Senyor. Però també, i en col·laboració amb el rector Gil Parés, va dissenyar i va finançar amb els seus propis estalvis la creació d'una escola per als fills dels paletes i per als nens de les famílies més humils del barri, llavors un suburbi marginat de Barcelona. Feia així realitat la convicció que expressava amb aquestes paraules: «Els pobres sempre han de trobar acollida en el temple, que és la caritat cristiana.»

Aquest matí també ha estat per a mi motiu de satisfacció poder declarar aquest temple com a basílica menor. En ell, homes i dones de tots els continents admiren la façana del Naixement.

Ara, nosaltres, meditem el Misteri de l'Encarnació i adreçem la nostra pregària a la Mare de Déu amb les paraules de l'Àngel, i li confiem la nostra vida i la de tota l'Església, i li demanem, al mateix temps, el do de la pau per a tots els homes de bona voluntat.

«A l'empara de Josep i Maria, en el silenci de la llar de Natzaret, Crist ens ha ensenyat sense paraules la dignitat i el valor primordial del matrimoni i la família, esperança de la humanitat, en la qual la vida troba acollida, des de la seva concepció al seu declivi natural»

Ramon Ripoll

Agustí Codinach

Agustí Codinach

Agustí Codinach

[Paraules i imatges]

«Us asseguro que ocupeu un lloc molt important al meu cor»

PARAULES DEL PAPA ADREÇADES A L'OBRA BENÈFICO SOCIAL NEN DÉU

Ramon Ripoll

Senyor cardenal arquebisbe de Barcelona, estimats germans en l'Episcopat, benvolguts sacerdots, diaques, religioses i religiosos, distingides autoritats, amics tots, Sento una gran alegria en poder ser amb totes les persones que formeu aquesta més que centenària Obra Benèfico Social Nen Déu. Agraïxo al cardenal Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Barcelona, a la germana Rosario, superiora de la comunitat, als nens Antonio i Maria del Mar, que han pres la paraula, així com als qui han cantat tan meravellosament, la cordial benvinguda que m'han dispensat.

També estic agraït als presents, en especial als membres del Patronat de l'Obra, a la mare general i a les Religioses Franciscanes dels Sagrats Cors, als nens, joves i adults acollits en aquesta institució, als seus pares i altres familiars, així com als professionals i voluntaris que aquí treballen benemèritament.

Voldria, també, manifestar la meva reconeixença a les autoritats, convidant-les a maldar perquè els serveis socials arribin sempre als més desvalguts, i als qui amb el seu generós recolzament sostenen entitats assistencials d'iniciativa privada, com aquesta Escola d'Educació Especial del Nen Déu. En aquests moments, en els quals moltes llars passen serioses dificultats econòmiques, els deixebles de Crist hem de multiplicar els gestos concrets de solidaritat efectiva i constant, manifestant així que la caritat és el distintiu de la nostra condició cristiana.

Amb la dedicació de la basílica de la Sagrada Família, s'ha posat en relleu aquest matí que el temple és signe del veritable santuari de Déu entre els homes. Ara, vull destacar com, amb l'esforç d'aquesta i altres institucions eclesials anàlogues, a la qual se sumà la nova Residència que heu desitjat que portés el nom del Papa, es posa de manifest que, per al cristià, tot home és un veritable santuari de Déu, que ha de ser tractat amb molt respecte i afecte, sobretot quan es troba en ne-

cessitat. L'Església vol fer així realitat les paraules del Senyor en l'Evangelí: «Us ho asseguro: tot allò que fèieu a un d'aquests germans meus més petits, a mi m'ho fèieu» (Mt 25,40). En aquesta terra, aquestes paraules de Crist han impulsat molts fills de l'Església a dedicar les seves vides a l'ensenyament, la beneficència o la cura dels malalts i discapacitats. Inspirats en el seu exemple, us demano que continueu socorrent els més petits i necessitats, donant-los el millor de vosaltres mateixos.

En la cura dels més febles, hi han contribuït molt els formidables avenços de la sanitat en els últims decennis, que han anat acompanyats per la convicció creixent de la importància d'un tracte humà acurat per al bon resultat del procés terapèutic. Per això, és imprescindible que els nous desenvolupaments tecnològics en el camp mèdic no vagin mai en detriment del respecte a la vida i la dignitat humana, de manera que els qui pateixen malalties o minusvalideses psíquiques o físiques puguin rebre sempre aquell amor i atencions que els facin sentir valorats com a persones en les seves necessitats concretes.

Estimats nens i joves, m'acomio de vosaltres donant gràcies a Déu per les vostres vides, tan precioses als seus ulls, i assegurant-vos que ocupeu un lloc molt important en el cor del Papa.

Prego per vosaltres cada dia i us demano que m'ajudeu amb la vostra pregària a complir amb fidelitat la missió que Crist m'ha encomanat. No m'oblido tampoc de pregar pels qui estan al servei dels qui pateixen, treballant incansablement per tal que les persones amb discapacitats puguin ocupar el seu lloc just en la societat i no siguin marginades a causa de les seves limitacions. Respecte d'això, voldria reconèixer, de manera especial, el testimoniatge fidel dels sacerdots i visitadors de malalts a casa seva, als hospitals o en altres institucions especialitzades. Ells encarnen aquest important ministeri de consolació davant les fragilitats de la nostra condició, que l'Església busca exercir

amb els mateixos sentiments del bon samarità (cf. Lc 10,29-37).

Per intercessió de la Mare de Déu de la Mercè i de la beata Mare Carme del Nen Jesús, que Déu beneeixi tots els qui formeu la gran família d'aquesta

esplèndida obra, així com als vostres éssers estimats i als qui coopereu amb aquesta institució o d'altres semblants a aquesta. Que en sigui penyora la benedicció apostòlica, que imparteixo cordialment a tots.

Adoración Nocturna del Tibidabo

50 Aniversario 1960-2010

Sábado 20 de noviembre 2010
Con la presencia de Monseñor Renzo Fratini, Nuncio de Su Santidad en España y del Consejo Nacional de la ANE

- 21 horas Concentración de Adoradores
- 21,20 horas Procesión de banderas
- 21,30 horas Conferencia
- 22,15 horas Vigilia de Cristo Rey
- 24 horas Refrgerio y convivencia de Adoradores

[Paraules i imatges]

«Amb l'oració i el pensament he desitjat abraçar tots els espanyols»

COMIAT A L'AEROPORT DEL PRAT

Majestats, senyor cardenal arquebisbe de Barcelona, senyor cardenal president de la Conferència Episcopal Espanyola, senyors cardenals i germans en l'Episcopat, senyor president del govern, distingides autoritats nacionals, autonòmiques i locals, estimats germans i germanes, amics tots,

Moltíssimes gràcies. Voldria que aquestes breus paraules poguessin condensar els sentiments de gratitud que tinc en el meu interior en acabar la meua visita a Santiago de Compostel·la i a Barcelona. Moltíssimes gràcies, Majestats, per haver volgut ser aquí presents. Agraïxo les amables paraules que Vostra Majestat ha tingut la gentilesa de dirigir-me i que són expressió de l'afecte d'aquest noble poble cap al Successor de Pere. Així mateix, vull manifestar el meu agraïment cordial a les autoritats que ens acompanyen, als senyors arquebisbes de Santiago de Compostel·la i de Barcelona, a l'Episcopat espanyol i a tantes persones que, sense estalviar sacrificis, han col·laborat perquè aquest viatge culmini

felicitment. Agraïxo vivament a tots les contínues i delicades atencions que han tingut aquests dies amb el Papa, que posen de relleu el caràcter hospitalari i acollidor de la gent d'aquestes terres, tan properes al meu cor.

A Compostel·la he volgut unir-me com un pelegrí més a tantes persones d'Espanya, d'Europa i d'altres llocs del món, que arriben a la tomba de l'Apòstol per enfortir la seva fe i rebre el perdó i la pau. Com a Successor de Pere, he vingut a més per confirmar els meus germans en la fe.

Aquesta fe que en l'albada del cristianisme va arribar a aquestes terres i va arrelar tan profundament que ha anat forjant l'esperit, els costums, l'art i la idiosincràsia de la seva gent.

Preservar i fomentar aquest ric patrimoni espiritual, no només manifesta l'amor d'un país cap a la seva història i la seva cultura, sinó que és també una via privilegiada per transmetre a les generacions joves aquells valors fonamentals tan necessaris per edificar un futur de convivència harmònica i

solidària. Els camins que travessaven Europa per arribar a Santiago eren molt diversos entre si, cadascun amb la seva llengua i les seves particularitats, però la fe era la mateixa. Hi havia un llenguatge comú, l'Evangeli de Crist. En qualsevol lloc, el pelegrí podia sentir-se com a casa. Més enllà de les diferències nacionals, se sabia membre d'una gran família, a la qual pertanyien els altres pelegrins i habitants que trobava en el camí. Que aquesta fe trobi nou vigor en aquest continent, i esdevingui font d'inspiració, que faci créixer la solidaritat i el servei a tots, especialment als grups humans i a les nacions més necessitades.

A Barcelona, he tingut el gran goig de dedicar la basílica de la Sagrada Família, que Gaudí va concebre com una lloança en pedra a Déu, i he visitat també una significativa institució eclesial de caràcter beneficosocial. Són com dos símbols en la Barcelona d'avui de la fecunditat d'aquesta mateixa fe, que va marcar també les entranyes d'aquest poble i que, a través de la

caritat i de la bellesa del misteri de Déu, contribueix a crear una societat més digna de l'home.

En efecte, la bellesa, la santedat i l'amor de Déu porten l'home a viure en el món amb esperança.

Torno a Roma havent estat només en dos llocs de la vostra bonica geografia. Però, amb l'oració i el pensament, he desitjat abraçar tots els espanyols, sense cap excepció, i tants altres que viuen entre vosaltres, sense haver nascut aquí. Us porto a tots en el meu cor i prego per tots, en particular pels que pateixen, i els poso sota l'emparnament de Maria Santíssima, tan venerada i invocada a Galícia, a Catalunya i als altres pobles d'Espanya. A Ella li demano també que obtingui de l'Altíssim per a vosaltres copiosos dons celestials, que us ajudin a viure com una sola família, guiats per la llum de la fe. Us beneïxo en el nom del Senyor. Amb la seva ajuda, ens veurem a Madrid, l'any vinent, per celebrar la Jornada Mundial de la Joventut. Adéu-siau.

Fotos: Agustí Codinach

Punt de vista

Núria Calduch-Benages
Biblista

La família no passa de moda

En aquests darrers temps, s'ha escrit i discutit molt, especialment al nostre país, sobre la visita del papa Benet XVI a Barcelona i els seus preparatius (quan llegiu aquestes línies aquesta visita ja pertanyerà al passat), sobre la reacció de la nostra societat davant d'aquest esdeveniment, sobre la superba arquitectura del temple de la Sagrada Família, sobre la seva rica simbologia bíblica i litúrgica, sobre la figura d'Antoni Gaudí i la seva possible beatificació l'any 2016, sobre la situació actual i el futur de la nostra Església... Precisament per això, no vull tornar-hi. No vull repetir el que ja s'ha dit, ni recórrer a tòpics, ni tampoc aventurar-me a fer balanços precipitats.

Vull centrar la meua atenció, encara que sigui per un instant, en una figura estretament vinculada al temple de la Sagrada Família des del seu origen, des del seu projecte inicial. Es tracta d'una figura molt entranyable per a mi, ja que és el fundador de la congregació religiosa a la qual pertanyo des de fa trenta-dos anys (les Missioneres Filles de la Sagrada Família de Natzaret), tot i que probablement és

desconeguda per a moltes persones. Em refereixo al sacerdot Josep Manyanet i Vives (1833-1901). Un sant del nostre país. Un profeta i apòstol de la família. Un home audaç que va apostar per l'educació de la infantesa i la joventut en uns temps tant o més difícils que els nostres. Inspirant-se en la vida familiar de Jesús, Maria i Josep, va lluitar tota la seva vida per fer realitat un somni: «Fer del món una família, i de cada llar un Natzaret.»

Gràcies a Déu, aquest mateix somni continua enlluernant moltes dones i homes del nostre temps que no escatimen esforços en l'intent per portar-ho a la pràctica. Permeteu-me que parli d'una cosa que connecta per dins perquè ho he viscut personalment: dels

nostres centres educatius, per exemple. Quantes persones dedicades en cos i ànima a la formació integral d'infants i joves, quants esforços i energies utilitzades per ser pioneres en l'àmbit de l'educació, per oferir qualitat, innovació i valors autèntics, per transmetre la fe amb audàcia i creativitat, per incentivar projectes nous, per eixamplar horitzons, per ensenyar de manera intel·ligent que la felicitat no es troba en el poder, l'èxit o els diners. Persones que demostren amb el

seu ésser i la feina quotidiana que Déu és important en la vida i que els valors familiars no han passat de moda.

Doncs bé, la profunda espiritualitat de Manyanet i el seu apassionat amor per la família va calar tan profundament en el llibreter Josep Maria Bocabella, que va decidir construir un temple expiatori dedicat a la Sagrada Família, l'obra mestra de Gaudí. Allà ha estat col·locada l'estàtua de sant Josep Manyanet, juntament amb la del sant Joan Bosco i sant Josep Oriol, a l'angle de la façana principal de la Glòria en construcció. La família és, sens dubte, la pedra angular del nostre temple i de la nostra societat.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova
Degà del Capítol Catedral de Barcelona

El Papa i un dels seus llibres

Hem tingut la sort, més ben dit, el do, de la visita del nostre Sant Pare, Benet XVI. La seva figura humil, senzilla i elegant ens ha exhortat a viure la fe en els nostres temps. El Papa ha tingut, per a nosaltres, vives i amables paraules cristianes. Paraules de conhort, de consol, d'alegria i de dinamisme del missatge de Crist en el nostre món. La visita pastoral del Papa, per a la dedicació del temple de la Sagrada Família, és un esdeveniment cabdal. Un fet que romandrà en la història. Tant que, fins i tot, ha estat la primera vegada que un Papa, a Barcelona, signa una butlla per la qual l'edifici de Gaudí és declarat basílica.

Quinze dies abans de la vinguda del Papa, em trobava fent la classe de l'assignatura de Penitència als alumnes de l'Institut Superior de Litúrgia de Barcelona. En un moment de l'explicació, va venir a tomb, en la vivor de la classe, quan el professor prescindeix del seu text, la citació d'un llibre fonamental del professor Joseph Ratzinger. Una obra magnífica titulada *Introducció al cristianisme*. Es publicà l'any 1970 i va suposar, en l'àmbit teològic, un escrit de relleu. Aquesta obra ha estat reeditada. Valia la pena. I goso recomanar-la.

Quin és el tema desenvolupat pel jove teòleg, avui Sobirà Pontífex? El Credo. El símbol de la fe. L'edició que tinc a les mans va precedida d'una nota preliminar a càrrec del teòleg Olegario González de Cardedal.

Com es desenvolupa aquest volum? Amb un pròleg,

una introducció i tres capítols: Déu, Jesucrist, l'Esperit i l'Església. El Credo és sempre trinitari. No pot ser de cap altra manera. El comentari del teòleg aborda els problemes fonamentals de la creença en el món d'avui. Evoca diversos autors de la teologia germànica. Entre ells, el professor Romano Guardini.

El Credo o símbol de la fe expressa el contingut de la fe. No té només una finalitat informativa, sinó que suposa l'adhesió del creient a la revelació divina. El Credo és un «sí» que implica tota la persona. Recitar el Credo vol dir acollir la fe fins a les últimes conseqüències. En efecte, qui creu s'adhereix, amb tota la seva persona, a la realitat creguda.

Els símbols de la fe han tingut una màxima importància en la vida de l'Església. Han estat font de la teologia. Cada generació ha de fer-se seu el Credo. És la manifestació del propi ser cristià davant de si mateix i dels altres. I una acció de gràcies a Déu per aquesta fe.

El llibre que ens ocupa planteja clarament la fe en el món d'avui i la forma eclesial de la fe; el gran tema de Déu i de la Trinitat; s'ocupa de descriure la fe en Crist i com s'ha desenvolupat la professió cristiana en els articles de la cristologia; es refereix, en últim terme, a la unitat de les darreres expressions del símbol i situa dos problemes fonamentals de l'article de fe sobre l'Esperit i l'Església. En efecte, l'obra del professor Ratzinger és la resposta a la pregunta: què és ser cristià avui.

Benet XVI, en aquest viatge a Barcelona, en les seves encíclics i en el seu magisteri ajuda a discernir, a obtenir el que s'anomena discreció espiritual, a fixar la mirada en les opcions que l'Església realitza en el moment històric que vivim. El nostre Sant Pare, amb senzillesa, sinceritat, profunditat i delicadesa té la valentia de dir les coses clarament. Encerta el que el món d'avui i nosaltres necessitem en el pelegrinatge cap a la vida eterna. El Papa ha fet ressonar, amb novella vigoria, la professió de la fe revelada i les seves connotacions en l'actualitat. La visita de Benet XVI ha aprofundit, sens dubte, el sentit i la manera del testimoni de cristià.

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà
(ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net)

Visita de Benet XVI

Ha estat ràpida. No vull escriure'n cap crònica, em limitaré a unes quantes reflexions, semblants a les que he fet darrerament.

Vaig començar a pensar en el papat quan vaig llegir la biografia de Don Bosco, escrita per Hugo Wast. Em vaig assabentar una mica de l'entrellat polític, militar i religiós que es va produir quan van desaparèixer els Estats Pontificis. Jo aleshores estudiava el batxillerat. Ara bé, el meu interès personal pel Bisbe de Roma va començar quan era seminarista. Aleshores el Papa era Pius XII, el restaurador de la Vetlla Pasqual i de la supressió gairebé total del dejuni eucarístic. Era un home espiritual, intel·lectual fins a la medul·la i, per obligacions de protocol, condemnat a una vida solitària. Però va tenir l'ocasió de trencar els costums. Recordo que es diu que, quan va rebre els Globetrotters, que li van regalar una pilota, va accedir que al mateix saló li oferissin una mostra del seu art esportiu. Els assistents van observar que movia el peu al ritme de la música, quin prodigi, permetre's aquesta llibertat! El va succeir Joan XXIII que va trencar motllos. Pau VI va viatjar a l'ONU i a Terra Santa. Joan Pau II va viatjar molt. Amb gestos senzills i amables es va guanyar la simpatia juvenil. Em va tocar dirigir l'acte preparatori, a la basílica de Santa Maria del Mar de Barcelona, meravellós per la variada assistència juvenil i per l'ambient d'entusiasme. Però la seva estada va ser desafortunada. Va ploure a bots i barrals i una sèrie d'errors i contratemps van deslluir els actes programats. Va ser el 1982, però des d'aleshores han canviat moltes coses. També en el meu interior. Si en la meua primera visita a Castelgandolfo em va emocionar «veure-hi» el Bisbe de Roma, en la dècada dels seixanta, ara el meu interès és un altre. Admiro els darrers papes, llegeixo molts dels seus discursos i, evidentment, les encíclics. M'uneixo, sempre que puc, a les celebracions que transmet la televisió i gaudeixo molt si em puc incorporar a la pregària litúrgica. Em refereixo a pregar les vespres que ell presideix sigui on sigui.

Ara bé, enguany he tingut l'ocasió de concelebrar amb ell la missa. La primera vegada va ser a Roma, com a clausura de l'Any Sacerdotal. Aleshores érem més de 15.000 preveres, de procedències geogràfiques diverses i de tendències espirituals diferents. A Barcelona ha estat diferent. No hem estat tants i la realitat no ha estat gaire diferent. La fe cristiana m'exigeix comunió eclesial i la celebració de l'Eucaristia és una experiència àlgida d'aquesta realitat. En cada missa el text de l'Anàfora ens recorda que ho fem amb comunió amb el Papa i pregant per ell, tant si l'assistència de fidels és multitudinària com si estic sol a l'església. En privat prego cada dia per Joseph Ratzinger. Demano a Déu que li concedeixi aguant, encert i esperança. En aquests temps actuals, aquests dons són molt necessaris. No sento una emoció especial quan, com en aquest cas, a la basílica de la Sagrada Família, concelebro. La satisfacció, el goig, té altres motivacions. M'agrada molt la lucidesa i l'oportunitat del seu discurs i comprovar que hi coincideixo en les meves conviccions més íntimes. És un Pontífex conscient de la necessitat que té la nostra actual cultura d'una nova evangelització. Somio que un dia, lliures de la presó de l'espai i temps, serem a l'eternitat i aleshores sí que ens reconeixem i ens comunicarem personalment, en el misteriós llenguatge d'intuïció privilegiada, en companyia de Déu que enriqueix al màxim.

Lamento els insults que li van dirigir i els interessos polítics que s'hi van barrejar, a més de les anàlisis malicioses sobre les despeses d'aquesta visita. Amor amb amor es paga. Els diners abunden o entren en crisi, és el seu vaivé peculiar. Certament, si sembrem més generositat, desapareixeran molts problemes econòmics. També això ens ho recorda el Papa. Al Cel ell ja sabrà com n'estic, d'agraït.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana
llserrall@gmail.com

La saviesa dels gestos

Benet XVI ha accentuat el seu perfil pastoral en la visita a Barcelona amb motiu de la dedicació del temple de la Sagrada Família. La seva imatge s'ha vinculat de manera definitiva a l'arquitecte Gaudí. Les seves paraules han obert els ponts del diàleg i han desactivat resistències i prejudicis. Ja hi haurà temps per reflexionar sobre el seu missatge, però avui em vull aturar en dos gestos, que podrien semblar perifèrics en l'objectiu de la seva visita.

Primer, les llengües que ha utilitzat en la visita, especialment en la celebració eucarística i en la visita a l'Obra Benèfica Social Nen Déu: llatí, català i castellà. El Concili Vaticà II va constituir un exemple magnífic de reduir el llatí a un paper de comunió internacional i de valorar la llengua pròpia de les comunitats cristianes per facilitar la comprensió del missatge evangèlic. L'encarnació i la inculturació són un requisit bàsic per a l'Anunci de la Paraula de Déu, tal com va fer Pau a l'areòpag d'Atenes. Quan va trepitjar terra barcelonina, era lògic que parlés la llengua pròpia de Catalunya, sense deixar de fer servir el llatí, com a símbol de catolicitat i de vinculació amb totes les comunitats cristianes del món, i el castellà, per la seva cooficialitat. Afortunadament, en aquesta ocasió no ha tingut les interferències que es van produir en el viatge de Joan Pau II, que van dificultar l'aplicació d'aquest criteri pastoral. Amb el seu gest, Benet XVI s'ha mostrat com un pastor autèntic, sensible als seus destinataris sense doblegar-se a les pressions, de manera que quan va aparèixer el publicat missal a internet es va produir la sorpresa en els que pensaven que Benet XVI seria una corretja de transmissió de les seves ideologies monolítiques en la llengua. El Papa ha mostrat el seu reconeixement al pluralisme lingüístic, el seu respecte a la llengua pròpia del país amfitrió amb una realitat nacional consolidada, tot i que desprovista de les eines jurídiques d'un estat, la seva sintonia amb les comunitats cristianes, el seu estimul als emigrants perquè valorin la cultura del país d'acollida perquè així es facilita la integració. El seu gest es tradueix en proposta de respecte i de convivència. Tant de bo aquest gest no passi inadvertit en aquells que utilitzen la llengua com a factor de domini i de confrontació! El català, després de ser castigat en temps d'ocupació i dictadura, mereix el suport per no caure en la marginalitat, tal com voldrien alguns poders fàctics.

Segon, la visita a l'Obra Benèfica Social Nen Déu. Seleccionar aquesta realitat en una agenda tan atapeïda té un significat profund. En la seva web, s'autodefineixen així: «Sanitat, educació, feina, metges, educadors, patrons i benefactors juntament amb les Germanes Franciscanes dels Sagrats Cors han fet un esforç conjunt durant més de cent anys, per crear, mantenir i millorar cada dia l'Obra, especialment dedicada actualment a l'educació i tractaments mèdics d'infants i adults amb disminucions físiques i psíquiques i de gent gran en soledat.» Benet XVI ha optat amb aquest gest de la seva visita per les persones que pateixen marginació social, ateses a través de la via de l'amor i de l'atenció. Assistim a un minvament de disminuïts físics i psíquics a través de l'avortament per raons eugenèsiques, que representen el triomf actual de les teories que van regnar a Alemanya cap als anys quaranta del segle passat, impulsades pel seu nefast líder.

Dos gestos a contracorrent, que contenen molta saviesa.

Finestra a la vida

Victòria Molins, s.t.j.
viqui70@yahoo.es

«Cadascun de vosaltres és el rostre de Crist» (Benet XVI)

Són paraules del Sant Pare, Benet XVI, adreçades als més pobres i exclosos de la nostra societat. Els carrers d'una part de Barcelona estaven plens. El recorregut del Pontífex es preparava com es prepara l'arribada del pare de família que viu lluny i ve a visitar els de casa seva. La gentada de fidels —amb la diversitat de races, colors i edats— va constituir un guarniment molt millor que les banderoles dels balcons i finestres.

Jo feia una ullada davant d'aquesta varietat que és sempre enriquidora. Però, ai, Déu meu!, faltaven els de sempre: no els pobres, que també n'hi havia, tenint en compte que, amb la crisi, un 20% de les famílies pateixen per arribar a final de mes... No, els pobres també hi eren. Però hi ha un col·lectiu que no té mai lloc a les manifestacions de qualsevol mena: els exclosos, els marginats del Quart Món que potser aprofitaven l'avinentsa per treure alguna almoïna, o estaven, com cada dia, recollint andròmines per anar a vendre-les a un drapaire. O, en el pitjor dels casos, estaven reixes enllà.

Els difícilment sentirien les paraules del Sant Pare que ja abans havia deixat en l'aire de diferents països paraules semblants a les que, encara que adreçades a ells, no els arriben: «Heu de saber que l'Església us estima profundament, perquè reconeix en el rostre de cadascun de vosaltres el rostre del Crist.»

La Sagrada Família el dia 7 de novembre semblava petita per acollir tanta gentada de fidels i la plaça i els voltants, sempre plenes de turistes, avui tenien un altre aspecte. Mons. Guido Marini, mestre de cerimònies, ho havia previst tot per un acte simbòlic en aquesta «catedral» fruit de diferents generacions que des dels inicis del genial arquitecte, Gaudí, treballen per crear una obra immortal construïda pel poble català. Les veus de la coral i les imatges del temple que les càmeres acostaven a la gent en les grans pantalles de l'exterior, ens tenien bocadats. Sense adornar-me'n em van venir al cap els rostres dels qui havia parlat el Sant Pare. Són el rostre del Crist? Sí, però d'un Crist desfigurat com el que ens presenta el profeta. Desfigurat per les seves mancances, per la seva rancúnia en no pas poques ocasions, per la sensació d'injustícia o per la seva manca de llibertat externa o interna. I vaig recordar una conversa d'uns interns de la presó dies abans. Dos d'ells se'n reien del fet i mostraven el seu rebuig a l'Església i a tots els que tenim alguna cosa a veure-hi. Va ser aleshores quan un d'ells, potser adonant-se o pensant que, d'alguna manera m'ofenien a mi, els va dir: «Tíos, de què aneu? A veure, d'on penseu que són la majoria dels voluntaris que ens ajuden i fan el possible per fer-nos la vida una mica més agradable? Doncs, el Papa és el cap de tots aquests.» Més d'un li va donar la raó i tots van callar. Una altra vegada vaig rebre una lliçó dels més desfavorits, veritables rostres del Crist.

Zoom

Jaume Aymar

El 2 de juny del 1888 la reina regent Maria Cristina d'Habsburg va visitar Badalona. Amb aquesta avinentesa, el fuster Joan Nolis, de Tiana, va fer un bell tron de fusta sobreaurada, amb braços, entapissat de vermell, encapçalat amb un escut que té les quatre barres de Catalunya-Aragó i coronat. Nou anys després, el primer de juliol del 1897, la reina va concedir a la vila de Badalona el títol de ciutat. La família Nolis va guardar curosament aquest moble. El 1952 hi va seure Federico Tedeschini llegat pontifici al Congrés Eucarístic de Barcelona, i el 1982, quan el Sant Pare Joan Pau II va venir a la Ciutat Comtal, el va oferir i va servir de seu presidencial en l'eucaristia celebrada al Camp Nou. L'any 1993, quan el rei Joan Carles va visitar el monestir de Sant Jeroni de la Murtra amb motiu del cinquè centenari de la rebuda que els Reis Catòlics tributaren a Colom en aquell monestir, també va ocupar aquell seient històric. Ara Benet XVI ha usat novament aquest seient durant la trobada amb els infants i les seves famílies a l'Obra Benèfica Social Nen Déu el diumenge 7 a la tarda.

EL SEU PASSAT VA SER MOLT DUR. VOLEU MILLORAR-NE EL PRESENT?

Apadrineu un nen o un avi!

Delegació de la Fundació Cristiana per a Nens i Gent Gran

C/ Arrabal, 13, baixos A
47140 Laguna de Duero (Valladolid)
Tel. 983 544 750 - 983 545 206
www.dfcna.org
apadrina@ffundacioncristiana.es

Des del monestir

El pas de Pere per Catalunya

Sens dubte que la visita del Papa a la Sagrada Família de Barcelona quedarà inscrita com el gran esdeveniment de l'Església catalana dels darrers anys. Un esdeveniment eclesial i nacional que ha centrat les mirades del món a la capital catalana, al cor d'aquesta nació que s'ha gestat a redós de la tradició cristiana, i que ha configurat la seva personalitat amb els valors de l'evangeli.

El líder mundial que aglutina més seguidors al món va fer que per unes hores totes les mirades del món es dirigissin a Barcelona, a un temple que ha esdevingut un referent mundial i que és obra d'un cèlebre i sant català, Antoni Gaudí, un geni, un artista i un creient.

Benet XVI és un Papa lúcid i valent que no ha deixat indiferent ningú o gairebé ningú amb la seva visita. Hi ha els qui han criticat la seva vinguda, i han murmurat amb frivolitat: «Tantes despeses... ja podrien destinar-ho als pobres!» Com a Judes, a aquests abanderats i rebels sense causa, poc els importen els pobres. N'hi ha d'altres que s'han atrevit a dir que no era benvingut i que fins i tot han

comès l'insult de comparar-lo amb fonamentalistes que promouen la discriminació i el maltractament a la dona. Per si sols ja han quedat desqualificats. Polítics i la societat civil i religiosa han reaccionat de forma assenyada, i han agraït que el successor de Pere ens visiti. La directora general d'Afers Religiosos de la Generalitat de Catalunya, Montserrat Coll, ha manifestat sense reserves la posició del govern, que no té res a veure amb les opinions personals vessades per alguns polítics, i ha insistit que la laïcitat del govern s'inscriu en la línia del màxim respecte a totes les religions que conviuen al país i als seus respectius líders, i ha volgut deixar clar que el Papa és molt benvingut a Catalunya, tot reconeixent-ne l'autoritat moral per a tantes persones.

El Papa ens ha visitat, i sens dubte ens agradaria que el seu pas deixés en els creients un desig que la unitat volguda per Jesús sigui una realitat vital a

les nostres comunitats diocesanes. Ens queda molt de camí per recórrer. Encara no ens estimem els uns als altres, com hem estat estimats per Jesús; encara no tenim entranyes de misericòrdia per perdonar-nos i acceptar-nos mútuament; sovint veiem la diversitat com una amenaça i no com una font de riquesa o una oportunitat per aprendre i créixer...

Pere entre nosaltres ha estat una crida a la unitat volguda per Jesús. Serem capaços d'emprendre entre nosaltres el camí de l'Evangeli, de viure'l al si de les nostres comunitats, d'encarnar-lo en les nostres vides? Els nostres conciutadans, podran reconèixer en les nostres relacions l'amor que ens anima, la fe que ens mou i l'esperança que no defrauda?

Que el pas de Pere avivi el desig autèntic d'anar a l'essencial; que ens obrim a la cultura i a la societat que ens envolta, i que enmig seu siguem profetes de la vida, animadors de la fe, testimonis de l'amor, amics dels pobres, constructors del Regne.

Lucía Caram

Religiosa dominica de Manresa

La sal de la terra

7-N: «dedicació» i «pro-vocació»

La vinguda del successor de sant Pere a la Barcelona del segle XXI per «dedicar» un edifici a Déu és un esdeveniment que ha suscitat algunes perplexitats. Durant aquestes setmanes hem tingut ocasió d'escoltar posicionaments i interpretacions de tots els colors. Del que s'ha dit, d'allò pensable i del que ha passat remarcaria els dos elements essencials.

En primer lloc, «dedicació». Dedicar una cançó, un llibre o una investigació són gestos que ens humanitzen i que manifesten el sublim de la persona i dels col·lectius. Efectivament, dedicar —més enllà del ritual de signatures de la nostra estimada Dia-da de Sant Jordi— significa reconèixer que l'altre té alguna cosa a veure en la meua pròpia existència. I no quelcom de qualsevol magnitud sinó una referència significativa. Dedicar, és dir, proclamar

en veu alta i clara, sense pors o vergonyes, amb veu pública. Dedicar significa agrair. I no es tracta d'un donar o un regalar on hi hagi una renúncia. Allò dedicat continua vigent com a recurs o com a coneixement i continua estant al servei del col·lectiu. És a dir, allò dedicat roman en «exercici». Dedicar és una de les accions comunicatives que més bé expressa la capacitat de sortir d'un mateix perquè t'experimentes coparticipat. Dedicar la Sagrada Família vol dir que homes i dones creients senten l'estímul d'un Déu viu i accepten el repte d'una coparticipació en una construcció major, de la qual la Sagrada Família és i serà signe i testimoni.

Per aquesta raó, aquesta «dedicació» suposa un enorme gest pro-vocació. Efectivament, qui conegui el més bàsic del ministeri del Papa i del temple de la Sagrada Família podrà descobrir que en l'esdeveniment del dia 7 de novembre conflueixen nombrosos factors a favor de l'home i de la seva vocació a la plenitud. La història, el sentit del vincle amb Roma, l'experiència comunitària i celebrativa, el servei als pobres, l'espiritualitat, la creativitat i l'art, el diàleg de la fe amb la cultura, el compromís i l'aportació dels ciutadans i un llarg etcètera, no són sinó elements d'un gran articulats que apunta a una dada antropològica nuclear. Ser persona és un projecte que té en el cada dia una crida a la recerca de la Veritat, la Bellesa i l'Amor. Certament, més que perplexitat, motius per al sentit.

Andreu Ibarz

Professor de la Facultat de Ciències de l'Educació
Blanquerna-Universitat
Ramon Llull

Mirada al món

A l'escola d'Antoni Gaudí

En els meus primers anys de viure al Japó, cap al final dels anys vuitanta, em feia impressió que els meus interlocutors japonesos, quan els deia que era de Barcelona (tot i ser gironí, era la manera que vaig trobar d'identificar-me culturalment d'una manera entenedora), sovint em parlaven de seguida de Gaudí i de la Sagrada Família. L'artista català i la seva obra els atreïa, els suggeria quelcom de noble i d'universal que sentien també seu, més enllà de la diversitat de cultures i de la llunya-ria geogràfica.

Jo em trobava al Japó amb el desig de compartir la meua fe cristiana i, fora de l'àmbit estricte de l'Església, vaig constatar molt aviat com n'era, de difícil, d'entendre's i de suscitar un cert interès quan afrontava obertament el tema religiós. Com a bon occidental i aprenent de missioner, creia que, donant explicacions bones i exhaustives, aconseguiria tard o d'hora convèncer i acompa-

nyar cap a l'experiència cristiana el qui m'escoltava. Amb el temps, vaig adonar-me que amb aquest mètode les portes, més que obrir-se'm, se m'anaven tancant.

Les raons profundes que mouen les persones en el seu comportament i en les seves decisions, més que no pas al cap, resideixen més aviat al cor. El sentit del sagrat que ens obre a la dimensió del Misteri de Déu neix d'un sentiment i no pas d'un raonament. És per això que l'art, com a mitjà generador de sensacions i sentiments, tot conduint-nos cap a la contemplació de la Bellesa, empeny qui l'admira, tot i no ésser-ne sempre conscient, envers Aquell qui és l'origen i el fonament de tot el que és bell.

Explica l'escriptor Marià Manent l'any 1916 que, després d'una missa molt concorreguda a la cripta

de la Sagrada Família on va participar també Antoni Gaudí, un senyor li digué: «Quina llàstima que no puguem tornar molts anys després a contemplar l'obra del Temple conclosa.» L'arquitecte replicà amb convenciment: «Oh no, perquè al Cel hi ha coses molt més grans i belles. Llavors des d'allà dalt direm: què era aquell Temple sinó una cosa petita.»

Amb la vinguda del Papa, Catalunya i el món sencer han mirat cap al temple de la Sagrada Família. I l'esguard de creients i no creients no s'ha pogut aturar a la pedra dels seus murs i de les seves formes, s'ha hagut d'alçar cap al cel que indiquen les seves torres. El Déu que ens mostra Jesucrist, tanmateix, és un Déu que viu entre nosaltres, un Déu que s'ha fet home i que vol continuar parlant als homes dels nostres temps a través de la humanitat dels qui hem estat cridats a formar part de la seva Església, el temple viu de Déu enmig dels homes.

Cinto Busquet

Capellà i teòleg

Una gràcia del cel

La visita recent del Sant Pare a Santiago de Compostel·la i a Barcelona és un signe de l'afecte que té a Espanya. Ja va fer-se present l'any 2006 a València i estarà també al mes d'agost a la Jornada Mundial de la Joventut de Madrid.

Benet XVI ha vingut a portar-nos Crist a tots els racons d'Espanya, d'aquesta Espanya ferida i desorientada; per això ens calen les seves paraules, els seus gestos i el seu afecte. La seva breu i senzilla estada va ser el revulsiu preciós i preciós que els catòlics necessitem com a reacció al laïcisme imperant. Sens dubte, la seva visita ha estat una gràcia del cel.

Estic convençuda que aquesta visita apostòlica del Sant Pare ens ha enriquit. El seu magisteri alimenta l'apostolicitat i la catolicitat de la nostra Església i ens dona forces perquè anunciem l'Evangeli sense embuts ni complexos.

JOSEFINA GALÁN
Màlaga

El Papa, persona influent

La revista britànica *New Statesman* va publicar el 2 d'octubre la seva llista periòdica de les 50 persones més influents del planeta. La novetat en aquesta ocasió és que el papa Benet XVI apareix en el lloc número 6.

La llista pretén destacar les personalitats amb més gran «influència global» i el «poder de canviar el món». Hi apareixen per aquest ordre: Rupert Murdoch, magnat dels mitjans de comunicació; Barack Obama, president dels Estats Units; Mahmud Ahmadinejad, president de l'Iran; Xi Jinping, membre del Partit Comunista Xinès cridat a convertir-se en futur líder de la Xina; Steve Jobs, president d'Apple, i Benet XVI.

El Papa guanya catorze llocs pel que fa a la llista de l'any passat i la revista explica la seva decisió per l'impacte provocat per la visita de Benet XVI al Regne Unit. *New Statesman* afirma que la influència del Papa va més enllà de la seva «inspiració espiritual».

JOSÉ MORALES MARTÍN
Palafrugell

Ambaixador de pau

Benet XVI va ser entre nosaltres per a la dedicació del temple de la Sagrada Família, un dels símbols de la ciutat de Barcelona. Dies abans, com no esperàvem menys del nostre alcalde, Jordi Hereu, va sortir publicat en premsa un ban donant la benvinguda al Sant Pare i convidant tots els ciutadans que ho féssim també nosaltres.

Tot un gest de les bones maneres del nostre alcalde quan es tracta de mostrar al món que l'educació i el respecte són per sobre de les creences que cadascú pugui tenir. Tota

Llegat excepcional

Barcelona va viure el 7 de novembre passat un esdeveniment històric de gran ressò mundial, presidit per Benet XVI: la solemne dedicació i consagració com a basílica del temple de la Sagrada Família. L'acte va permetre la feliç coincidència que es «retrobes-sin» tres figures representatives del renaixement artístic i cultural català de finals del segle XIX i principis del XX: Gaudí, Verdaguer i Rodoreda. Cadascun d'ells van tenir l'ocasió de protagonitzar importants actuacions des de les seves respectives professions i van coincidir en diversos actes celebrats en associacions de relleu de l'època, com el Centre Excursionista de Catalunya i l'Ateneu Barcelonès, entre d'altres.

Ara, la circumstància ha fet que poguessin estar novament junts, mercès el vincle comú del *Virolai de la Mare de Déu de Montserrat*, l'himne més cantat i estimat per tots els catalans d'arreu del món. Al final de l'acte a la Sagrada Família, el *Virolai*, que combina la poesia de Mn. Jacint Verdaguer i la música de Josep Rodoreda, va ser interpretat per l'Escolania de Montserrat en l'incomparable marc de l'obra d'Antoni Gaudí. D'aquesta manera, els tres personatges es van retrobar, aportant cadascun d'ells el millor llegat que ens podien deixar. I, per uns instants, van tornar a difondre al món la importància de la cultura catalana, amb la bellesa de l'arquitectura, el sentiment de la poesia i l'harmonia de la música. Estem convençuts que Gaudí, Verdaguer i Rodoreda, tres amics de fa molts anys, estarien orgullosos de retrobar-se i unir-se als milers de fidels que van seguir l'acte.

ENRIC TEIXIDÓ y JORDI LLORACH
Barcelona

persona de bona voluntat, sense distinció de credos ni cultures, ha de reconèixer que Benet XVI és un ambaixador de pau, d'aquesta pau i concòrdia de la qual el món es troba tan necessitat.

LOURDES CAMPS
Barcelona

No imposar, sempre proposar

El Papa va afirmar recentment: «No imposem res, però sempre proposem, tal com recomana Pere en una de les seves cartes. Doneu culte al Senyor en els vostres cors, sempre disposats a donar resposta a tothom qui us demani la raó de la vostra esperança.» I tothom, al final, la demana, fins i tot els que semblaven no demanar-la.

«Per experiència personal —va continuar dient Benet XVI— sabem bé que és a Jesús aquell a qui tothom espera.» En efecte, les expectatives més pregones del món i les grans certeses de l'Evangeli es creuen en la missió irrecusable que ens competeix, perquè sense Déu l'home no sap on anar i ni tan sols aconseguir comprendre qui és. Davant dels problemes enormes del desenvolupament dels pobles que gairebé ens porten al desencís i a la rendició, ve en la nostra ajuda la paraula de Jesucrist, que ens fa conscients que separats d'Ell no podem fer res.

JESÚS MARTÍNEZ MADRID
Salt

L'art al carrer

Desitjo felicitar el MNAC i els seus patrocinadors per l'original iniciativa que duen a terme a la ciutat de

Barcelona, on han col·locat pòsters amb els quadres més significatius de la seva col·lecció gòtica.

M'ha sorprès gratament poder admirar un Zuloaga, entre altres magnífiques obres d'art que el Museu ha decidit «treure al carrer». Amb això, contribueix a fer accessible l'art a la ciutadania, a més d'animar també els turistes que visiten una col·lecció admirable a casa seva.

Animo la resta de museus barcelonins a participar en aquesta magnífica iniciativa. Gràcies per endavant.

FINA MILLÁN-HITA
Barcelona

Agraïment

Agraeixo vivament al senyor David Jou l'article publicat fa unes quantes setmanes a *Catalunya Cristiana* sobre el científic Stephen Hawking. El millor que he llegit en molt de temps. Moltes gràcies.

ISABEL ESTEBAN
Barcelona

Catalunya Cristiana agraeix les cartes dels seus lectors i demana que no superin les *vint línies* mecanografiades. Les cartes han d'anar firmades amb nom i cognoms i ha de constar-hi l'adreça i el telèfon. *Catalunya Cristiana* es reserva el dret de publicar les que consideri oportunes i no s'identifica amb l'opinió dels lectors. No es mantindrà correspondència ni s'atendran visites o trucades respecte dels originals no publicats.

El Consultori

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan Antoni Mateo

Enterrar als temples?

En un viatge que vaig fer als Estats Units i al Canadà, vaig poder observar que en alguns temples hi havia criptes on es dipositaven les cendres dels fidels. Em va sorprendre, ja que semblava que l'Església promovia la incineració que abans estava prohibida. D'altra banda, em va semblar una cosa molt bona que, com en altres èpoques, les restes mortals dels cristians poguessin descansar prop de les esglésies. Què li sembla?

En primer lloc, vull aclarir que l'Església ja no nega les exèquies cristianes als fidels que opten per la incineració. En altres moments històrics és cert que aquesta pràctica acostumava a anar acompanyada per una professió de fe nihilista incompatible amb l'esperança cristiana, però això ja no és així. És veritat que l'Església prefereix la inhumació dels cadàvers, però és una recomanació normalment poc pràctica. De fet, als grans cementiris de les ciutats, les grans construccions de nínxols poc tenen a veure amb la inhumació tradicional de lliurar el cos a la terra. El *Directori per a la pietat popular*, en sintonia amb el Catecisme de l'Església catòlica, diu textualment: «Tot separant-se del sentit de la momificació, de l'embalsamament o de la cremació, en les quals s'amaga, potser, la idea que la mort significa la destrucció total de l'home, la pietat cristiana ha assumit, com a forma de sepultura dels fidels, la inhumació. D'altra banda, recorda la terra de la qual ha estat tret l'home (cfr. Gn 2,6) i a la qual ara hi torna (cfr. 3,19; Si 17,1); d'altra banda, evoca la sepultura de Crist, gra de blat que, caigut a terra, ha produït molt de fruit (cfr. Jn 12,24).»

Això no obstant, als nostres dies, pel canvi en les condicions de l'entorn i de la vida, es troba molt estesa la praxi de cremar el cos del difunt. Pel que fa a aquesta qüestió, la legislació eclesiàstica disposa que «els qui hagin escollit la cremació del seu cadàver poden rebre el ritu de les exèquies cristianes, tret que la seva elecció hagi estat motivada per raons contràries a la doctrina cristiana». Pel que fa a aquesta opció, cal exhortar els fidels a no conservar a casa seva les cendres dels familiars, sinó a donar-los la sepultura acostumada, fins que Déu faci ressorgir de la terra aquells que hi reposen i el mar restitueixi els seus morts (cfr. Ap 20,13). D'acord amb aquests ensenyaments de l'Església, jo veig lloable la pràctica d'«enterrar» pietosament les cendres dels fidels a aquestes criptes dels temples i que s'hi ofereixin periòdicament sufragis pel seu descans etern. Infinitament millor que llançar les cendres dels difunts al riu, a la muntanya o al mar, tal com molts ho fan.

- Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a: elconsultori@hotmail.com www.balmesiana.org apartat de correus 121 25620 Tremp (Lleida). Cal indicar sempre «Consultori».

Xavier Novell, bisbe de Solsona amb només 41 anys

El Papa anuncia el nomenament tres dies abans de la seva visita a Barcelona

Ramon Estany
Solsona

El vicari episcopal de Solsona, Xavier Novell, ha estat nomenat bisbe d'aquesta diòcesi, en substitució de Jaume Traserra, de 76 anys i que havia presentat la seva renúncia el juliol del 2009. Novell, de 41 anys i mà dreta de Traserra durant els deu anys de pontificat, es converteix així en el bisbe més jove de l'Estat espanyol. El Vaticà va fer públic el seu nomenament només tres dies abans de la visita històrica de Benet XVI a Barcelona. Fill de la parròquia de Montfalcó d'Agramunt (Urgell), és doctor en Teologia per la Universitat Gregoriana, professor de la Facultat de Teologia de Catalunya, director de l'Escola de Formació de Laics de Solsona i va ser vicari de Sant Jaume de Mollerussa. Entre les iniciatives pastorals, el nou bisbe ha estat promotor de dos grups de nova evangelització i ha impulsat l'Oratori dels nens petits i les catecolònies. Entre el 2005 i el 2009 va ser el secretari general i canceller de la diòcesi i, des de l'any passat, vicari episcopal.

En el moment del seu nomenament, fet el dimecres 3 de novembre al migdia a la Sala dels Sants Màrtirs, a la mateixa hora que es feia públic a Roma, desenes de capellans i persones de l'entorn del bisbat s'hi van congregar, per sentir la notícia en boca del mateix bisbe Jaume Traserra, amb el comunicat que se li havia fet arribar del Vaticà en el qual s'anunciava la decisió

del papa Benet XVI. Després de la lectura del comunicat i d'unes breus paraules de Xavier Novell, van arribar les felicitacions dels capellans, treballadors de la cúria i la resta de solsonins. Simultàniament, les campanes de la catedral van repicar com és costum quan es produeix el nomenament d'un nou bisbe a la seu de Solsona.

L'ordenació episcopal i la presa de possessió tindrà lloc, si Déu vol, el III diumenge d'Advent, dia 12 de desembre, a les 16.30, a la catedral de Solsona. Mentrestant, Mons. Traserra ocuparà el càrrec d'administrador apostòlic (bisbe en funcions) a l'espera de la presa de possessió del nou bisbe.

Les prioritats que s'ha marcat Mons. Novell en el seu pontificat seran l'evangelització i el «treball amb les vocacions», tant per captar nous sacerdots com per fomentar el diaconat i el treball apostòlic dels laics. En aquest sentit un dels objectius serà «que totes les persones que hi viuen puguin escoltar la bona notícia de l'evangeli». Mons. Novell recorda que «el nostre país té llargues arrels cristianes però que en els darrers decennis ha experimentat una forta secularització», motiu pel qual ha escollit com a lema per al seu pontificat *Omnia propter evangelium* («Que tot s'encamini a l'evangelització»).

Mons. Novell també considera prioritari «continuar treballant en la promoció de les vocacions», tasca per la qual «cal un treball ampli, amb les famílies, amb les parròquies i amb els sacerdots perquè pu-

Mons. Xavier Novell, el dia de la dedicació de la Sagrada Família.

guem tenir més capellans», va apuntar. El nou bisbe va agrair la confiança del Papa per presidir la diòcesi i va destacar la tasca de Mons. Traserra, que es proposa continuar. Va apel·lar al «coratge d'imaginar noves formes d'organització episcopal» per a la consecució d'aquest objectiu. I va demanar la col·laboració de tots els preveres, diaques, consagrats i consagrades i els fidels laics.

Mons. Jaume Traserra va qualificar la notícia de «gran esdeveniment». I va afirmar que «és un motiu d'alegria que un sacerdot del nostre presbiteri hagi estat escollit com a successor dels apòstols» tot remarquant el fet que és «prou conegut de tots els diocesans». «Tenim molt de terreny guanyat», va afegir, tot demanant també als preveres i diaques que el nou bisbe sigui acollit «amb un afecte sincer i un generós esperit de col·laboració». Mons. Traserra va voler agrair al Sant Pare «que s'hagi fixat en la nostra petita diòcesi i que fins i tot hagi tingut el detall d'escollir el dia de Sant Ermengol, bisbe d'Urgell, per fer públic el nomenament». Mons. Traserra va subratllar la formació universitària de Novell i el seu treball com a secretari general de la cúria i vicari episcopal per als afers econòmics i promotor de nombroses iniciatives pastorals i ho va qualificar com «una bona preparació per acomplir el ministeri que ara se li encomana», així com «el seu decidit compromís per a la nova evangelització del nostre poble».

La cruzada de Benedicto XVI contra la pederastia en la Iglesia

Los delitos de abusos sexuales a menores por parte de clérigos, la herida abierta en la Iglesia por los pecados de estos hermanos, el sufrimiento de las víctimas acosadas, los silencios irresponsables de algunos superiores jerárquicos y las medidas que se vienen adoptando para que brille la "verdad y la justicia" son los temas que aborda este libro en el que se hace un recorrido por el importante papel que ha tenido Benedicto XVI para ayudar a sanar la herida abierta, recuperar la credibilidad del ministerio consagrado e impulsar una auténtica renovación del sacerdocio.

desclée

textos de Benedicto XVI para jóvenes recopilados por José Pedro Manglano en 16 pequeños volúmenes

Otros textos de Benedicto XVI

nueva web edesclée.com

Benet XVI, pelegrí a Santiago de Compostel·la

El Papa convida a projectar el futur «des de la veritat de l'home»

Zenit / Santiago de Compostel·la

Fotos: Miguel Castaño

Milers de persones van acompanyar el Papa durant tota la seva estada a Santiago, des que l'avió va tocar terra a l'aeroport de Lavacolla fins que es va acomiadar en el moment d'anar-se'n, després de l'eucaristia, cap a Barcelona. El Pontífex va arribar el 6 de novembre envoltat en una boira espessa, que no va impedir a milers de persones arribades d'arreu d'Espanya i de Portugal acompanyar-lo en els moments de la seva visita breu a la tomba de l'apòstol. L'avió va arribar a Santiago uns minuts abans de l'hora prevista. Dins del recinte l'esperaven, a més de les autoritats civils, militars i religioses, prop d'un centenar de famílies amb els fills. Un dels detalls de la cerimònia de benvinguda va ser el fet que, després del col·loqui privat amb els Prínceps d'Astúries, el Papa va mantenir una trobada no prevista en el protocol, amb Alfredo Pérez Rubalcaba, viceprimer ministre del Govern espanyol, en representació del president José Luis Rodríguez Zapatero.

A l'aeroport, Benet XVI va convidar Espanya i Europa a «edificar el seu present i projectar el seu futur des de la veritat autèntica de l'home, des de la llibertat que respecta aquesta veritat i no la fereix mai, i des de la justícia per a tothom, començant pels més pobres i desvalguts». En el seu discurs, va parlar de la importància de construir «una Espanya i una Europa no només preocupades per les necessitats materials dels homes, sinó també per les morals i socials, les espirituals i religioses».

«Vinc com a pelegrí en aquest Any Sant Compostel·là i porto al cor el mateix amor a Crist que movia Pau a emprendre els seus viatges», va afegir. El Papa va dedicar una part del seu parlament a la importància de l'«experiència del caminar» del pelegrinatge. «En el més íntim del seu ésser, l'home està sempre en camí, cerca la veritat. L'Església participa d'aquest anhel profund de l'ésser humà i ella mateixa es posa en camí, acompanyant l'home que anhela la plenitud del seu propi ésser.» Al mateix temps, va explicar, «l'Església du a terme el seu propi camí interior, aquell que la condueix a través de la fe, l'esperança i l'amor, a fer-se transparència de Crist per al món».

Els onze quilòmetres que separen l'aeroport de la ciutat el Papa els va recórrer en papamòbil. Hi havia gent ovacionant el Papa des de la mateixa sortida de l'aeroport. Els pelegrins van acompanyar el Pontífex amb banderes vaticanes i globus de colors, gaites i, fins i tot, en cert moment el papamòbil va rebre una pluja de clavells vermells i blancs.

El Bisbe de Roma va arribar a la porta de l'Azbacheria a les 12.30, on va ser rebut pel degà i el capítol entre les ovacions de la gent. Benet XVI va recórrer a peu l'interior de la catedral, on l'esperaven sobretot nens, gent gran i malalts, juntament amb persones consagrades i sacerdots. Després d'aturar-se un moment a pregar davant del Santíssim, es va adreçar cap al pòrtic de la Glòria, des d'on va saludar els milers de fidels que l'esperaven a la plaça de l'Obradoiro. Allà, el degà va explicar el significat de les representacions d'aquest pòrtic, una de les joies de l'art medieval. Seguidament, Benet XVI va tornar a entrar al temple i va sortir per una de les portes de l'absis, la Porta Reial, des de la qual va recórrer a peu els pocs metres de la plaça Quintana que separen de la Porta Santa. En aquest moment, dues dones se li van atansar per revestir-lo amb una esclavina fosca amb la creu de Santiago i la petxina, l'hàbit típic del pelegrí compostel·là. Entrant-hi de nou, el Papa es va adreçar al sepulcre de l'apòstol, a la cripta, i després va pujar a fer l'abraçada tradicional al bust de l'apòstol. Al final de la cerimònia, després del seu discurs, el mateix Papa va encendre el botafumeiro.

El Papa, abillat amb l'hàbit típic del pelegrí compostel·là.

El Pontífex va preparar el «botafumeiro».

L'Església, l'«abraçada de Déu» als homes

Després de la seva entrada com a pelegrí, el Papa va assenyalar que l'Església és «l'abraçada de Déu» als homes. Durant el seu breu discurs, el Pontífex va confiar als presents que, en abraçar el bust del sant que es custodia a la catedral, havia demanat «per tots els fills de l'Església». «L'Església és aquesta abraçada de Déu en què els homes aprenen també a abraçar els germans, descobrint-hi la imatge i semblança divina, que constitueix la veritat més profunda del seu ésser, i que és origen de la genuïna llibertat», va afegir. «La recerca honesta de la veritat, aspirar-hi, és la condició per a una autèntica llibertat. L'Església, que desitja servir amb totes les seves forces la persona humana i la seva dignitat, està al servei de totes dues, de la veritat i de la llibertat. No hi pot renunciar, perquè està en joc l'ésser humà, perquè la mou l'amor a l'home», va indicar el Pontífex. A Santiago, el Papa va voler recordar que «pelegrinar no és simplement visitar un lloc qualse-

vol per admirar-ne els tresors de natura, art o història. Pelegrinar significa més aviat sortir de nosaltres mateixos per anar a trobar Déu allà on Ell s'ha manifestat, allà on la gràcia divina s'ha mostrat amb una esplendor particular i ha produït fruits abundants de conversió i santedat entre els creients». I va afegir: «En aquest Any Sant jo també he volgut pelegrinar a la Casa del Senyor Sant Jaume, que es prepara per celebrar els vuit-cents anys de la consagració, per confirmar-vos en la fe i revifar-vos l'esperança, i per confiar a la intercessió de l'apòstol els vostres anhel, fatigues i treballs per l'Evangeli.» Benet XVI va concloure el seu discurs agraïnt als catòlics «la generositat amb què sostenen tantes institucions de caritat i de promoció humana. No deixeu de mantenir aquestes obres, que beneficien tota la societat, i l'eficàcia de les quals s'ha posat de manifest de manera especial davant la crisi econòmica actual».

El Papa subratlla que Déu no és l'enemic de l'home

Zenit / Santiago de Compostel·la

«Europa s'ha d'obrir a Déu, ha de sortir a trobar-lo sense por», és el gran missatge llançat per Benet XVI a Santiago de Compostel·la, evocant aquell «Europa, sigues tu mateixa», de Joan Pau II en aquest mateix lloc ara fa 18 anys. Davant de les 7.000 persones que van poder accedir a la plaça de l'Obradoiro, i les desenes de milers que van poder seguir la celebració a través de les pantalles, el Papa va voler recordar que Déu «no és l'enemic de l'home». «És una estratègia que a Europa, sobretot al segle XIX, s'afirmés i es divulgues la convicció que Déu és l'antagonista de l'home i l'enemic de la seva llibertat.» «Déu és l'origen del nostre ésser i fonament i cim de la nostra llibertat; no un oponent», va subratllar el Pontífex. «Com és possible que s'hagi fet silenci públic sobre la realitat primera i essencial de la vida humana?» Davant d'un paganisme que propugna una visió d'un Déu envejós i contrari a l'home, va afirmar, «és necessari que Déu torni a ressonar joiosament sota el cel d'Europa». També cal que el nom de Déu, «aquesta paraula santa, no és pronuncii mai en va; que no es perverteixi fent-la servir amb finalitats que li són impròpies».

Per això, el Papa va subratllar que «l'aportació específica i fonamental de l'Església a aquesta Europa, que ha recorregut en el darrer mig segle un camí cap a noves configuracions i projectes», és «que Déu existeix i que és Ell qui ens ha donat la vida». «Només Ell és absolut, amor fidel i indeclinable, fita infinita que s'entreveu rere tots els béns, veritats i belleses admirables d'aquest món; admirables però insuficients per al cor de l'home.» Europa, va afegir Benet XVI, «s'ha d'obrir a Déu, anar-lo a trobar sense por, treballar amb la seva gràcia per aquella dignitat de l'home que havien descobert les millors tradicions: a més de la bíblica, fonamental, també les d'època clàssica,

L'abraçada a l'apòstol Santiago.

La plaça de l'Obradoiro, plena a vessar.

medieval i moderna, de les quals van néixer les grans creacions filosòfiques i literàries, culturals i socials d'Europa». La creu dels camins de Santiago, va afirmar, «suprem signe de l'amor dut fins a l'extrem, i per aquest do i perdó al mateix temps, ha de ser la nostra estrella orientadora en la nit dels temps».

Tot seguit, el Papa va voler advertir Europa sobre el perill de viure d'esquena a Déu: «Deixeu-me que adverteixi de les amenaces a la seva dignitat per l'espoli dels seus valors i riqueses originàries, per la marginació o la mort infligides als més febles i pobres. No es pot donar culte a Déu sense vetllar per l'home, el seu fill, i no se serveix l'home sense demanar-se per qui és el seu Pare i respondre-li a la pregunta per ell.» «L'Europa de la ciència i de les tecnologies, l'Europa de la civilització i de la cultura, ha de ser a la vegada l'Europa oberta a la transcendència i a la fraternitat amb altres continents, al Déu viu i veritable des de l'home viu i veritable.»

Per això, va animar els cristians a «continuar l'exemple dels apòstols, coneixent el Senyor cada dia més i donant un testimoni clar i valent del seu Evangelí. No hi ha tresor més gran que puguem oferir als nostres contemporanis». Per als deixebles que vulguin seguir i imitar Crist, va afirmar, «servir els germans ja no és una mera opció, sinó part essencial del seu ésser». El servei que els cristians estan cridats a donar «no es mesura pels criteris mundans de la immediatesa, les coses materials i vistoses, sinó perquè fa present l'amor de Déu a tots els homes i en totes les seves dimensions, i en dona testimoni, fins i tot amb els gestos més senzills». Especialment es va adreçar als joves, convidant-los a continuar aquest camí, «perquè, renunciant a una manera de pensar egoista, curta de mires, com tantes vegades us proposen, i assumint el de Jesús, us pugueu realitzar plenament i ser llavor d'esperança».

Pelegrinatge i bellesa: els dos missatges papals

Zenit / Santiago de Compostel·la

Benet XVI va arribar a l'Estat espanyol per deixar dos missatges, com ell mateix va explicar en roda de premsa concedida a l'avió papal rumb a Santiago de Compostel·la: la vida de l'ésser humà és un pelegrinatge, i la necessitat de l'autèntica bellesa. El Papa ho va expressar amb claredat a la sisena i última resposta a les preguntes que li van presentar els periodistes que l'acompanyaven a l'avió, en la qual se li demanava que revelés el «missatge particular» que oferia al món amb aquest viatge. Segons el Bisbe de Roma, el seu missatge es resumia en: «Estar en camí, no perdre el camí de la fe; buscar la bellesa de la fe, la novetat i la tradició de la fe que se sap expressar i se sap trobar amb la bellesa moderna, amb el món d'avui.»

Precedentment, en explicar el sentit del pelegrinatge, va aclarir que «la fe, segons la seva essència, consisteix a ser

pelegrí», «sobretot interiorment però també s'ha d'expressar exteriorment». El pelegrinatge, va subratllar, permet «sortir de la vida quotidiana», «de l'utilitarisme», «posar-se veritablement en camí cap a la transcendència», «i així trobar també una nova llibertat, un temps de replantejament interior, d'identificació amb un mateix, per veure l'altre, Déu». Peregrinar significa «no només sortir d'un mateix cap al més Gran, sinó també caminar junts».

El segon missatge que el Papa va deixar està simbolitzat per la basílica de la Sagrada Família, tres elements de la qual impressionen particularment el Papa. El primer és «la síntesi entre continuïtat i novetat, tradició i creativitat. Gaudí va tenir la valentia d'inserir-se en la gran tradició de les catedrals, d'atrevir-s'hi en el seu segle, amb una visió totalment nova. Presenta aquesta catedral com un lloc de la trobada entre Déu i l'home en una gran solemnitat».

El segon element està conformat pel trinomi que presenta aquest temple: «Llibre de la natura, llibre de l'Escriptura, llibre de la litúrgia. En la litúrgia, l'Escriptura es fa present, es converteix en realitat avui, no és una Escriptura de fa dos mil anys sinó que és celebrada, realitzada. En la celebració de l'Escriptura parla la creació, troba el que és creat, i troba la veritable resposta, perquè la criatura pateix, i en lloc de ser destruïda, menyspreada, espera els fills de Déu, és a dir, els que la veuen en la llum de Déu. Aquesta síntesi entre el sentit de la creació, l'Escriptura i l'adoració és precisament un missatge molt important per a l'actualitat.»

El tercer aspecte que impressiona el Papa de la basílica catalana és el motiu pel qual va néixer a finals del segle XIX: promoure la devoció a la Sagrada Família de Natzaret: «Aquesta devoció és de gran actualitat, perquè el problema de la família, de la renovació de la família

com a cèl·lula fonamental de la societat, és el gran tema d'avui i ens indica cap a on podem anar tant en l'edificació de la societat com en la unitat entre fe i vida, entre religió i societat.»

Benet XVI va assegurar que amb aquest viatge i amb el seu pontificat busca una nova trobada entre fe i laïcitat. El Papa en el seu pontificat s'ha convertit en defensor d'una «laïcitat positiva», en la qual l'Estat no veu en les confessions religioses un enemic, per això no s'identifica únicament amb una d'elles, sinó que més aviat valora la contribució positiva que aquestes ofereixen per a la vida de les persones. «A Espanya ha nascut una laïcitat, un anticlericalisme, un secularisme fort i agressiu com el que vam veure als anys trenta, i aquesta disputa, més encara, aquest enfrontament entre fe i modernitat, tots dos molt vius, avui es manifesta de nou», va constatar. Per aquest motiu va advocar pel «futur de la fe i de la trobada entre fe i laïcitat».

Una invitació a obrir-se a Déu

És l'objectiu del llibre publicat pel cardenal Lluís Martínez Sistach

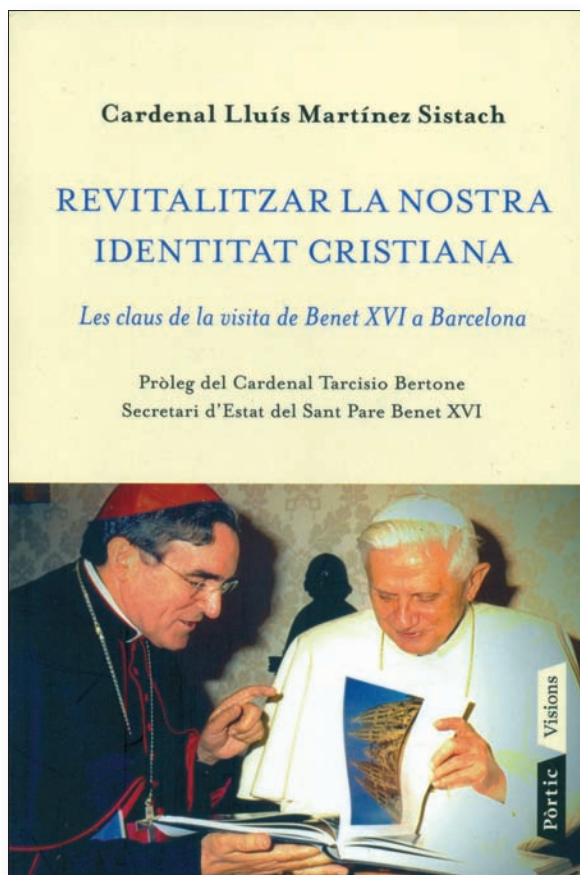
Miquel Àngel Codina
Barcelona

El dimecres 3 de novembre, pocs dies abans de l'arribada de Benet XVI a Barcelona, el cardenal Lluís Martínez Sistach va presentar a la Sala Gaudí del Museu Diocesà de Barcelona el seu llibre *Revitalitzar la nostra identitat cristiana. Les claus de la visita de Benet XVI a Barcelona*, publicat per Edicions Península.

«L'objectiu d'aquest llibre —va afirmar l'arquebisbe de Barcelona— és contribuir a revitalitzar la nostra identitat cristiana. Cal conèixer-la perquè, si no, no sabrem qui som. Hem de donar testimoni de la nostra fe i de la nostra esperança. Aquests textos són una invitació a obrir-se a Déu.»

El cardenal ofereix en aquest volum les seves reflexions sobre la figura de Benet XVI i sobre el temple d'Antoni Gaudí. Així mateix, ofereix el seu punt de vista sobre el paper de l'Església en el món d'avui, la pluralitat religiosa, el diàleg entre fe i cultura, la immigració, les desigualtats econòmiques, etc.

Són una selecció de les cartes dominicals que el cardenal Lluís Martínez Sistach publica, sota el títol *Paraula i vida*, en diferents mitjans de comunicació, entre ells el nostre setmanari *Catalunya Cristiana*. «Sempre escric aquests textos pensant, estimant i pregant pels homes i les dones de la nostra diòcesi. Són fruit de la comunicació setmanal d'un pastor amb els seus diocesans. Són cent comunicacions curtes,

CARDENAL LLUÍS MARTÍNEZ SISTACH,
Revitalitzar la nostra identitat cristiana.
Les claus de la visita de Benet XVI a Barcelona.
Edicions Pòrtic, Col·lecció Visions, 2010, 234 pàg.

llegibles i divulgables», va assenyalar el cardenal.

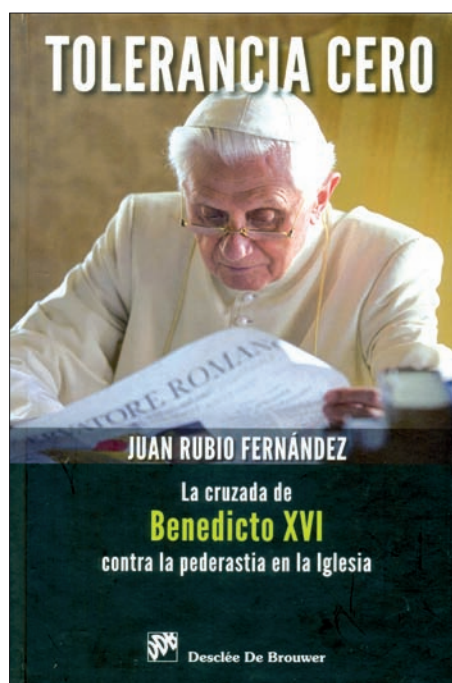
I va afegir el següent: «Cal proposar —no pas imposar— amb convicció, claredat, goig i positivament tota la riquesa de la fe cristiana, del missatge de Jesús i de la doctrina social de l'Església. No em fixo en les coses negatives, sinó en les positives. De fet, el sí anima molt més que el no.»

Dimensió missionera

Mons. Sebastià Taltavull, bisbe auxiliar de Barcelona, va explicar que el llibre s'estructura en deu apartats. Segons el prelat, aquestes glosses dominicals són fruit del «magisteri d'un pastor que té cura del seu ramat». També va subratllar, entre les característiques essencials d'aquests escrits, «la seva dimensió missionera», i la «seva atenció als signes dels temps». Mons. Taltavull va manifestar que, per al cardenal Lluís Martínez Sistach, la Sagrada Família és un «gran monument a l'Esperit».

Per la seva part, Fèlix Riera, director editorial de Grup 62, va comentar que «l'originalitat del llibre radica en el fet que els ciutadans hi puguin trobar una reflexió, des de la fe, sobre el moment actual que vivim. Són reflexions de gran calat. Moltes persones començaran a veure la sintonia que hi ha entre el catolicisme i la realitat que ens envolta». El pròleg del llibre és del cardenal Tarcisio Bertone.

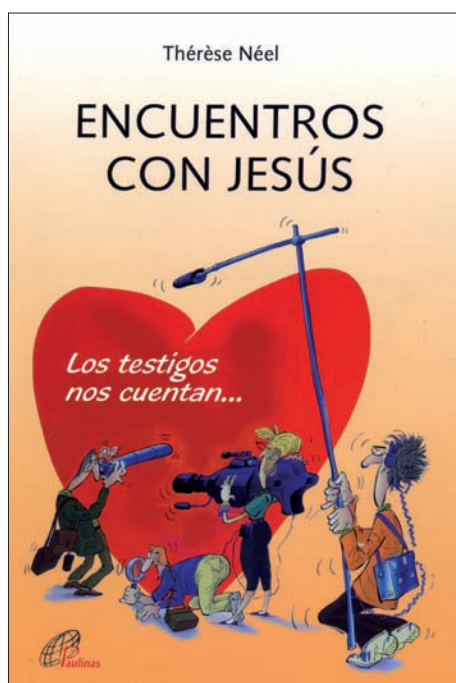
La lluita del Pontífex

Juan Rubio Fernández, Tolerancia cero. La cruzada de Benedicto XVI contra la pederastia en la Iglesia. Editorial Desclée De Brouwer, Col·lecció Biblioteca Manual Desclée, 2010, 200 pàg.

El sacerdot Juan Rubio, director de la revista *Vida Nueva*, és l'autor d'aquest llibre, ben documentat, sobre els delictes d'abusos sexuals a menors per part de clergues. Benet XVI ha demostrat, com afirma l'autor en el pròleg, que «no és el responsable del silenci còmplice» davant d'aquests pecats. El Papa lluita per recuperar la credibilitat del ministeri consagrat i impulsar una renovació del sacerdoci en aquest mil·lenni.

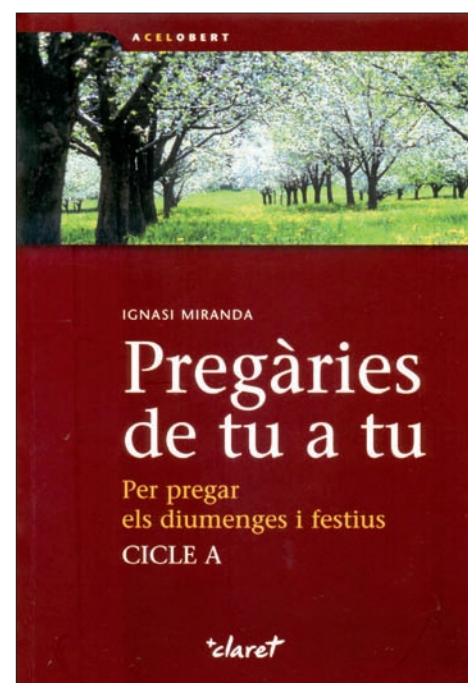
Un missatge amb força

Thérèse Néel, Encuentros con Jesús. Los testigos nos cuentan... Editorial Paulinas, Col·lecció Talante Joven, 2010, 150 pàg.

La catequista Thérèse Néel dona la paraula a alguns testimonis que van conèixer i van seguir Jesús: Maria, Andreu, Pere, Simó el cananeu, la dona adúltera, el cap de la guàrdia... La manera com es relaten aquestes trobades, amb l'ajut de les expressives il·lustracions d'Yves Guézou, aconsegueix que el lector se senti implicat i actiu en els fets. Aquest volum posa de manifest que ningú no va quedar indiferent davant de l'escolta del missatge de Jesús de Natzaret.

Textos per pregar

Ignasi Miranda, Pregàries de tu a tu. Per pregar els diumenges i festius. Cicle A. Editorial Claret, Col·lecció A Cel Obert, 2010, 160 pàg.

El periodista Ignasi Miranda, coordinador de la missa de TVE2, publica el tercer llibre de *Pregàries de tu a tu*, corresponent al cicle A, després de la bona acollida que van rebre els dos volums anteriors (cicles B i C). L'objectiu bàsic d'aquesta trilogia és ser un instrument, espiritualment motivador, que ajudi els fidels a pregar, tant individualment com en comunitat. El pròleg és de l'arquebisbe de Tarragona. L'1 de desembre es presenta, a les 19.30, a la Llibreria Claret de Barcelona.

FE D'ERRADES

A la pàgina 24 del número 1.624 de C.C., l'entrevista publicada al Dr. Armand Puig procedeix de l'agència de notícies Flama.

Crítica literària

Una proposta de fe des del cor de l'Església

Sebastià Taltavull i Anglada
Bisbe auxiliar de Barcelona

El cardenal Lluís Martínez Sistach, pocs dies abans de rebre el Sant Pare a Barcelona ens ha fet el regal de posar al nostre abast d'una manera unitària una part important del seu magisteri de pastor que estima l'Església. I tot i que ja ha estat aquesta una paraula escoltada i meditada, ara, amb motiu de la recent visita de Benet XVI a la nostra ciutat i a la comunitat cristiana present en ella, ens dóna la possibilitat de rellegir de forma ordenada, aquelles claus que han de ser uns elements imprescindibles per «revitalitzar la nostra identitat cristiana».

El primer que hom descobreix en aquests escrits és que estan fets marcant el ritme del temps i dels esdeveniments. Són reflexions sorgides de l'actualitat, d'una lectura creient de la realitat que viu el poble de Déu en aquesta terra, respirant les joies i les esperances, les tristeses i les angoixes dels homes i dones del nostre temps. Expressen, per tant, la sintonia d'un cor que batega al ritme de la comunitat que viu encarnada en el temps de Déu i en l'espai humà en el qual es desenvolupa la vida, tota la vida de les persones, perquè no hi ha res veritablement humà que no ressoni en el seu cor. L'esperit del Concili Vaticà II, especialment el que reflecteix la Constitució pastoral *Gaudium et spes*, és ben present en tota aquesta obra.

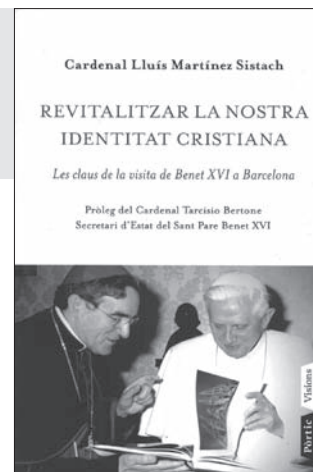
El llibre conté uns escrits que com diu el cardenal Tarcisio Bertone en el prò-

CARDENAL LLUÍS MARTÍNEZ SISTACH
Revitalitzar la nostra identitat cristiana
Editorial Pòrtic, 2010, 234 pàg.

leg «són en si mateixos una invitació a obrir-se a Déu, un esforç per arribar a tots els homes i dones de bona voluntat, per contribuir a il·luminar amb la Paraula de Déu, amb la fe de l'Església i amb la doctrina social cristiana, les diverses situacions i esdeveniments que es presenten en el món d'avui» (pàg. 11).

Els cent títols de què consta estan molt ben estructurats i dividits en deu paràgrafs que són pròpiament les claus de la visita de Benet XVI a Barcelona. Podem interpretar-les des del moment en què han estat escrites i publicades (entre els anys 2007 i 2010) com una *premonició* de preparació per a aquesta tan esperada trobada de la nostra diòcesi amb el Successor de Pere, Benet XVI. Només els títols dels apartats ja ofereixen per si mateixos les *claus* de la visita del Papa i marquen el que podria ser l'itinerari d'un treball pastoral ben atractiu i fecund: Amb el Papa a la Sagrada Família; Per lloar la creació de Déu i el treball dels homes i les dones en el món; Per dedicar a Déu una Església única en el món; Per valorar la família, la vida i la pau; Per promoure el diàleg entre fe i cultura;

Per promoure el diàleg ecumènic i interreligiós; Per proclamar el missatge de l'Evangeli al món d'avui; Per promoure la solidaritat amb els pobres i entre els pobles; Per fer present l'Església en el món del tercer mil·lenni; Per revitalitzar la nostra fe. Aquestes claus bé poden marcar tota la pastoral a dur a terme a partir d'ara i posats de ple dins el segon any del Pla Pastoral a l'arxidiòcesi de Barcelona. Veient el moment actual amb un gran realisme, el cardenal Lluís diu que «en aquest món nostre, que és en part creient i en part no creient, els cristians no hem d'imposar la fe, però no podem deixar de proposar-la. Amb les paraules i amb les obres... Volem ser una Església fidel a la fe i solidària amb els qui pateixen. I volem ser una Església que confessa, que anuncia i que dóna Jesucrist» (pàg. 160). Qualsevol reflexió està pensada i exposada des del cor de l'Església i des de l'amor a l'Església. Una Església que té en el pensament del cardenal Martínez Sistach el sabor i

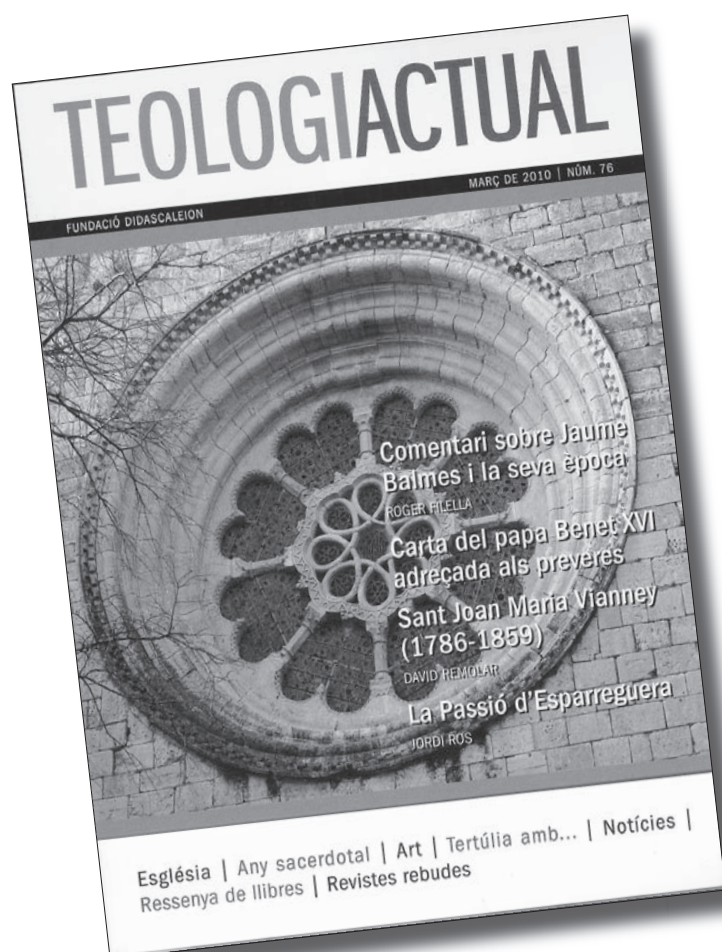

l'ardor del Concili Vaticà II. L'esperit del Concili està present en l'orientació formativa, exhortativa i pastoral del seu magisteri episcopal i el podem percebre de moltes maneres, des del reconeixement de la persona, missió i magisteri del Successor de Pere, fins a l'atenció més personalitzada a qui ha de ser atès i reconegut en la seva dignitat humana. Hi ha una especial tendresa que en el llibre s'expressa en escrits com el do de la

família i la grandesa de la maternitat, el testimoni dels avis, Jesús a prop dels malalts o acollir els immigrants. La sol·licitud de pastor li ha mostrat al cardenal Lluís allò que el papa Benet XVI constata en la primera homilia del seu Pontificat, els *deserts* que viu la humanitat, des de la pobresa material en un moment tan fort de crisi econòmica fins a viure el buit de Déu i la pèrdua del sentit de la vida. Deserts exteriors i interiors que deixen la persona humana totalment desprotegida. El llibre mostra tant els uns com els altres i, partint d'allò més concret, s'hi situa de front per proposar-hi solucions. Realment la fe té una dimensió social inqüestionable i aquesta és tractada segons el ritme diari de la vida de la gent.

Teologia Actual

La revista oberta als nous horitzons del pensament i de la vida, arrelada en la tradició cristiana i teixida en el saber fer del nostre poble.

Dóna-la a conèixer. Cal fer-ho!

SOL·LICITUD DE COL·LABORADOR

Benvolgut/uda

Si estimes la nostra cultura i desitges conèixer el pensament actual en l'Església i en la societat, t'oferim la publicació trimestral *TEOLOGIA ACTUAL*.

Nom i cognoms.....

Adreça..... CP.....

Població..... Província.....

Telèfon..... Adreça electrònica.....

Mòbil.....

Indica la forma de pagament que elegeixis (el cost anual és de 28 euros):

* Amb domiciliació bancària:

Nom i cognoms del titular.....

Nom del banc o caixa.....

Adreça de l'agència.....

Població.....

Entitat	Oficina	Control	Núm. compte

* Amb un xec a nom de la Fundació Didascaleion

(Per facilitar-te el certificat per a la desgravació fiscal, si t'interessa, cal que ens donis a conèixer les dades del teu NIF:.....)

(signatura)

Data:..... a..... de..... de.....

Envieu-la a: FUNDACIÓ DIDASCALEION c/ Sant Sever, 9 - 08002 Barcelona

Paraula i vida

Una visita memorable

Durant la seva recent estada del Sant Pare a Barcelona, vaig tenir l'honor d'estar molt a prop d'ell i vaig poder veure les seves reaccions. Benet XVI segueix els esdeveniments amb una atenció especial, diria que gairebé contemplativa. I en el decurs del dinar a la seu de l'arquebisbat, em va dir aquesta frase, referint-se a la cerimònia de la dedicació de la Sagrada Família: «Ha estat una celebració que no oblidaré mai.»

També per a nosaltres la visita del Sant Pare ha estat un fet memorable. Ha estat un veritable do de Déu. S'ha acomplert l'objectiu principal dels viatges apostòlics del Sant Pare: confirmar-nos en la fe i animar-nos a revitalitzar la nostra identitat cristiana. L'acolliment que entre tots hem dispensat al Sant Pare ha estat admirable. Vaig quedar gratament impressionat de veure l'entusiasme amb què fou rebut pels carrers de Barcelona en dirigir-se al temple de la Sagrada Família i al seu retorn des d'aquest temple a la seu de l'arquebisbat. El mateix cal dir de l'entusiasta acolliment el dissabte al vespre, a la seva arribada a l'arquebisbat. Els joves van estar especialment presents en aquesta acollida com ho van estar també en el comiat a l'aeroport.

Un altre fruit de les visites apostòliques del successor de sant Pere consisteix a adonar-nos que l'Església local és un santuari vivent, un aplec de persones que en la confessió de la fe fan visible la presència de Crist enmig dels homes. Això demana que tots estimem i servim amb renovada generositat i fidelitat l'Església diocesana en la qual està present i operant tota l'Església de Crist.

Benet XVI ens ha donat proves d'una especial estimació pel fet d'haver acceptat la invitació que li vaig fer. I, durant la seva estada entre nosaltres, ens ha manifestat la seva estimació pel generós reconeixement que ha fet de la nostra realitat cultural i religiosa. L'ús que ha fet de la nostra llengua catalana —juntament amb el castellà i el llatí— ha estat un signe ben evident d'aquest reconeixement i d'aquesta estimació. Per això, amb la confirmació en la fe cristiana, la visita del Sant Pare és una invitació a prendre consciència del que és l'Església diocesana. La nostra Església de Barcelona és l'Església que està en comunió amb l'Església de Roma i amb tota l'Església catòlica, estesa d'Orient a Occident. La mateixa presència del Papa ens confirma com a Església i manifesta que la nostra Església no

és una Església aïllada, solitària, autosuficient, sinó que és una Església en comunió catòlica i apostòlica; el pastor diocesà és de veritat un membre del Col·legi episcopal, en comunió amb el cap, el bisbe de Roma i successor de l'apòstol Pere. Aquest diumenge celebrem la diada de Germanor que posa en relleu la missió de l'Església diocesana, la seva activitat pastoral i la responsabilitat que tots els cristians tenim per mantenir les despeses que l'Església necessita per realitzar la seva missió evangelitzadora i d'ajuda fraterna. Hem acollit molt bé el Sant Pare. I desitjo donar les gràcies a tots els que hi han col·laborat de moltes i molt variades maneres. Donem-ne gràcies a Déu. I disposem-nos a continuar treballant al servei de Déu i de la nostra societat. La visita, com diem en el llenguatge col·loquial, «no s'ha de quedar en un foc d'encenalls». Ha estat profunda i riquíssima. Ara, com a comunitat diocesana, ens queda un treball que, amb l'ajut de Déu, esperem fer en els propers mesos: reflexionar sobre els missatges que el Sant Pare ens ha deixat, amb els seus gestos i les seves paraules, i mirar la millor manera de portar-los a la pràctica. Això ho exigeix la qualitat d'una visita considerada per molts com a veritablement històrica.

Lluís Martínez Sistach
Cardenal, arquebisbe de Barcelona

Als quatre vents

El sexe com a do de Déu

Reprement els comentaris que estic dedicant als Deu Manaments, avui correspon fixar-me en el sisè i el novè, que adverteixen sobre l'orientació correcta del gran do que és el sexe i dels mals que comporten la luxúria i la concupiscència.

«No cometis adulteri», manava ja l'Antiga Llei, segons referències explícites a Èxode 20,14 i a Deuteronomi 5,18. És un manament que Crist va superar en la seva formulació expressant-se d'aquesta manera: «Ja sabeu que es va dir: «No cometis adulteri.» Doncs jo us dic: «Tothom qui mira la dona de l'altre amb desig de posseir-la, ja ha comès adulteri amb ella en el seu cor»» (Mt 5,27-28).

Quan Joan Pau II va pronunciar aquesta frase en una de les seves allocucions, no van faltar diaris que la van posar com a titular, i tampoc els qui es van escandalitzar, per desconeixement de les Escripures i per una interpretació errònia de les seves paraules. El missatge de Jesús no té res a veure amb el puritanisme, sinó amb el desig de posar en relleu una cosa a la qual el Papa mateix va de-

dicar més d'un centenar d'intervencions en el seu pontificat: a la importància d'integrar el sexe a la persona.

Avui es parla molt de sexe. L'arquebisbe i gran predicador americà Fulton Sheen (1885-1979) va escriure: «A l'Anglaterra victoriana es pretenia que el sexe no existia. La modernitat pretén que no hi ha res més.» És clar que existeix aquest do diví pel qual Déu va voler que s'expressés l'amor conjugal i a través del qual les persones participen del poder creador de la vida. «La unió de l'home i la dona en el matrimoni —assenyala el Catecisme de l'Església catòlica— és una manera d'imitar en la carn la generositat i la fecunditat del Creador.»

La tradició de l'Església ha entès el sisè manament com referit a la globalitat de la sexualitat humana i ha fet pedagogia de la llibertat humana ensenyant que la castedat implica un «aprenentatge per al domini de la qual ningú no està exempt.» D'aquesta manera s'entén també que l'acte sexual ha d'estar lligat a la donació matrimonial i estar

obert a la vida, rebutjant qualsevol dissociació que pot establir-se en nom exclusivament del plaer com a guia màxima o única.

El novè manament complementa el sisè en rebutjar la cobdícia que porta desitjar la dona del proïsme així com també els seus béns. Ens crida a purificar el cor, a una puresa d'intenció vista de manera positiva tant en la nostra vida personal com en les relacions socials. Llavors es descobreix que l'anomenada «permissivitat de costums» es basa en una concepció errònia de la llibertat humana, ja que encadena la ment i el cor als apetits inferiors i als vicis i estableix un desordre en l'ésser que porta a la infelicitat.

L'Església no tem ser acusada de retrògrada en parlar d'aquests temes. Sap què s'hi juga i sap que ha de parlar en veritat al marge d'una popularitat immediata o de la persecució de determinada imatge. La sexualitat és una benedicció divina a la qual hem de correspondre des del respecte i la gratitud.

Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe de Tarragona i Prímat

La Bona Notícia també a internet
www.catalunyacristiana.cat

I ARA ENTRA A LA NOVA PÀGINA WEB DE CATALUNYA CRISTIANA I CONSULTA LA NOSTRA HEMEROTECA. HI TROBARÀS TRENTA ANYS DE PREMSA RELIGIOSA.

Catalunya Cristiana col·labora amb
www.flama.info

FLAMA
AGÈNCIA CRISTIANA DE NOTÍCIES

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions
(CICLE LITÚRGIC C; FERIAI II) TEMPS DE DURANT L'ANY
(SALTERI: SETMANA 1)

NOVEMBRE

14. DIUMENGE
XXXIII de durant l'any (F), Verd. Lectures: Malaquies 3,19-20a / Salm 97 / 2 Tessalonicencs 3,7-12 / Lluc 21,5-19
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Serapi, mr.; Josep Pignatelli, prev.; Santes, Veneranda, vg.
15. DILLUNS
Fèria, Verd. Lectures: Apocalipsi 1,1-4;2,1-5a / Salm 1 / Lluc 18,35-43. O bé: *Sant Albert Magne* (MLI), Blanc.
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Eugeni, b.; Leopold.
16. DIMARTS
Fèria, Verd. Lectures: Apocalipsi 3,1-6,14-22 / Salm 14 / Lluc 19,1-10. O bé: *Santa Margarida d'Escòcia* (MLI), Blanc; *Santa Gertrudis* (MLI), Blanc.
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Edmon, b.

17. DIMECRES
Santa Isabel d'Hongria (MO), Blanc. Lectures: Apocalipsi 4,1-11 / Salm 150 / Lluc 19,11-28
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Gregori Taumaturg, b.; Iscle i Victòria, mr.
18. DIJOUS
Fèria, Verd. Lectures: Apocalipsi 5,1-10 / Salm 149 / Lluc 19,41-44. O bé: *Dedicació de les basíliques dels sants Pere i Pau, a Roma* (MLI), Blanc. Barcelona: *Dedicació de la catedral* (S), Blanc.
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Romà, mr.; Aureli, mr.
19. DIVENDRES
Fèria, Verd. Lectures: Apocalipsi 10,8-11 / Salm 118 / Lluc 19,45-48
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Crispí, b.; Fost, diac. i mr.; Abdies, prof.
20. DISSABTE
Fèria, Verd. Lectures: Apocalipsi 11,4-12 / Salm 143 / Lluc 20,27-40.
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Octavi i Adventor, mr.; Benigne i mr.; Santes, Silva, vg. i mr.

Comentari de la Paraula

Mn. Josep Rius-Camps,
teòleg i biblista

Profecia i apologia són incompatibles

Jesús passa davant la mola imposant del temple de Jerusalem quan uns turistes l'aturen perquè es pari a contemplar les pedres precioses i les ofrenes votives amb què està adornat. L'escena ens resulta familiar. Però, ¿algú es recorda encara de la seva resposta?: «Això que esteu contemplant, vindran dies (¿la Setmana Tràgica?, ¿la guerra incivil?) en què no deixaran pedra sobre pedra en el mur, aquí, que no sigui enderrocada» (21,5-6). ¿Passava Jesús pel que seria més tard el mur de les lamentacions? ¿Preveia el que veieren els meus ulls, les esglésies cremades? Una segona variant del còdex Beza hi fa intervenir els deixebles: «L'interrogaren aleshores els deixebles dient: "Mestre, ¿quan passarà, això?" i: "¿Quin serà el senyal de la teva vinguda?"» (21,7). El text corrent, en ometre «els deixebles», posa l'interrogatori en boca dels transeünts i ho redueix a una sola pregunta: «¿Quan, doncs, passarà això i quin serà el senyal quan això s'esdevindrà?» Els deixebles pregunten pel senyal de la vinguda del Messies que, segons les seves expectatives, havia de ser tan espectacular com la fàbrica del temple. Avui llegim part de la resposta de Jesús a la segona pregunta: «¡Mireu!, no us deixeu esgarriar, perquè vindran molts que es valdran del meu nom dient que "¡Jo sóc!", i: "¡El temps s'ha apropiat!" No us en aneu darrere d'ells» (21,8). La «vinguda» tan esperada del Messies i els molts impostors que «vindran» es corresponen. Després de parlar-los de fams, guerres i epidèmies, de grans catàstrofes, precedides de persecucions contra ells, els adverteix (dita atestada tan sols per Lluc): «Fiqueu-vos, doncs, en els vostres cors: No us exerciteu prèviament per defensar-vos, perquè jo us donaré una parla i una saviesa que no podran resistir cap ni un dels vostres oponents» (19,14-15). Si Pau n'hagués fet cas, no hauria perdut dos anys i escaig pronunciant les seves repetides apologies a Jerusalem i Cesarea, del tot ineficaces; si nosaltres no ens haguéssim dedicat a fer tanta apologètica, hauríem deixat un espai perquè el Senyor o el seu Esperit pogués parlar per boca nostra.

Lectures bíbliques

Diumenge XXXIII de durant l'any

Lectura primera MI 3,19-20a
Per a vosaltres sortirà el sol de la felicitat

Lectura de la profecia de Malaquies:
Vindrà aquell dia abrusador com una fornall. Tots els orgullosos i els injustos seran igual que rostoll, i aquell dia, quan arribi, els incendiarà, no en deixarà ni l'arrel ni la tija, diu el Senyor de l'univers. Però per a vosaltres, que venereu el meu nom, sortirà el sol de la felicitat, i els seus raigs seran saludables.

Salm responsorial 97
Canteu al Senyor les vostres melodies, canteu-li al so de les cítares; aclameu el rei, que és el Senyor, amb trompetes i tocs de corn.

R. Ve el Senyor a judicar amb raó tots els pobles.

Bramula el mar amb tot el que s'hi mou, el món i tots els qui l'habiten; tots els rius aplaudeixen, i aclamen les muntanyes, en veure que ve el Senyor a judicar la terra. R.

Judicarà tot el món amb justícia, tots els pobles amb raó. R.

Lectura segona 2Te 3,7-12
Qui no vulgui treballar, que no mengi.

Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Tessalònica:

Germans, ja sabeu què heu de fer si voleu imitar-nos. Entre vosaltres no vivíem mai desvagats, i a ningú no demanàvem de franc el pa que menjàvem, sinó que ens escarrassàvem treballant nit i dia per no afeixugar ningú dels vostres. No és que no tinguem dret a la nostra manutenció, però volíem donar-vos un exemple amb la nostra vida, perquè vosaltres l'imitéssiu. Recordeu que quan érem entre vosaltres us repetíem aquesta regla: «Qui no vulgui treballar, que no mengi.» Us escrivim això perquè sentim dir que alguns de vosaltres viuen desvagats i, a més de no treballar, es posen on no els demanen. A tots aquests, els ordenem i els recomanem

en nom de Jesucrist, el Senyor, que treballin en pau per guanyar-se el pa que mengen.

Al·leluia Lc 21,38

Alceu el cap ben alt
perquè molt aviat sereu alliberats

Evangelí Lc 21,5-19

Sofrint amb constància
us guanyareu per sempre la vostra vida

Lectura de l'evangelí segons sant Lluc:

En aquell temps, alguns parlaven del temple, fent notar les seves pedres magnífiques i les ofrenes que el decoraven. Jesús digué: «Això que veieu, vindran dies que tot serà destruït: no quedarà pedra sobre pedra.» Llavors li preguntaren: «Mestre, quan serà tot això i quin senyal anunciarà que està a punt de succeir?» Jesús respongué: «Estigueu alerta, no us deixeu enganyar, perquè vindran molts que s'apropriaran el meu nom. Diran: «Sóc jo», i també: «Ja arriba el moment.» Deixeu-los estar; no hi aneu, amb ells. I quan sentireu parlar de guerres i de revoltes, no us alarmeu. Això ha de succeir primer, però la fi no vindrà de seguida.» Després els deia: «Una nació prendrà les armes contra una altra, i un regne contra un altre regne. Hi haurà grans terratrèmols, fams i pestes pertot arreu, passaran fets espantosos i apareixeran al cel grans senyals d'amenança. Però abans de tot això se us enduran detinguts, us perseguiran, us conduiran a les sinagogues o a les presons, us presentaran als tribunals dels reis o als governadors, acusats de portar el meu nom. Serà una ocasió de donar testimoni. Feu el propòsit des d'ara de no preparar-vos la defensa: jo mateix us donaré una eloqüència i una saviesa, i cap dels vostres acusadors no serà capaç de resistir-la o de contradir-la. Sereu traïts fins i tot pels pares, pels germans, parents i amics, en mataran alguns de vosaltres, i sereu odiats de tothom pel fet de portar el meu nom. Però no es perdrà ni un dels vostres cabells. Sofrint amb constància us guanyareu per sempre la vostra vida.»

«Avui ha entrat la salvació en aquesta casa!» (Lluc 19,9)

Pere Tena

Bisbe auxiliar emèrit de Barcelona

La riquesa simbòlica de l'Església

Al llarg del ritual de la dedicació d'una església, tal com hem constatat en aquesta explicació, es multipliquen les referències simbòliques, tant de l'Antic Testament com també del Nou. Les pregàries, els gestos rituals, els salms, estan impregnats d'aquesta riquesa simbòlica, que només amb el coneixement de l'Escriptura pot ser captada i valorada. La clau interpretativa la trobem sobretot en les lectures que el Leccionari d'aquesta celebració proposa com a pròpies.

La imatge més freqüent és la del temple de Jerusalem, i de la mateixa ciutat de Jerusalem, com el lloc de la presència de Déu enmig del seu poble. Aquesta imatge, que té el punt de partida en l'Antic Testament, queda completada amb la visió apocalíptica de la «nova Jerusalem», la ciutat que «baixa del cel», i és tota ella «santuari» de la presència de Déu. És el tabernacle on Déu habita amb els homes, i Déu mateix és Déu-que-és-amb-ells.

És fonamental el simbolisme cristològic: Crist és el «santuari on habita la plenitud de la divinitat», el temple veritable i definitiu, en el qual i amb el qual els adoradors adoren el Pare. En aquest sentit, és bàsic el simbolisme de l'altar. «L'altar és Crist!», deia una antiga catequesi de les ordenacions. Ara bé, per la incorporació dels fidels a Crist, pedra viva i angular, aquests formen un edifici, una casa espiritual, simbo-

litzada en la construcció mateixa de l'església. Són pedres vives!. Així l'església porta en ella el simbolisme de l'Església total: la celestial —nova Jerusalem— i la terrena —edificació que puja— sobre el fonament dels apòstols.

La casa de Zaqueu

Entre tota aquesta munió d'imatges bíbliques, la tradició romana ha mantingut com a evangeli de la missa de la dedicació la narració llucana de la conversió de Zaqueu (Lluc 19,1-10). Hi ha altres evangelis proposats igualment, però aquest és el més tradicional, i es podria dir que és el més «sacramental», en el sentit de ser el que més sintèticament anuncia el que és la dedicació de l'església.

Zaqueu tenia una casa, i la seva manera de viure no era precisament la més ben vista pel poble, probablement amb una certa raó. Era ric, però baixet, i tanmateix enginyós i àgil: podia enfilar-se en un sicòmor. I, sobretot, volia veure Jesús. És Ell, Jesús, el qui pren la iniciativa d'anar a casa de Zaqueu, quan el mira tot passant. Però no tot està fet. Zaqueu experimenta la força salvadora de Jesús, i manifesta el seu propòsit de «donar als pobres la meitat dels seus béns, i si havia defraudat algú, restituir-li-ho quatre vegades més». La paraula de Jesús ho explica tot: «Avui la salvació ha entrat en aquesta casa!» La salvació és Ell, Jesús (Déu que salva) i Zaqueu és el benefi-

ciari explícit de l'eficàcia de la seva presència. Una església és una casa feta per homes, pecadors com tots. Hi ha exemples clàssics d'esglésies il·lustres en les quals el pecat dels homes ha quedat inserit en el projecte mateix: la vanitat, la forma de recollir diners per l'edificació, etc. Com edifici són la casa de Zaqueu. Però el Senyor ha volgut entrar en aquella casa, en aquella església, i n'ha fet un lloc de trobada amb ell. Amb la salvació que ens ve de la paraula (recordem la inauguració de l'ambó: «Que ressoni en aquesta nau la Paraula de Déu... i dugui a terme en l'Església la vostra salvació»); un lloc per celebrar els misteris, i perquè el poble pugui aconseguir així la salvació eterna (vegeu oració sobre les ofrenes). Un lloc, a partir del qual, com en el cas de Zaqueu, els fidels aprenen a viure una vida nova, a compartir els béns amb els germans, i a respectar-los.

Una casa provisional

Les esglésies no són l'última destinació de l'assemblea cristiana. Són els llocs on aquesta es reuneix a la terra, mentre espera la gran reunió celestial, on els fidels tenim la nostra veritable ciutadania (Vegeu Filipencs 3,27-28). El Salvador que esperem, i que transformarà el nostre pobre cos a imatge del seu, ressuscitat i gloriós, és el que està també entre nosaltres, actiu en l'obra de la salvació, quan ens reunim en el seu nom.

El sant de la setmana

Per Eduard Brufau

Sant Gregori Taumaturg

- ✓ Nascut a Neocesarea, avui Niksar, nord de Turquia, cap a l'any 200
- ✓ Bisbe d'aquesta ciutat, famós pels seus miracles
- ✓ Va aconseguir nombroses conversions
- ✓ Va morir l'any 270

Sant Gregori era fill d'una família benestant de religió pagana i va ser educat segons aquestes creences. D'adolescent, però, va conèixer el cristianisme i s'hi va convertir, tot i les persecucions a què estaven sotmesos els seguidors de Crist. Va viatjar per les grans ciutats del Mediterrani oriental com ara Atenes i Alexandria, per formar-se en doctrina cristiana i també en filosofia i matemàtiques i va conèixer el filòsof cristià Orígenes, de qui va ser un bon deixeble. Orígenes va veure en ell les qualitats necessàries per ser sacerdot, però tot i les insistències del savi, el jove Gregori va rebutjar l'ordenació, i acabats els estudis va tornar a la seva ciutat natal.

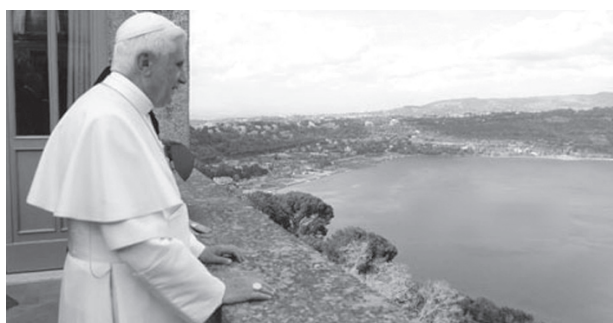
De nou a Neocesarea sant Gregori Taumaturg es va retirar al bosc a viure com a ermità, alhora que començava a guanyar-se una certa fama d'home sant. Al cap d'un temps, davant de les insistències de diverses autoritats cristianes, sant Gregori va ser consagrat primer bisbe de Neocesarea, una ciutat amb només 17 cristians. Tot i això va aconseguir conversions massives gràcies als nombrosos miracles que va fer, com ara salvar la ciutat d'una riuada. D'aquí que se l'anomenés *taumaturg*, és a dir, miraculós. En el moment de morir, després de 25 anys d'episcopat, sant Gregori havia aconseguit que les estadístiques s'invertissin fins al punt que només quedessin 17 pagans.

Actualitats científiques

Benet XVI ens posa alerta enfront de tecnologies desviades

A l'encíclica *Caritas in veritate* el Papa també va parlar d'un tema relacionat amb la ciència: el progrés tecnològic (n. 68-77). I hem d'agrair la clarividència amb què exposa el perill d'unes tècniques que es desviïn de la deguda correcció moral. És cert, diu, que «la tècnica s'insereix en el mandat diví de cultivar i custodiar la terra (Gn 2,15)», però «el desenvolupament tecnològic pot donar ànims a la idea de l'autosuficiència de la tècnica, quan l'home es pregunta només pel *com*, en lloc de considerar els *perquè*s que l'empenyen a obrar; per això la tècnica té un rostre ambigu». I cal tenir present també que «la tècnica atrau fortament l'home, perquè el rescata de les limitacions físiques i li amplia l'horitzó, però la llibertat humana és ella mateixa només quan respon a aquesta atracció de la tècnica amb decisions que són fruit de la responsabilitat moral. D'aquí ve la necessitat urgent d'una formació per a un ús ètic i responsable de la tècnica. I després ens fa notar els distints àmbits en què les tècniques han d'obrar amb rectitud ètica: en el

Benet XVI al balcó del palau de Castelgandolfo.

progrés o desenvolupament dels pobles que «és impossible sense homes rectes, operadors econòmics i agents polítics que sentin fortament la crida al bé comú a la seva consciència», en la construcció de la pau, que també necessita intercanvis econòmics i tecnològics, que allunyin les amenaces de tipus bèl·lic, en els mitjans de comunicació social, que han de tenir un fonament antropològic, o sigui han

de ser instruments d'humanització «que promoguin la participació universal a la recerca comuna d'allò que és just», i en la bioètica, que és «un àmbit molt delicat i decisiu, on es planteja amb tota la força dramàtica la qüestió fonamental: si l'home és un producte d'ell mateix o bé si depèn de Déu», i això implica que en la qüestió social s'hagi de tenir en compte la fecundació *in vitro*, l'avortament (amb la planificació de naixements) i la cultura de la mort (amb l'eutanàsia activa), cosa que va «estretament relacionada amb el concepte que tinguem de l'ànima de l'home». Resumint: el Papa ens exposa a l'encíclica dita un capítol important de com les tècniques modernes s'han de considerar. La ciència (coneixement de la natura) sempre és bona, però la tecnologia que se'n deriva s'ha de sotmetre a la llei moral, i «l'absolutisme de la tècnica tendeix a produir una incapacitat de percebre tot allò que no s'explica per la pura matèria». Hem d'agrair al pontífex les directives que ens exposa. Convidem als nostres lectors a llegir-les amb deteniment a l'encíclica dita.

L'univers de les galàxies

2. La Via Làctia és la nostra galàxia

A l'antigor i fins al segle XIX no sospitava ningú que aquesta franja blanquinosa, d'aspecte lletós, que travessa el cel visible fos simplement el perfil d'una gran acumulació d'estels que comprèn també els que es veuen a simple vista i el nostre Sol. No us heu fixat mai en la seva magnificència? Si una nit clara d'estiu, sense lluna, pugeu a una muntanya, lluny de la contaminació lumínica i atmosfèrica, podreu veure la finor delicada d'aquesta faixa lluminosa que ceneix tot el cel. Si és juliol o agost, cap a mitjanit veureu com s'estén des de l'horitzó nord nord-est fins al sud sud-oest tot culminant en el zenit. Observareu com serveix de fons de les constel·lacions de Perseu, Cassiopea, Cefeu, Cigne i Àguila, i com a l'horitzó sud es divideix en dues branques que passen, la de l'esquerra, per l'Escut i el Sagitari, i la de la dreta per Ofiuc (o Serpentari) i Escorpí. El mes de maig no és possible veure-la perquè es troba sobre mateix de l'horitzó i l'espessor de l'atmosfera n'impedeix la visió.

Contemplant-ne l'aspecte es comprèn que els grecs en diguessin *Kyklos galaxias* (cercle de llet) i en fessin una llegenda: és una gota de llet que va caure del pit de la deessa Hera (per als romans Juno) quan amamantava Hèrcules. Els llatins en digueren *Via lactea* (camí de llet, en català Via Làctia). I més tard s'anomenà «la Galàxia», com encara es diu ara però incloent-hi tota l'aglomeració d'estrelles visibles a ull nu que pertanyen al mateix conjunt. El 1610 Galileu va poder afirmar ja, amb el seu modest telescopi, que no era una nebulositat sinó que la formaven estrelles, moltes ben llunyanes, però no s'adonà que formessin una unitat amb totes les estrelles que es veuen a simple vista.

Dimensions de la Galàxia

Aquest cenyidor del cel tan bonic de veure és simplement el perfil del pla equatorial de la «nostra» galàxia.

I això és el que va descobrir Herschel. És la zona de més densitat d'estrelles, però tots els estels que es veuen a simple vista formen part d'aquest conjunt galàctic. De tot el que es pot veure a ull nu tan sols resten fora de la formació tres objectes: un piquet borrós en la constel·lació d'Andròmeda (que és, per cert, una galàxia molt semblant a la nostra i una mica més gran, a més de dos milions d'anys llum de distància) i dues nebulositats visibles tan sols des de l'hemisferi austral, anomenades «Núvols de Magallanes», que també són galàxies però més petites. Tot el nostre conjunt galàctic té forma aplanada, com ja va poder afirmar Herschel, i s'estén en uns braços espirals de manera molt semblant a com ho fan moltes altres galàxies del cosmos. Nosaltres ens hi trobem a dins; el Sol n'és una estrella més i prou.

Quantes estrelles formen la nostra galàxia? Les que es poden veure sense telescopi per persones dotades de bona vista no van més enllà de les 6.500, però a partir de les que s'observen amb aparells i de les que no es poden veure es calcula que arriben a més de 100.000 milions. I recentment es diu que aquesta quantitat potser s'hauria de duplicar, o més encara, perquè es van descobrir multitud d'estrelles de poca lluminositat amb les quals no es comptava. Quan Herschel féu el recompte va posar la xifra de 300 milions; el seu telescopi no donava per a més. Però ell ja va fer notar que la quantitat augmentava a mesura que s'acostava a la Via Làctia, és a dir, al pla equatorial de la Galàxia, i que era mínim en la direcció perpendicular, cosa ben encertada de la qual deduí la forma aplanada que té el conjunt. Pel que fa a les dimensions sí que es quedà curt: va calcular el diàmetre en uns 8.000 anys llum i el gruix a la part central en 1.500.

A mesura que es perfeccionen els instruments es poden donar xifres més aproximades que són sempre més altes.

La primera constatació de la insuficiència de les dimensions donades pel pare de l'astronomia estel·lar es deu a l'astrònom holandès Jacobus C. Kapteyn (1851-1922) que va seguir un mètode semblant al d'ell per comptar estrelles però ajudant-se de la fotografia. El 1906 publicava que el diàmetre galàctic havia de ser d'uns 23.000 anys llum i d'uns 6.000 la gruixària al centre. I seguí observant i calculant. I el 1920 es corregia ell mateix posant 55.000 i 11.000 anys llum respectivament.

Però no eren encara uns valors definitius. L'americà Harlow Shapley (1885-1972) va afegir un altre factor a tenir en compte per a les dimensions de la Galàxia: els «cúmuls globulars» que són grans acumulacions d'estrelles (cada cúmul en conté des de 10.000 fins a 500.000) molt juntes, al voltant d'un centre com abelles entorn d'un rusc. Aquestes aglomeracions rodegen amb una repartició bastant uniforme, quasi esfèrica, tota la nostra galàxia, i per això s'anomena el seu conjunt «halo» de la Galàxia. D'aquí en deduí Shapley que el centre de la Galàxia havia de coincidir amb el centre d'aquesta configuració esfèrica. En calcular la distància i arribà a la conclusió que el Sol es trobava a uns 50.000 anys llum del centre. Tenia raó? Ara podem dir que no; era la primera vegada que l'error era per excés. No havia tingut en compte que el gas i la pols interestel·lar feia minvar la lluminositat dels cúmuls que no eren, doncs, tan llunyans com ell creia.

I el 1930 l'astrònom suís Robert Julius Trumpler (1886-1956) feia aquesta correcció introduint la influència d'aquest factor i donava per centre de la Galàxia una distància de 30.000 anys llum, que és poc diferent ja de la que avui es considera pràcticament segura que és de 28.000, valor obtingut per l'astrònom de Leiden, Jan Hendrick Oort (1900-1992) a partir del moviment de les estrelles pròximes, i confirmat per radioastronomia.

Més precisions sobre la forma de la Galàxia i els moviments de les seves estrelles

Amb aquesta última correcció i altres mesures posteriors tenim que els valors admesos com a pràcticament segurs pels astrònoms actuals són: 85.000-90.000 anys llum per al diàmetre galàctic (sense els cúmuls globulars) amb un gruix al centre de 16.000-20.000 anys llum que va minvant cap a la vora i amb el Sol a 28.000 de distància al centre i a només 35-40 anys llum per damunt del pla equatorial galàctic.

Les estrelles, pels volts de 200.000 milions, se situen en una forma aplanada però no fent simplement un el·lipsoide sinó amb un nucli central gairebé esfèric que conté un enorme «forat negre» a l'interior, i cinc «braços» que rodegen fent espirals al seu entorn. Tres dels braços són llargs i es projecten visualment a les constel·lacions de Sagitari, Orió i Perseu, de les quals en reben el nom; els altres dos són més curts i es consideren secundaris. El Sol es troba en el braç d'Orió.

Com tots els objectes dotats de massa, les estrelles compleixen la llei de la gravitació universal i giren a l'entorn del centre a diferents velocitats tal com fan també els planetes del sistema solar a l'entorn del Sol. Els de més a prop més de pressa. El nostre Sol, a 28.000 anys llum del centre, ho fa corrent a 234 km/seg i triga 225 milions d'anys a fer-hi la volta sencera, durada que els astrònoms designen amb el nom d'«any còsmic».

Que les estrelles de la Galàxia giren al voltant del seu centre ja ho havia descobert Kapteyn el 1904. Pel que fa als cúmuls de l'halo també orbiten la Galàxia, i molt més lentament que el Sol a causa de la llunyania, i sembla que un d'ells, si els càlculs no enganyen, se'ns escaparà perquè té una velocitat superior a la de fuga en relació amb tot el conjunt galàctic.

NOVEMBRE ÉS EL MES CONSGRAT A LES ÀNIMES DEL PURGATORI

BARCELONA

• **BISBE JOAN CARRERA.**— El **15 de novembre**, a les 19.30, presentació del llibre *Ara mateix*, de Mons. Joan Carrera. L'acte comptarà amb l'assistència del cardenal Lluís Martínez Sistach, Joan Rigol i Joan E. Jarque. Sala Petit Palau del Palau de la Música, c/ Palau de la Música, 4-6 – Barcelona. Cal confirmar l'assistència: tel. 677 570 559, info@doblemltv.

• **MUSEU GEOLÒGIC DEL SEMINARI.**— El **16 de novembre**, a les 18.30, dins del cicle «L'univers de les galàxies», Mn. Francesc Nicolau (sotsdirector del Museu Geològic del Seminari i professor emèrit de Filosofia de la Natura a la Facultat de Filosofia de la URL) pronunciarà la conferència *Magnituds, masses i volums de les estrelles de la galàxia*. Sala Sant Jordi, Seminari de Barcelona, c/ Diputació, 231.

• **PASTORAL DE LA SALUT.**— El **17 de novembre**, a les 18.30, conferència de Mn. Marcel·lí Carreras, assistent espiritual, sobre *Atenció als malalts fora i dintre de la comunitat*. Centre d'Estudis Pastoral, c/ Rivadeneyra, 6, 3r - Barcelona.

• **BÍBLIA.**— El **18 de novembre**, a les 19.00, conferència de Lorenzo de Santos Martín (director de la revista *Reseña Bíblica*), sobre *El perquè i el com dels llibres que componen la Bíblia*. Sala Pere Casaldàliga de la Llibreria Claret, c/ Roger de Llúria, 5 – Barcelona.

• **CATEDRAL.**— El cor de cambra Francesc Valls participarà a la missa del **18 de novembre**, a les 19.00: ofertori, *Locus iste* de Bruckner; comunió, *O sacrum convivium* de Tallis; el **21**, a les 10.30, ofertori, *Postula me* de Javier Quisilant (estrena, projecte de col·laboració amb el departament de composició de l'Escola Superior de Música de Catalunya); comunió, *O Rex glorie*, d'A. Gabrieli.

• **MONESTIR DE SANT PERE DE**

LES PUEL·LES.— El **19 de novembre**, a les 19.30, conferència *Taller d'escriptura espiritual*, amb Laia de Ahumada: recorregut i interpretació de textos místics. C/ Anglí, 55 – Barcelona.

• **ESTACIÓ D'ENLLAÇ.**— El **19 de novembre**, a les 22.00, *Jove + cristià + política = transformació social*, amb polítics de les joventuts dels diferents partits. Modera Francesc Romeu, sacerdot i periodista. Serà al carrer Rivadeneyra, 6 de Barcelona.

• **TIBIDABO.**— El **20 de novembre**, a les 21.00, solemne vetlla de Crist Rei amb la presència del nunci papal a Espanya, Mons. Renzo Fratini, amb motiu del 50è aniversari de la fundació de la secció nocturna de l'adoració del Tibidabo.

• **SETMANA BÍBLICA «EL DÉU DE LA VIDA».**— El **20 de novembre**, a les 18.00, conferència *Dios comunicador de Vida (I)*, per Pepe Pedregosa, s.s.p., a Llibreria Paulines (ronda de Sant Pere, 19 – Barcelona); a les 21.30, concert per la vida, a la parròquia de la Mare de Déu de la Medalla Miraculosa (c/ Consell de Cent, 110 – Barcelona); el **21**, a les 11.00, conferència *Dios comunicador de Vida (II)*, per Pepe Pedregosa a la mateixa parròquia. Coordina: Quique Fernández, tel. 652 078 868, quimil66@yahoo.es.

SANT FELIU DE LLOBREGAT

• **I TROBADA D'ANIMADORS DE LITÚRGIA.**— El **20 de novembre**, de 10.00 a 13.30, la Delegació de Pastoral Sacramental i Litúrgia organitza aquesta trobada adreçada a animadors de cants, organistes, lectors, ministres de la comunió i a tots aquells que prestin un servei a les celebracions litúrgiques. Hi haurà una xerrada de Mn. Xavier Aymerich sobre els equips d'animació litúrgica. Casa de l'Església, c/ Armenteres, 35 – Sant Feliu de Llobregat.

TARRAGONA

• **VII JORNADA DIOCESANA DE CÀRITAS.**— El **14 de novembre**, a les 9.30, a la parròquia de Crist Rei de Reus, el P. José Ignacio Faus, teòleg, parlarà sobre *L'espiritualitat de Càritas i la lluita per la justícia*.

• **CARMELITES MISSIONERES TERESIANES.**— El **14 de novembre**, a les 11.00, inauguració de la celebració del 150è aniversari de la fundació de les Carmelites Missioneres Teresianes. Celebració eucarística al santuari Mont Carmel de la casa mare (av. Estanislau Figueres, 31 – Tarragona). Presideix l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol; a les 17.00, benedicció d'una placa commemorativa

en record de la que va ser la primera casa de les carmelites (c/ del Carme o Descalces, 5 – Tarragona).

• **CURS «TROBAR-SE EN LA FE».**— El **20 de novembre**, *El sagrament de l'orde al servei de la comunió*, amb Rafael Serra. A la parròquia de Crist Rei de Reus, a les 11.00, i a la parròquia de Sant Joan de Valls, a les 16.00.

• **COMUNITATS NEOCATECUMENALS.**— Catequesis per a joves i adults tots els dilluns i dijous, a les 20.30, fins al **10 de desembre**. Serà als locals de la parròquia de la Immaculada de Reus, pl. de l'Església, 1.

TERRASSA

• **ESCOLA DE PREGÀRIA.**— El **19 de novembre**, de 21.00 a 22.00, escola de pregària de l'arxiprestat de Terrassa a la parròquia de Sant Josep.

• **PLA PASTORAL.**— El **20 de novembre**, presentació del nou pla pastoral 2010-2013 *Enviats a anunciar la Bona Nova*, al Centre Borja de Sant Cugat del Vallès: a les 11.00, presentació de la jornada; a les 11.30, conferència de Mons. Jesús Català, president de la Comissió de Pastoral de la Conferència Episcopal Espanyola; a les 13.00, presentació del pla pastoral.

Anuncis per paraules

COMPRA i VENDA

COMPRO SEGELLS, postals, monedes, rellotges, joguines, instruments musicals i tota classe d'objectes i mobles antics. Tel. 933 578 394.

COMPRO rellotges de qualsevol tipus, ràdios, làmpades, mobles, segells, postals, monedes, llibres, joies i instruments musicals. Tel. 609 230 303.

DIVERSOS

ADVOCADA especialista en nul·litats matrimonials i separacions. 1a visita gratuïta. Tel. 934 510 707.

DESCOBREIX premsa cristiana, ens comunica, ens uneix, ens enforteix.

Si voleu anunciar-vos, ompliu la BUTLLETA D'INSERCIÓ a base d'una lletra per quadret, deixant un espai en blanc entre cada paraula i envieu-ho juntament amb un gir postal o xec bancari a CATALUNYA CRISTIANA c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 Barcelona.

NOMBRE DE SETMANES IMPORT TOTAL

NOM

ADREÇA

POBLACIÓ C. P.

TELÈFON DNI/CIF

12,20 €

20,35 €

Preus per setmana (IVA Inclòs)

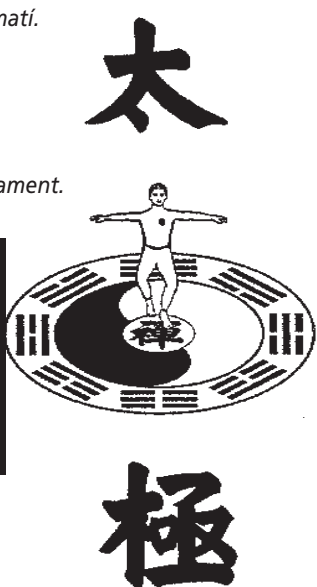
RESERVAT EL DRET DE PUBLICACIÓ

故飄風不終朝。驟雨不終日。孰爲此者。天地。地尚不能久。而況於人乎。

Una tempesta no dura tot un matí.
Una pluja torrencial no pot durar tot un dia.
D'on procedeixen?
Del cel i la terra.
Si el cel i la terra no poden fer que aquests canvis durin eternament.
L'home encara menys!

CONVIVÈNCIES AMB PETER YANG

Del 3 al 8 de desembre
a Valladolid.
(Organitza:
Carmina Izquierdo)

TAI - TXI ZEN CRISTIÀ «Rincón del Silencio»

c/ Floridablanca, 133, baixos - 08011 Barcelona
Informació, Tel. 934 242 787

Jordi Sellas

Pere Escobar

Gaspar Hernández

Xevi Soler

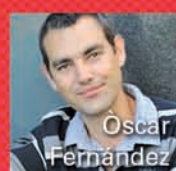
Tatiana Sisquella

Manel Fuentes

Francesc Soler

Oscar Fernández

Emili Pacheco

Marta Sanchez

Maite Sadurni

Kilian Sebrà

Enric Lucena

Ester Plana

Quim Rutllant

Alex Gorina

Joan Barril

Pere Mas

Sílvia Coppulo

Xavier Graset

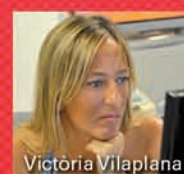

Marc Negre

Molt per sentir

Xavier Solà

Victòria Vilaplana

Robert Prat

Rita Marzoa

Enric Calpena

Aquí, Catalunya Ràdio.

CATALUNYA
RÀDIO
 La ràdio nacional de Catalunya

Des del carrer

LLUÍS BONET ARMENGOL, RECTOR DE LA SAGRADA FAMÍLIA

«Gaudí tenia una projecció universal del temple»

Guillem Farré

Mn. Lluís Bonet (Barcelona, 1931) és rector de la Sagrada Família des de fa 17 anys. El temple va començar congregant gent des que se'n va obrir el culte a la cripta, i el 1930 va ser erigit en parròquia. Més enllà d'aquest esdeveniment puntual, mossèn Bonet té clar que el més important és acompanyar la comunitat cristiana que es reuneix —els diumenges celebren sis misses— sense oblidar els pelegrins que vénen d'arreu del món.

La vinguda del Papa ha posat de manifest la rellevància de la Sagrada Família més enllà de Barcelona. Què representa aquest temple?

Des dels inicis i en el pensament del fundador, Josep Maria Bocabella, hi havia una devoció especial al Papa, de manera que en la primera pedra ja hi ha una referència al Sant Pare. En un moment en què es discutien els Estats Pontificis, Bocabella fa col·lectes per enviar-les a Roma, i així *calmar las ansiedades del Sumo Pontífice*. En aquell moment el Papa era Lleó XII. I l'any 20, Benet XV envia un breu pel qual concedeix indulgències als qui vinguin aquí. Per tant, hi ha una tradició de referència al Sant Pare, inscrita en pedra, ja que el mateix Gaudí va posar l'escut pontifici al xamfrà del carrer Sardenya amb Mallorca.

I també hi ha la visió de l'arquitecte.

Gaudí té una projecció universal del temple, i dedica les columnes interiors a les diòcesis començant per les catalanes i fins a les dels diversos continents. Ell mateix té una visió universal, per això la vinguda del Papa ha tingut també aquesta significació.

La Sagrada Família és una gran catequesi en pedra. Què en destaca?

Tant l'exterior com l'interior, en el

conjunt dels campanars i dels murs, són una imatge de l'Església en el seu fonament: Jesús, la Mare de Déu que porta el Fill de Déu al món, els dotze apòstols i els quatre evangelistes. A més, als murs hi ha els sants fundadors, que també són Església. I a les façanes, els retaules, que aquí són a fora en lloc de a dins: el naixement i la infància de Jesús d'una banda, la Passió amb referències a la mort, davallada als inferns, Resurrecció i Ascensió de l'altra, i en tercer lloc la façana de la Glòria, que és la vida del cristià, com ha de viure, i on trobem la predicació de Jesús amb les Benaurances, i els sacraments, que per set portes també evoquen les set peticions del Pater noster, les obres de misericòrdia, la glòria dels sants que hem d'obtenir també nosaltres, i el treball.

Amb tants anys reunint-se en un temple en construcció, com s'ha format la comunitat parroquial?

Va començar com una església de religiosos: es fa l'edifici i així ja s'hi

congrega gent. En aquest cas no té cura del territori, té cura de la gent que hi ve. Però en el moment en què s'erigeix parròquia, vol dir que el rector ha de tenir preocupació dels sacraments i la cura dels malalts; tot això ho fa la parròquia com a tal. Si hi ha un pastor, organitza la vida i la gent hi ajuda.

Quins fruits espera de la dedicació i la visita del Papa per a la comunitat i Barcelona?

La vinguda de Benet XVI ha fet augmentar el nostre afecte, pregària i adhesió al successor de Pere. També ens pot afermar en el sentiment de ser Església universal i en el sentit de germanor amb totes les esglésies del món. També pot fer que vingui més gent amb esperit de pelegrins, i que així sigui ocasió d'enfortir la seva fe. I d'altra banda, espero que pugui créixer la devoció de Gaudí, que ha estat nomenat l'arquitecte de Déu, i que en provoqui la beatificació en el seu moment.

Eduard Brufau

Rauxa

Moltes gràcies, Sant Pare!

Barcelona i Catalunya han ofert una acollida immillorable al papa Benet XVI. L'assistència ha estat multitudinària tant al llarg del recorregut pels carrers de la ciutat, com al voltant de la basílica de la Sagrada Família i del centre Nen Déu. En tot moment s'ha pogut palpar un bon caliu entre el Pontífex i els centenars de milers de fidels catalans que omplien els carrers de Barcelona per veure'l i escoltar-lo. Alguns dels moments més emocionants s'han viscut a la Sagrada Família, amb el cant del *Vírolai* i l'exhortació final als fidels, que el Papa ha fet en català. Feia 28 anys que un Sant Pare no trepitjava terra catalana i aquesta visita ha servit per reforçar la

nostra fe com a cristians, però també com a nació. L'escrit publicat dies enrere en un rotatiu italià per diversos eclesiàstics i polítics catalans de primera fila anava, inequívocament, en aquesta direcció. Que el Papa hagi acceptat personalment la invitació de l'Església catalana de venir a dedicar la Sagrada Família, i que aquest sigui el moment culminant de la seva visita a l'Estat espanyol, és un reconeixement manifest cap a Catalunya que no podem amagar. Amb aquest gest de Benet XVI es fa evident que l'Església catalana té una personalitat diferenciada, no perquè sí, sinó perquè Catalunya és una nació. Moltes gràcies, Sant Pare!

Pensant-ho millor

Carles Soler i Perdigó
Bisbe emèrit de Girona

El Papa i la Sagrada Família

Ens ha visitat el Papa. El magnífic i emblemàtic monument de la Sagrada Família ha estat consagrat a Déu i dedicat al culte catòlic. Per gràciosa mercè del Sant Pare, és basílica cristiana. Els dos fets, la vinguda del Papa i la dedicació de la Sagrada Família, bé poden ser considerats esdeveniments històrics de la ciutat de Barcelona i, per la seva condició de Cap i Casal, de tot Catalunya. I bé podem creure també que ens presenten dos reptes suggestius i prou importants.

La nostra és una societat plural i democràtica. Ens ho recorden constantment. Hi estem ben d'acord i ho acceptem complaguts. Hem de reconèixer tanmateix que som constantment assetjats per propostes ideològiques de tot tipus, per incitacions al consum, i al plaer, que indueixen a l'individualisme i a relativitzar-ho tot. És cert que hi ha també reclams a la solidaritat i testimonis de veritat i d'honoradesa i, qui sap mirar i escoltar, descobreix testimonis d'exquisit humanisme, d'admirable heroisme i de l'espiritualitat més genuïna.

No comencem a estar tots cansats i decebuts de moltes maneres de pensar, sentir i fer que hem celebrat com grans conquestes de la modernitat, que ens han fet dubtar i fins i tot abandonar valors autèntics, que desfigurats pels anys i impostures nostres els vam considerar caducats? El Papa, home ja ancià, savi i bo ens ha parlat. El seu desig era jubilar-se, a la mort del seu antecessor, Joan Pau II, però li van encarregar encara aquest servei. Ha parlat i, amb la responsabilitat assumida de successor de l'Apòstol Pere, ens ha marcat un camí d'autenticitat cristiana: el camí de l'honoradesa, de la solidaritat efectiva, de la germanor. El camí de la veritat que allibera. El repte és escoltar-lo i fer-ne cas.

Les façanes del Temple de la Sagrada Família són magnífics, d'una bellesa colpidora i alhora són una catequesi esculpida en la pedra i oberta als quatre vents. No deu ser ja hora de fixar-nos en el què ens volen explicar? De repensar, repassar o tornar a aprendre el que potser ja hem oblidat? O de preguntar-nos per què no hi creiem? Sabem realment què és allò en què diem no creure?

M'avanço a respondre només a una objecció: els capellans no som objecte de fe. Només Déu.